

κατασκευάζουσα ένα τοιοῦτον, ὅστις θὰ τῆ χρησιμεύσῃ ὡς ἀερόστατον. Ἄλλὰ τὸ περιεργότατον εἶναι ὅτι ἀφοῦ κατασκευάσῃ τοῦτο δοκιμάζει ἂν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀερόστατου εἶναι ἰκανὴ νὰ τὴν βραδέσῃ· τοῦτο δὲ τὸ κατορθοῦν κρατούμενη πάντοτε πρὸς τὴν ῥάβδον διὰ νήματος. Ἄν ἡ ἐπιφάνεια δὲν εἶναι ἰσχυρὰ ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν, καὶ περαιωθείσης ἀναμένει πνοὴν ζεφύρου καὶ οὕτως ἀεροδρομοῦσα ἀναλαμβάνει ἀσφαλῶς τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

Οἱ χάρτινοι ἀετοὶ ἐν Κίνα. * * * Ἐν τῶν παραδοξοτάτων τὰ ὅποια βλέπει ὁ ἀφικνούμενος εἰς Κίναν Εὐρωπαῖος εἶναι ἡ μανία ἣν ἔχουσιν οἱ κάτοικοι, νέοι καὶ γέροντες, πλούσιοι καὶ πένητες, νὰ διασκεδάζωσι μὲ τοὺς χάρτινους ἀετούς. Εὐρωπαῖος ἄρτι περὶ Κίνας γράφας διηγεῖται ὅτι ἄμα ἀφίκετο εἰς Καντῶνα εἶδε πρὸς τὴν ὁδὸν καθήμενον γηραιὸν τινα Κινέζον κρατοῦντα τὸ σχοινίον χάρτινου ἀετοῦ καὶ παρατηροῦντα τὰς ἐναερίους κινήσεις τοῦ μετὰ σοβαρότητος ἄμα καὶ εὐχαριστήσεως. Ὁ περιηγητῆς ἀνεζήτησε πανταχοῦ τὸν παῖδα χάριν τοῦ ὁποίου ὁ γέροντος διεσκέδαζεν, ἀλλ' οὐδεὶς παρίστατο καὶ ὁ γηραιὸς Κινέζος διεσκέδαζεν αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.

Ἐκ τῆς μανίας ταύτης τῶν Κινέζων προκύπτει καὶ ἡ περὶ τοὺς χάρτινους ἀετούς τελειοποίησις ἣτις ἐν Εὐρώπῃ ὑπολείπεται πολὺ. Οἱ Κινέζοι, δύναται τις εἰπεῖν, ἀνύψωσαν εἰς τέχνην ἰδίαν τὴν κατασκευὴν τῶν ἐναερίων τούτων παιγνίων. Ὁ φέρων οὐρανὸν ἀετὸς θεωρεῖται βάρβαρον καὶ παιδικὸν τι ὄλωσ. Οἱ ἀληθεῖς ἐρασταὶ ἔχουσιν ἀετούς ἀνευ μὲν οὐραῶν, παντοίους δὲ τὸ σχῆμα· τετραγώνους, στρογγύλους, ἐξαγώνους, ὀκταγώνους, τριγώνους, καρδιοσχήμους, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Οἱ εὐθνοὶ ἀετοὶ κατασκευάζονται ἐκ ξυλαρίων βυμβοῦ καὶ καλύπτονται διὰ λεπτοῦ, ἀλλὰ δυνατοῦ χάρτου ἐφ' οὗ ζωγραφίζονται τὰ ποικίλα ἐκεῖνα φανταστικὰ σχήματα, ἅτινα βλέπομεν ἐπὶ τῶν διαφόρων κινεζικῶν σκευῶν. Οἱ ἀετοὶ τῶν πλουσίων εἶναι κατασκευασμένοι ἐκ μετᾶξης, ἐξωγραφισμένοι δ' ὑπὸ τεχνιτῶν ἰκανῶν, φέροντες ἐπιχρυσώματα, ἅτινα ἀντανακλῶνται εἰς τὸν ἥλιον καὶ δεδεμένοι διὰ μεταξίνων κλωστῶν. Τινὲς τούτων στοιχίζουσι καὶ μέχρι δισχιλίων καὶ τρισχιλίων φράγκων. Τὴν νύκτα τοὺς ἀετούς τούτους οἱ Κινέζοι φωτίζουσιν ἀναρτῶντες φανούς χάρτινους ποικίλους καὶ ποικιλοχρώμους. Ἀναμένουσι δὲ πρὸ πάντων νικτᾶς ἐστερημένας τοῦ σεληναίου φωτὸς διὰ νὰ τοὺς ἀναπετάσωσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τότε ὀρασιότατον θέαμα κινήτων ἀστέρων παρίσταται ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀναπεταννύειν τοὺς ἀετούς εἶναι τελειοποιημένη ἐν Κίνα· οὕτω δὲν τρέχουσι διὰ νὰ πετάσῃ ὁ ἀετὸς, ἀλλὰ χαμῆ κατῆμενοι κατορθοῦσι νὰ τὸν ἀναπέμψωσι· ἐντεῦθεν δὲ τὸ παιγνίον τοῦτο ἐν Κίνα εἶναι ἰδιὸν παιγνίου ἡλικίας καὶ πάσης ἐποχῆς.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

ΥΠΟ Μ. Ν. ΔΑΜΙΡΑΛΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ	} τρίαρχοι	ΤΑΥΡΟΣ ὑπασιπστής τοῦ Καίσαρος	
ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ		ΚΑΝΙΔΙΟΣ » τοῦ Ἀντωνίου	
ΑΙΜΙΑ. ΛΕΠΙΔΟΣ		ΣΙΛΙΟΣ ἀξιωματικὸς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Βεντιδίου.	
ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ	} φίλοι τοῦ Ἀντωνίου	ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ πρέσβυς τοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὸν Καίσαρα.	
ΒΙΝΤΙΔΙΟΣ		ΑΛΕΞΑΣ	
ΕΡΩΣ		ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ } θεράποντες τῆς	
ΣΚΑΡΡΟΣ		ΣΕΛΕΥΚΟΣ } Κλεοπάτρας	
ΔΕΡΚΕΤΑΣ		ΔΙΟΜΗΔΗΣ	
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ		ΜΑΝΤΙΣ	
ΦΙΛΩΝ		ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ	
ΜΑΙΚΗΝΑΣ	} φίλοι τοῦ Καίσαρος	ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.	
ΑΓΡΙΠΠΑΣ		ΟΚΤΑΒΙΑ ἀδελφὴ τοῦ Καίσαρος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου.	
ΔΟΔΟΒΕΛΛΑΣ		} φίλοι τοῦ Πομπηίου	ΧΑΡΜΙΟΝ) θεραπεινίδες τῆς Κλεοπάτρας.
ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ			ΕΙΡΑΣ)
ΘΥΡΟΣ			
ΓΑΛΛΟΣ			
ΜΗΝΑΣ			
ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ			
ΒΑΡΙΟΣ			

* Ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ἀγγελιαφόροι καὶ ὑπηρέται.

Ἡ σκηνὴ εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἀποπειρώμενος, οὔτε τοῦ ἔργου τὸ δυσχερὲς οὔτε τῶν ἐμῶν δυνάμεων τὸ ἀσθενὲς ἠγνόουν.

Εἰς τὴν μετάφρασιν ἔργου τινὸς τοῦ Σαίξπηρ μὲ παρώτρυναν ὁ ἐξ Ἀμερικῆς εὐγενὴς φίλος κ. Φέλτων καὶ ὁ τὴν Ἀγγλικὴν διδάξας με κ. W. Macneil, οἷς πολλὰς ὁμολογῶ χάριτας, ἐφ' ἧ μοι παρέσχον πολυτίμη συνδρομῆ.

Νῦν δ' ὅτε τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, κτῆμα κοινὸν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καταστάντα, ἐπανειλημμένως μεταφράζονται, ἐκδίδονται καὶ σχολιάζονται, δὲν ἐργάζεται, νομίζομεν, ἀνωφελὲς ἔργον ὁ τῆ ἐξελληνίσει αὐτῶν ἐπιχειρῶν, κἂν ἀτελῶς ταύτην ἐκπονῆ.

Οὐδαμῶς ἀξιῶ ὅτι προσφέρω εἰς τὸ κοινὸν ἔργον ἄπταιστον· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Πολλὰ εἶνε αἱ δυσχερεῖαι καθ' ὧν παλαίσι ὁ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν μεθερμηνεύων τὸν Σαίξπηρ, οὗ πολλὰ μὲν χωρία ἐρμηνεύονται διαφοροτρόπως ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν, τὰ δὲ ποιήματα καθόλου καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν λογίων Ἀγγλων μελετῶνται μετὰ σχολίων καὶ σημειώσεων.

Ἐν τῇ προκειμένῃ μεταφράσει προσεπάθησα νὰ δώσω ὡς οἶόν τε πιστότερον τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, σεβασθεὶς ἐν πολλοῖς καὶ αὐτὴν τὴν ἐνιαχοῦ ἐλευθέραν λέξιν τοῦ ποιητοῦ.

Ἐκ τῶν λογοπαιγνίων οἷς συνεχῶς ἀρέσκειται ὁ Σαίξπηρ, προσεπάθησα ὡσαύτως νὰ μετενέγκω τινὰ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὅσον ἠδυνήθη ἀκριβέστερον, καίπερ γινώσκων ὅτι τὸ τοιοῦτον ἀποβαίνει πολλάκις ἀδύνατον. Εὐχομαι δ' ἀπὸ καρδίας ἵνα ἀρμολιώτεροί μετενέγκωσιν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν πάντα τὰ ἔργα τοῦ ἐνδόξου δραματουργοῦ, ἵνα καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Καρόλου Φούλδα, αἰσθανθῶμεν τραχύτερον τὸν θροῦν τοῦ χρυσοῦ τούτου δένδρου.

Ὁ μεταφραστής.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ

ΦΙΛΩΝ. Τῆ ἀληθείᾳ, ἡ πικροφροσύνη αὐτῆ τοῦ στρατηγοῦ ἡμῶν ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον. Οἱ λαμπροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοί, οἱ πρὸ τῶν στοίχων καὶ τῶν πρὸς μάχην παρατεταγμένων φαλάγγων ἀπκστράπτοντες ἄλλοτε ὡς ὁ θωρακοφόρος Ἄρης, στρέφουσι τῶρα καὶ συγκεντρούουσιν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ βλέμματός ἐπὶ μελαγχρινοῦ μετώπου, ἡ δὲ ἀρήφιλος καρδία του ἤτις κατὰ τὸν ἀλαλαγμὸν τῶν φονικῶν μαχῶν κατέθραυε τὰς πόρπας τοῦ θώρακος, ἀπέβαλε πᾶσιν ὄρμην καὶ κατέστη φυσσητῆρ καὶ βιπίδιον ἀερίζον τῆς Αἰγυπτίας τὴν ἀκολασίαν! Ἴδου ἔρχονται!

[Σαλπίσματα. Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῆς συνοδείας των. Εὐνοῦχοι ἀερίζουσιν αὐτήν].

Παρατήρησον μετὰ προσοχῆς καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ τρίτος τοῦ κόσμου στῦλος κατέστη παίγιον ἐταίρας. Πρόσεχε καὶ ἴδε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷς εἰπέ μοι πόσον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε μικρὸς ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ὁ ὅποῖος δύναται νὰ καταμετρηθῆ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θέλω νὰ ὀρίσω τὸ ὄριον μέχρι τοῦ ὅποιου δύναται νὰ φθάσῃ ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τότε νέαν κατ' ἀνάγκην γῆν καὶ νέον οὐρανὸν πρέπει νὰ νακαλύψῃς. (Εἰσέρχεται ὑπέρητης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἐκ τῆς Ῥώμης ἔφθασαν εἰδήσεις, ἀρχων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Συντόμως λέγε, μὲ ἐνοχλεῖς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄκουσον αὐτὰς Ἀντώνιε. Ἰσως πικροργίσθη ἡ Φουλβία, ἡ τίς ἠξέυρει μὴ ὁ μόλις γενειῶν Καῖσαρ δὲν σοὶ κοινοποιεῖ ἰὰς ἐπιτακτικὰς αὐτοῦ προσταγὰς λέγων: πρᾶξον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κυρίευσον τὸ βκ-

σίλειον τοῦτο, ἀπελευθέρωσον τὸ βασιλείον ἐκεῖνο, ἐκτέλεσον τὰς διαταγὰς μου εἰδὲ μὴ καταστρέφῃσαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς, φιλτάτη! . . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴσως.—Ναί, πιθανῶς δὲ δὲν πρέπει νὰ μείνης πλείότερον ἐδῶ, καὶ ὁ Καίσαρ σὲ ἀπαλλάττει ἕως τῆς ὑπηρεσίας· ἀκουσον λοιπὸν Ἀντώνιε.—Ποῦ εἶναι αἱ διαταγαὶ τῆς Φουλβίας; τοῦ Καίσαρος ἤθελον νὰ εἶπω.—Καὶ τῶν δύο.—Κάλεσον τοὺς ἀγγελιαφόρους.—Ἐρυθρίξ Ἀντώνιε τὸ βλέπω, ὡς γνωρίζω ὅτι εἶμαι βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, τὸ δὲ ἐρῶθημά σου τοῦτο ἐκφράζει ἢ σεβασμὸν πρὸς τὸν Καίσαρα, ἢ ταραχὴν ὅταν σὲ ἐπιπλήττη ἢ ὀξεῖα φωνῇ τῆς Φουλβίας.—Ποῦ εἶναι οἱ ἀγγελιαφόροι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς διαλυθῇ ἡ Ῥώμη εἰς τὸν Τίβεριν, καὶ ἄς καταπέσῃ ἢ ἀψὶς τοῦ συμπαγοῦς κράτους! Ἐδῶ εἶνε ὁ ἰδικός μου κόσμος. Κόνις εἶνε τὰ βασίλεια, ἢ δὲ βορβορώδης γῆ ἐκτρέφει ἐπίσης καὶ κτήνη καὶ ἀνθρώπους· ἐν τούτῳ κεῖται ἡ εὐγένεια τοῦ βίου, (ἀσπάζεται αὐτὴν) ὅταν τόσον ἀμοιβαίως ἀγαπώμενον ζεῦγος, ὅταν δύο τοιαῦται ὑπάρξῃς δύνανται νὰ τὸ πράττωσι· ἐν τῷ θεῷ δὲ τούτῳ ἐναγκαλισμῷ ἄς μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι εἴμεθα ἀπαράμιλλοι.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Λαμπρὸν ψεῦδος! Δικτὶ ἐνουμφεύθη τὴν Φουλβίαν ἀφοῦ δὲν τὴν ἠγάπα;—Ἐγὼ μὲν θὰ προσποιηθῶ τὴν μωρὰν, ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος θὰ εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐφόσον δύνανται παρ' αὐτῷ ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ χάριν τοῦ Ἔρωτος καὶ τῶν τερπνῶν στιγμῶν του, μὴ χάνωμεν τὸν χρόνον εἰς δικτικὰς συζητήσεις. Οὐδεμίαν στιγμὴν τοῦ βίου μας πρέπει νὰ παρέλθῃ ἄνευ ψυχαγωγίας. Πῶς θὰ δικσκεδάσωμεν ἀπόψε;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄκουσον τοὺς πρέσβεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιώπη, ὦ φίλερις βασίλισσα. Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις καὶ τὰ σκώμματα καὶ οἱ θρηνοὶ, ὅλα σοὶ ἀρμόζουσι· καὶ αὐτὰ σου τὰ πάθη ἀμιλλῶνται νὰ καταστῶσι χαριέντα καὶ ἀγαπητά. Ἄφες τοὺς πρέσβεις. Τὴν ἐσπέραν ταύτην σὺ καὶ ἐγὼ θὰ διέλθωμεν μόνοι τοὺς δρόμους τῆς πόλεως διὰ νὰ παρατηρήσωμεν τὸν λαόν. Ἐλθέ βασίλισσά μου. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐξέφρασες τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην (πρὸς τὸν ὑπηρετήν) Μὴ μὰς ὀμιλεῖς. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῆς συνοδείας των).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Τόσον ὀλίγον ἐκτιμᾷ τὸν Καίσαρα ὁ Ἀντώνιος;

ΦΙΛΩΝ. Ἐνίοτε ὅταν δὲν εἶνε Ἀντώνιος, λησμονεῖ τὴν μεγάλην ἐκείνην ιδιότητα, ἣτις ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Λυποῦμαι βλέπων αὐτὸν ἐπικυροῦντα διὰ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ, τὰ ἐν Ῥώμῃ ἐναντίον του διαδιδόμενα. Ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ἴδω καλλιτέρας του πράξεις αὔριον. Χαῖρε. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Ἄλλο δωμάτιον τῶν ἀνακτόρων].

ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄρχον Ἀλεξᾶ, γλυκὲ Ἀλεξᾶ, ὑπέρτατε Ἀλεξᾶ, σχεδὸν ἀπόλυτε κύριε Ἀλεξᾶ, ποῦ εἶνε ὁ μάντις ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπαινοῦσες τόσῳ πολὺ εἰς τὴν βασίλισσαν; Ὡ πόσον ἤθελα νὰ μάθω τὸν σύζυγον ἐκεῖνον ὁποῖος, λέγεις ὅτι θὰ τὸ θεωρήσῃ τιμὴν του νὰ στολίσῃ τὰ κέρατά του!

ΑΛΕΞΑΣ. Μάντι.

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Αὐτὸς εἶνε; Σὺ κύριε γνωρίζεις τὸ μέλλον;

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς τὸ ἄπειρον βιβλίον τῶν μυστικῶν τῆς φύσεως δύναιμι ὀλίγον νὰ ἀναγινώσκω.

ΑΛΕΞΑΣ. Δεῖξέ μου τὸ χερί σου. (Ἐισέρχεται ὁ Αἰνόδαρτος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Στρώστε τραπέζι γρήγορα, καὶ φέρτε κρασί ἄφθονο γὰρ νὰ πιῶμε εἰς ὑγείαν τῆς Κλεοπάτρας.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μιὰ καλὴ τύχη δόσε μου καλὲ μου μάντι.

ΜΑΝΤΙΣ. Δὲν δίδω τύχας, προλέγω μόνον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Εἶπέ μου, λοιπὸν μιὰ σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΝΤΙΣ. Θὰ γίνῃς πολὺ λευκότερα ἀπ' ὅτι εἶσαι.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐννοεῖ βέβαια εἰς τὸ δέρμα.

ΕΙΡΑΣ. Ὅχι θὰ φρικσιδώνεσαι ὅταν γεράσῃς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄ, θεὸς φυλάξοι ἀπὸ ζαρωματιῆς!

ΑΛΕΞΑΣ. Μὴ ταράττης τὴν μαντεῖαν του πρόσεχε.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιωπὴ.

ΜΑΝΤΙΣ. Περισσότερον θὰ ἀγαπήσῃς παρὰ θ' ἀγαπηθῆς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Καλλίτερα εἶχα νὰ ζεστάνω τὰ σθηκὰ μου μὲ τὸ πιτό.

ΑΛΕΞΑΣ. Ἐ, ἀκουσέ τον λοιπὸν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐλα καλὲ μου, πές μου μιὰ μεγάλη τύχη! Νὰ, νὰ παντρευθῶ τρεῖς βασιλεῖς σ' ἓνα πρωτὶ, καὶ ἀπ' ὅλους νὰ χρηρέψω· ὅταν γίνω πενήντα χρόνων νὰ κάμω ἓνα παιδί ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας νὰ τὸ προσκυνήσῃ· κάμε τρόπον νὰ παντρευθῶ τὸν Ὀκτάβιον Καίσαρα, καὶ νὰ γίνω κ' ἐγὼ σὰν τὴν κυρά μου.

ΜΑΝΤΙΣ. Θὰ ζήσῃς περισσότερο ἀπὸ τὴν κυρίαν τὴν ὁποῖαν ὑπηρετεῖς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Τί καλὰ! Καλλίτερα μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ παρὰ τὰ σῦκα.

ΜΑΝΤΙΣ. Τὸ μέλλον σου δὲν θὰ εἶνε τόσον εὐτυχὲς ὅσον τὸ παρελθόν σου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Λοιπὸν, καθὼς φαίνεται τὰ παιδιὰ μου δὲν θάχουν ὄνομα.

Πές μου σέ παρακαλῶ πόσα ἀρσενικά και πόσα θηλυκά παιδιὰ πρέπει νὰ ἔχω ;

MANTIS. Ἄν ἐκάστη σου εὐχὴ εἶχε και μήτραν, και ἂν αἱ εὐχαὶ σου εἰσηκούοντο, ἓνα ἑκατομμύριον.

XARMION. Σώπα τρελλέ ! Σέ συγχωρῶ γιατί εἶσαι μάγος.

ΑΛΕΞΑΣ. Σὺ νομίζεις ὅτι μόνον τὰ σινδόνιά σου γνωρίζουν τὰς ἐπιθυμίας σου.

XARMION. Ἐλα ἴπες και τῆς Εἰράδος τὴν ἰδική της.

ΑΛΕΞΑΣ. Ὅλοι θὰ μάθωμεν τὴν τύχην μας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἰδική μου και πολλῶν ἄλλων θὰ εἶνε ὅτι ἀπόψε θὰ πλαγιάσωμεν μεθυσμένοι.

ΕΙΡΑΣ. Νὰ μὴ παλάμη ἢ ὁποία προμηνύει ἐγκράτειαν ἂν ἔχι τίποτ ἄλλο.

XARMION. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ πλημύρα τοῦ Νείλου προμηνύει σιτοδείαν.

ΕΙΡΑΣ. Σώπα τρελλή συντρόφισσα τοῦ κρεββατιοῦ, δὲν ἔμπορεῖς σὺ νὰ μαντεύσης.

XARMION. Ἄν ἓνα παχουλὸ χέρι δὲν εἶνε σημεῖον γονιμότητος δὲν ἔξέρω τί μοῦ γίνεται. Πές της σέ παρακαλῶ μὴ συνειθισμένη τύχη.

MANTIS. Αἱ μοῖραί σας εἶνε ὅμοιαι.

ΕΙΡΑΣ. Μὰ πῶς, πῶς ; Πέ μου λεπτομερείας.

MANTIS. Ἐτελείωσα.

ΕΙΡΑΣ. Ἡ τύχη μου δὲν εἶνε κανένα δάκτυλο καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἰδική της ;

XARMION. Ἐ, καλὰ, ἂν ἡ τύχη σου ἦτον ἓνα δάκτυλο καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου σέ ποῖο μέρος θὰ ἤθελες νὰ εἶνε ;

ΕΙΡΑΣ. Ὅχι βέβαια ἴστη μύτη τοῦ ἀνδρός μου.

XARMION. Ὁ θεὸς νὰ διορθώσῃ τοὺς κηκούς μας στοχασμούς ! Ἐλα Ἀλεξᾶ, — πές του καὶ αὐτοῦ τὴν τύχη του. Σέ παρακαλῶ, ὦ γλυκεριά μου, ἴσως, δὸς του μὴ γυναῖκα ποῦ νὰ μὴ ἔμπορῇ νὰ περιπατήσῃ, νὰ τοῦ ἀποθάνῃ και νὰ πάρῃ μὴ χειρότερη ! Κ' ἔπειτα ἀπὸ τούτη δὸς του ἄλλη μίκα τρις χειρότερη, ἕως ὅτου ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλαις νὰ τὸν συνοδεύῃ γελῶντας εἰς τὸν τάφον και πενήντα φοραὶ κερατωμένον ! Ἄκουσε τὴν δέησίν μου αὐτήν, καλή μου ἴσως, και ἀρνῆσου μου ἀκόμη και κάτι ἄλλο σπουδαϊότερο.

ΕΙΡΑΣ. Ἀμήν. Ἄκουσε ἀγαπητὴ θεὰ τὴν δέησίν μας, διότι ὅπως ῥαγίζεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ ἓνα εὐμορφον ἄνθρωπον μὲ γυναῖκα ἀπιστη, ἔτσι λυπᾶται κατάκαρδα νὰ βλέπῃ ἓνα παλιάνθρωπο ἀκεράτωτο. Δεῖξε λοιπὸν τὴν δικαιοσύνην σου, ἀγαπητὴ θεὰ, και δὸς του τὴν τύχη ποῦ τοῦ πρέπει.

XARMION. Ἀμήν.

ΑΛΕΞΑΣ. Γιὰ κύτταξ' ἔκετ ! Ἄν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ μὲ κερατώσουν, θὰ τὸ ἄκαναν και πόρνοι ἀκόμη ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σιωπή ! Ἐρχεται ὁ Ἀντώνιος.

XARMION. Δὲν εἶν' αὐτὸς, ἢ βασίλισσα. (Εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδατε τὸν σύζυγόν μου ;

XARMION. Ὅχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ἦτο ἐδῶ ;

XARMION. Ὅχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦτον εὐθυμος, ἀλλ' αἰφνιδίως ἐσκέφθη περὶ τῆς Ῥώμης. — Αἰνὸς ἀρβες.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Κυρία !

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ζήτησέ τον και ὀδήγησέ τον ἐδῶ. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀλεξᾶς ;

ΑΛΕΞΑΣ. Ἐδῶ κυρία εἰς τὰς διαταγὰς σας. — Ἐρχεται ὁ κύριός μου. (Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος, μεθ' ἑνὸς ἀγγελιαφόρου και ὑπηρέτων).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω. Ἐλθετε μαζί μου. (Ἐξέρχεται ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τοῦ Αἰνὸς ἀρβου, τοῦ Ἀλεξᾶ, τῆς Εἰράδος, Χαρμίου, Μάντεως και τῶν ὑπηρέτων).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Πρώτη ἐστασίσειεν ἡ σύζυγός σου Φουλβία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Λευκίου ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναί ; ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ πόλεμος οὗτος ἔλαβε τέλος, και ἡ κατάστασις τοῦ κράτους τοὺς ἠνάγκασε νὰ συμφιλιωθῶσι και νὰ ἐνωθῶσι κατὰ τοῦ Καίσαρος, ὅστις εὐτυχῆσας κατὰ τὴν πρώτην μάχην ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰταλίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλῶς. Τί χειρότερον ἔχεις ν' ἀναγγείλῃς ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Αἱ δυσάρεστοι ἀγγελίαι ἐμβάλλουσιν εἰς στενοχωρίαν και τὸν κομιστὴν αὐτῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅταν αὐταὶ λέγωνται εἰς ἀνόητον ἢ ἀνανδρον. — Ἐξακολουθεῖ. Ὅτι ἔγεινεν, ἔγεινεν. — Οὕτως ἐκλαμβάνω ἐγὼ τὰ πράγματα. Ὅπως τὸν κολακεύοντα, οὕτω και τὸν λέγοντα ἀλήθειαν ἀκούω μετὰ προσοχῆς, και θάνατον ἂν ὑπέκρυπτεν ἡ διήγησίς του.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ Λιβηνὸς — λυπηρὰ ἀγγελία — ὑπέταξε διὰ τῶν Πάρθων τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, και ἡ τροπαιοφόρος αὐτοῦ σημαία κυματίζει ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι τῆς Λυδίας και Ἰωνίας ἐνῶ... .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐνῶ ὁ Ἀντώνιος ἤθελες νὰ εἴπῃς.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὡ στρατηγέ !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λέγε ἐλευθέρως, μὴ μετριάξῃς τὰ ὑπὸ τοῦ πλήθους λεγόμενα. Ὅνομάσασον τὴν Κλεοπάτραν ὅπως ὀνομάζουσιν αὐτήν εἰς τὴν Ῥώμην ἔπανάλαβε τὰς σκαπτικὰς φράσεις τῆς Φουλβίας, και ἐπίπληξον τὰ σφάλματά μου μετὰ τὴν περρησίαν ἐκείνην μεθ' ἧς ὀμιλεῖ ἡ ἀλήθεια και ἡ κακεντρέ-

χεια, διότι όταν παύση πνέων ὁ ζωογονῶν ἡμῶν ἀνεμος τῆς ἀληθείας, τότε φύονται ἐν ἡμῖν χόρτα ἄγρια, μόνος δὲ τῶν ἡμετέρων στρατημάτων ὁ ἔλεγχος καλλιεργεῖ τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Ἄφες με δι' ὀλίγον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔ, τί νέα ἐκ Σικυῶνος;

Α'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἦλθε κανεὶς ἀπὸ τὴν Σικυῶνα; Ποῦ εἶναι ὁ ταχυδρόμος;

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Περιμένει τὰς διαταγὰς σας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς εἰσέλθῃ. — Πρέπει νὰ θραύσω τὰ ἰσχυρὰ ταῦτα δεσμὰ τῆς Αἰγύπτου, ἢ νὰ ἐξαφανισθῶ εἰς τὸν παράφορον τοῦτον ἔρωτα. (Εἰσέρχεται ἄλλος ἀγγελιαφόρος). Ποῖος εἶσαι;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἀπέθανεν ἡ σύζυγός σου Φουλβία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ ἀπέθανεν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὴν Σικυῶνα. Τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τῆς, καὶ ὅ,τι ἄλλο μέλλεις νὰ μάθῃς, θὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. (Τῷ ἐχειρῖζει ἐπιστολὴν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄφες με σὲ παρακαλῶ. (Ἐξέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος). Ψυχὴ εὐγενὴς ἀπῆλθε τοῦ κόσμου! Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπεθύμουν. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ πάλιν τὴν ἀπόκτησιν ἐκείνου τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἀπεδιώκομεν μετὰ περιφρονήσεως ἢ δὲ παροῦσα εὐτυχία ἐξαφανιζομένη διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν περιστάσεων, μεταβάλλεται εἰς λύπην. Εἶνε καλὴ τώρα ὅτε δὲν ὑπάρχει πλέον, ἢ δὲ ἄλλοτε διώξασα αὐτὴν χεὶρ ἐπιθυμεῖ νῦν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ. Πρέπει νὰ ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὴν γόησσαν ταύτην βασίλισσαν. Μυρίας κατατροφὰς, μεγάλειτέρως τῶν δεινῶν ὅσα γνωρίζω, ἐγκυμονεῖ ἡ βαθυμία μου. — Ἔ, Αἰνόδαρβε! (Εἰσέρχεται ὁ Αἰνόδαρβος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί διατάσσει ὁ στρατηγός;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει ταχέως νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ τότε θὰ φονεύσωμεν τὰς γυναῖκας ἡμῶν. Βλέπομεν ὅτι ἡ ἐλαχίστη πικρότης, εἶνε δι' αὐτὰς θανατηφόρον τραῦμα, ἂν δὲ ἴδωσιν ἡμᾶς ἀπερχομένους ἀφεύκτως θ' ἀποθάνωσι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει νὰ ἀπέλθω.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἀποθάνωσιν αἱ γυναῖκες. Θὰ ἦτο κρῖμα νὰ θυσιάσωμεν αὐτὰς ἄνευ λόγου, ἀλλὰ προκειμένου περὶ σπουδαίας υποθέσεως, οὐδόλως πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἂν λάβῃ ἡ Κλεοπάτρα θ' ἀποθάνῃ πάραυτα. Εἰκοσάκις τὴν εἶδον ἀποθνήσκουσαν δι' ἀφορμὰς ὅχι τόσῃ σπουδαίας. Νομίζω ὅτι εἰς τὸν θάνατον ὑπάρχει στοιχεῖόν τι διαθέτον αὐτὴν κάπως ἠδύπαθως, διότι εἶνε πάντοτε πρόθυμος ν' ἀποθάνῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε τόσῃ πανούργος ὅσῃ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Φεῦ! ὄχι, στρατηγέ· τὸ πάθος τῆς εἶνε ἀγνός, ἀγνό-

τατος ἔρωτος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν στεναγμούς καὶ δάκρυα τὰς καταγιγίδας καὶ τοὺς ὄμβρους τοὺς ὁποίους διαχέει· εἶνε θύελλαι καὶ τρικυμῖαι μεγαλείτεροι πασῶν ὅσας ἀναφέρουσι τὰ ἡμερολόγια· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε πανουργία, ἀλλ' ἂν πράγματι εἶνε, τότε, ὡς ἄλλος Ζεὺς, δύναται αὕτη ν' ἀνοίγῃ τοὺς καταβῆκτας τοῦ οὐρανοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶθε νὰ μὴ τὴν ἐβλεπον ποτέ!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. ὦ, θὰ ἔχανες τὴν εὐκαιρίαν, στρατηγέ, τοῦ νὰ ἴδῃς θαυμαστὸν ἀριστοτέχνημα, καὶ τότε τῆς εὐτυχίας ταύτης ἢ ἀπώλειαν, θὰ καθίστα ἀτυχὲς τὸ ταξιδίδιον σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανεν ἡ Φουλβία.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ Φουλβία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τότε, στρατηγέ, πρόσφερε εὐχαριστήριον θυσίαν εἰς τοὺς θεούς. Ὅταν οἱ θεοὶ εὐδοκήσωσι νὰ στερήσωσι τὸν ἄνδρα τῆς συζύγου του, τότε δεικνύουσιν εἰς αὐτὸν πρὸς παρηγορίαν τοὺς βράπτας τῆς γῆς, οἵτινες ὅταν φθαρῶσι τὰ παλαιὰ ἐνδύματα ἔχουσι πρόχειρον ὕλην πρὸς κατασκευὴν νέων. Ἄν μόνῃ ἡ Φουλβία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς, τότε τὸ δυστύχημα θὰ ἦτο μέγα, καὶ θὰ εἶχες λόγον νὰ θρηνηῖς· ἀλλ' ἡ λύπη αὕτη ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς παρηγορίας· ἐκ τοῦ παλαιοῦ σου ἐνδύματος θὰ παραχθῇ νέον φόρεμα· — καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν νομίζω ὅτι κρομμύου δάκρυα ἀρκοῦν διὰ τὴν λύπην ταύτην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα διήγειρεν εἰς τὸ κράτος ἀπαιτοῦσι τὴν παρουσίαν μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ καὶ τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα διήγειρες ἐδῶ, δὲν δύνανται νὰ λάβωσι τέλος ἄνευ σοῦ, μάλιστα δὲ τὸ τῆς Κλεοπάτρας τὸ ὅποιον ἐξαρτᾶται καθ' ὀλοκληρίαν ἀπὸ σοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς πύσωσιν αἱ ἐπιπόλαιοι ἀπκνήσεις. Γνωστοποίησον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ ἀναγγείλω εἰς τὴν βασίλισσαν τὸν λόγον τῆς σπουδῆς μου ταύτης, καὶ θὰ κατορθώσω νὰ συναίνεση εἰς τὴν ἀναχώρησιν ἡμῶν. Διότι τὴν ἀνάγκην ταύτην δὲν μοι ἐπιβάλλει μόνον ὁ θάνατος τῆς Φουλβίας καὶ ἄλλοι σπουδαιότεροι λόγοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολαὶ πολλῶν ἐκ Ῥώμης ἀφοσιωμένων φίλων, μοὶ παριστάνουσι τὴν ἀνάγκην ταχείας ἐπιστροφῆς. Ὁ Σέξτος Πομπηῖος, προκαλέσας τὸν Καίσαρα εἰς μάχην δεσπόζει νῦν τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ ἄστατος λαὸς (ὅστις τότε μόνον ἀγαπᾷ τοὺς ἱκανοὺς ἄνδρας, ὅταν ἡ ἱκανότης αὐτῶν ἐκλείψῃ) περιβάλλει διὰ τῶν ἀξιωματῶν τοῦ μεγάλου Πομπηῖου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις, μέγας κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δύναμιν, μεγαλείτερος δὲ κατὰ τὴν τόλμην καὶ δραστηριότητα, θεωρεῖται ὡς ὁ ἀριστος τῶν στρατιωτῶν· ἂν δὲ τὰ πλεονεκτήματά του ταῦτα ἐπαυξήθωσι, τότε ὀλεθρος ἐπαπειλεῖ τὸν κόσμον. Τεκταίνονται πολλὰ, τὰ ὁποῖα ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἵππου ἐν τῷ

ὕδατι λαμβάνουσι μόνον ζῶν, ὄχι δὲ καὶ τὸ δηλητήριο τοῦ ὄφρα. ¹
Γνωστοποίησον εἰς πάντας τοὺς ὑφ' ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν εἶνε νὰ
ἀπέλθωμεν ὅσον ἔνεστι ταχύτερον ἐντεῦθεν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σας. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶνε;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τότε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Πρὸς τὸν Ἀλεξᾶ) Κύτταξε νὰ ἰδῆς ποῦ εἶνε, ποῖος εἶνε
μαζί του καὶ τί κάμνει.— Νὰ μὴ φωνῆ ὅτι σὲ ἔστειλα.— Ἄν μὲν εἶνε με-
λαγχολικός, εἰπέ αὐτῷ ὅτι χορεύω, ἂν δὲ εὐθυμος, ὅτι αἰφνιδίως ἠσθένησα.
Ἔπαγε καὶ ἐπίστρεψον ταχέως. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀλεξᾶς).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νομίζω κυρία ὅτι ἂν τὸν ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν ἤξεύρεις τὸν τρό-
πον νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ σὲ ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὸς πολὺ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐξ ὧων ἔπρεπε νὰ κάμω δὲν κάμνω;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νὰ ὑποχωρῆς εἰς ὅλα καὶ νὰ μὴ ἀντιλέγῃς εἰς τίποτε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὲ συμβουλεύεις ὡς μωρὰ τὸν τρόπον τοῦ νὰ τὸν χάσω.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μὴ τὸν παραθυμῶνῃς· ἔχε καὶ ὀλίγην ὑπομονήν. Μισοῦμεν
μὲ τὸν καιρὸν ὅ,τι συχνὰ φοβοῦμεθα. (Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος). Νὰ ἔρχεται ὁ
Ἀντώνιος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶμαι καλὰ, αἰσθάνομαι ἀθυμίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λυποῦμαι ἀναγγέλλων τὴν ἀπόφασίν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βοήθησόν με νὰ ἐξέλθω ἀγαπητῆ μου Χάρμιον, θὰ πέρσω
δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῆ πολὺ ἢ κατὰστασις αὕτη, δὲν ἀντέγουσιν
αἱ φυσικαὶ δυνάμεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα προσφιλῆς μου βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Στάσου μακρὰν σὲ παρακαλῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί συμβαίνει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὅτι ἔχεις καλὰς εἰδήσεις.
Τί λέγει ἡ σύζυγος; Δύνασαι νὰ ἀναχωρήσῃς. Εἶθε νὰ μὴ σοὶ ἐπέτρεπε
ποτὲ νὰ ἔλθῃς! Ἄς μὴ εἶπῃ ὅτι ἐγὼ σὲ κρατῶ ἐδῶ. Οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχω
ἐπὶ σοῦ· εἰς αὐτὴν ἀνήκεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάρτυρές μου οἱ θεοί.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὄ, οὐδέποτε βασίλισσα ἐπροδόθη κατὰ τρόπον τοιοῦ-

1. Ὑπαινιγμὸς δημῶδους δυσσευαμονίας, καθ' ἣν ἡ θρῖξ τοῦ ἵππου ριπτομένη εἰς
διεφθαρμένον ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ὄφιν.

τον! Καὶ ὁμοῦ εἶδον ἐξ ἀρχῆς τεκταινομένην τὴν προδοσίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κλεοπάτρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι εἶσαι ἰδικός μου καὶ πιστός, καὶ
ἂν ἀκόμη οἱ ὄρκοι σου ἐκλόνιζον τοὺς θρόνους τῶν θεῶν, σὺ δ' ἐξαπατή-
σας τὴν Φουλβίαν; Τρέλλα τερατώδης νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς ψευδεῖς ἐκει-
νοὺς ὄρκους οἵτινες καταπατῶνται ἄμικ προφερόμενοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Γλυκυτάτη βασίλισσα—

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὴ ζήτηε σὲ παρακαλῶ πρόφασιν διὰ τὴν ἀναχώρησίν
σου, ἀλλ' ἀποχαιρέτησον καὶ ἀπέλθε· ὅταν παρεκάλεις νὰ μείνῃς, εἶχες
τότε προχείρους τοὺς λόγους. Δὲν ὠμίλεις τότε περὶ ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ
τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων μου ὑπῆρχεν ἡ αἰωνιότης, ἡ δὲ εὐτυχία
ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου· καὶ τὸ εὐτελέστατον τῶν πραγμάτων
ἐν ἐμοὶ εἶχε τι τότε τὸ ἀγγελικόν. Εἶμαι ἀκόμη ἢ ἰδία ἢ σὺ, ὁ μέγι-
στος στρατιώτης τοῦ κόσμου, κατέστης ὁ μέγιστος τῶν ψευστῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν, κυρία!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦθελον νὰ εἶχον τὸ ἀνάστημά σου· θὰ ἐμάνθανες τότε
ὅτι ὑπάρχει γενναία καρδιά ἐν Αἰγύπτῳ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκουσὸν μου, βασίλισσα· ἡ κρατερὰ τῶν περιστάσεων
ἀνάγκη αἰτεῖ ἐπὶ τινα χρόνον τὰς ὑπηρεσίας μου, ἀλλ' ἡ καρδιά μου θὰ
μείνῃ παρὰ σοί. Ἡ Ἰταλία ἡμῶν εἶναι ἔρμαιον ἐμφυλίων σπαρκαγμῶν. Ὁ
Σέξτος Πομπηῖος βαδίζει πρὸς τὰς πύλας τῆς Ῥώμης· τὸ ἰσόπαλον τῶν
ἐσωτερικῶν κομμάτων γεννᾷ φατριαστικὰς ἀνησυχίας. Οἱ ἄλλοτε μισοῦ-
μενοι καθίστανται νῦν ἀγαπητοὶ ἕνεκα τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ὁ δὲ καταδι-
κασθεὶς Πομπηῖος, ὠφελούμενος ἐκ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς του ἐπισπᾶται
ταχέως τὰς συμπαθείας τῶν μὴ ὠφεληθέντων ἐκ τῆς παρούσης κατα-
στάσεως, τούτων δὲ ὁ πληθυνόμενος ἀριθμὸς ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος· οἱ δὲ
ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀπαυδήσαντες ζητοῦσιν ἀντιφάρμακον δι' οἰκασθῆναι πα-
ρατόλμου καὶ ἀπελπιστικῆς μετὰβολῆς. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὑπερ ἀφορᾷ μόνον
ἐμὲ, τοῦτο δὲ, κάλλιον παντὸς ἄλλου, πρέπει νὰ σὲ καθησυχάζῃ διὰ τὴν
ἀναχώρησίν μου, εἶνε ὁ θάνατος τῆς Φουλβίας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν ἡ ἡλικία δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς
κουφονοίας μὲ ἔχει ὁμοῦ ἀπηλλαγμένη τῆς νηπιώδους εὐπιστίας. Εἶνε
δυνατὸν νὰ ἀποθάνῃ ἡ Φουλβία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανε, βασίλισσά μου. (Τῇ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν). Ἰδὲ καὶ
ἀνάγνωθι ἐν βασιλικῇ ἀνέσει τὰς ταραχὰς ἃς αὕτη διήγειρε· καὶ τέλος,
τὸ πάντων κάλλιστον, ἰδὲ πότε καὶ ποῦ ἀπέθανεν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὄ τοῦ ψευδεστάτου ἔρωτος! Ποῦ εἶνε αἱ ἱεραὶ φιάλαι
τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ πληρώσῃς ἐκ δακρύων λύπης; Βλέπω τώρα ἐκ τοῦ
θανάτου τῆς Φουλβίας τίνι τρόπῳ θακούσης καὶ τὸν ἰδικόν μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Παῦσον πλέον τὰς ἔριδας, καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ μάθῃς τὰ

σχέδιά μου, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις εἶνε εἰς τὴν πλήρη ἐξουσίαν σου. Ὅρκίζομαι εἰς τὸ πῦρ τὸ ζωογονοῦν τὴν ἰλὸν τοῦ Νείλου νάνχωρήσω πιστὸς πρὸς σέ στρατιώτης καὶ θεράπων, κηρύττων πόλεμον ἢ συνομολογῶν εἰρήνην κατὰ τὴν σὴν ἐπιθυμίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔλα Χάρμιον, κόψε τὸν στηθόδεσμόν μου — Ἄλλ' ὄχι! ἄφησέ τον — ἐν τῇ αὐτῇ στιγμή καὶ ἠσθένησα καὶ ἀνέλαβον τοιοῦτος εἶνε καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἡσύχασον, περισπούδαστός μοι βασίλισσα καὶ ἐμπιστευθήτι εἰς τὸν ἔρωτα ἐκείνου ὅστις ὑφίσταται σπουδαίαν δοκιμασίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔχω τὸ παράδειγμα τῆς Φουλβίας . . . Στρέψον, σὲ παρακαλῶ, τὸ πρόσωπον, καὶ κλαῦσον δι' αὐτὴν ἀποχαιρέτισόν με ἔπειτα, καὶ εἰπέ ὅτι τὰ δάκρυα ταῦτα χύνονται χάριν τῆς βασιλείσσης τῆς Αἰγύπτου. Ἔλα, σὲ παρακαλῶ, ὑποκριθῆτι τελείαν ὑποκρισίαν, καὶ κἀτόρθωσον νὰ φανῆς αἰσθανόμενος λύπην ἀκραφιῆ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄρκεῖ θὰ μοῦ ἀνάψῃς τὸ αἷμα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δύνασαι νὰ ὑποκριθῆς ἔτι καλλίτερον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε ἀρκετόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ τὸ ξῆφός μου!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ μὰ τὴν ἀσπίδά σου! — Ἔ κάτι καλλίτερα, ἀλλ' ὄχι τέλειον. Κύτταξε σὲ παρακαλῶ, Χάρμιον, πόσον ἀρμόζει ὁ θυμὸς εἰς τὸν Ἡρακλείδη τοῦτον Ῥωμαῖον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ καταλείπω, βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μίαν λέξιν, φιλόφρων στρατηγέ. Κύριε, σὺ κ' ἐγὼ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. — Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Κύριε, σὺ κ' ἐγὼ ἠγαπήθημεν — ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ὡς καλῶς γινώσκεις. ἠθελον νὰ εἶπω περὶ — ὦ ἡ μνήμη μου εἶνε τόσο ἀπιστος ὡς ὁ Ἀντώνιος. Τὰ πάντα λησμονῶ².

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἡ βασίλισσα ὑπέβαλλεν εἰς τὸ θέλημα τῆς τὴν κουφότητα, θὰ ὑπελάμβανον αὐτὴν ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς κουφότητος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ ὅμως εἶνε βαρὺ φορτίον νὰ ἔχη τις τὴν κουφότητα ταύτην τόσο ἐγγὺς τῆς καρδίας ὅσον ἡ Κλεοπάτρα, ἀλλὰ συγχώρησόν μοι, διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἡδιστα ἐξεῖς μου ἀποθξίνουσι δυσχεροτάτα εἰς ἐμέ, ὅταν καὶ εἰς σέ δὲν ἀρέσκουσιν. Ἡ τιμὴ σου ἐπιτάττει τὴν ἀναχώρησίν σου· μὴ προσέχῃς λοιπὸν εἰς τὴν ἀσπλαγγνὸν μου ἀνοησίαν. Εἴθε οἱ θεοὶ νὰ σε προφυλάττωσιν, εἴθε τῆς δάφνης ὁ στέφανος νὰ κοσμήῃ τὸ ξῆφός σου, καὶ ἡ εὐτυχία νὰ σὲ ἀκολουθῇ κατὰ πόδας!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐμπρὸς ἄγωμεν. Τοιαύτη εἶνε ἡ φύσις τοῦ ἀποχωρισμοῦ

1 Ὁ Ἀντώνιος ἔλεγεν ὅτι εἶλε τὸ γένος ἐκ τοῦ Ἀντωνος, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

2 Τὸ κείμενον λέγει: I am all forgotten, ἀλλὰ σχολιάζεται ὡς I forget every thing.

ἡμῶν ὥστε σὺ μὲν μένουσα ἐδῶ, θὰ μὲ συνοδεύσῃς πανταχοῦ, ἐγὼ δὲ καίπερ μακρὰν σοῦ φεύγων, θὰ μένω μετὰ σοῦ. Ἀγωμεν (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ῥώμη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, ΛΕΠΙΔΟΣ

μετὰ τῆς συνοδείας των.

ΚΑΙΣΑΡ. Δύνασαι νὰ ἴδῃς Λέπιδε καὶ νὰ μάθῃς εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτι δὲν εἶνε ἴδιον τοῦ Καίσαρος νὰ μισῇ μέγαν συνάρχοντα. Ἴδου τί γράφοισιν ἐξ Ἀλεξανδρείας. Ἄλσιεῦει, πίνει, καὶ διέρχεται τὰς νύκτας εἰς συμπόσια· δὲν εἶνε ἀνδρικώτερος τῆς Κλεοπάτρας, οὔτε ἡ χήρα τοῦ Πτολεμαίου θηλυπρεπεσττέρα αὐτοῦ». Μόλις ἠξίωσε νὰ δεχθῇ τοὺς ἀπεσταλμένους ἡμῶν ἢ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν συναδέλφων του. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔχει πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύω ὅτι τὰ ἐλαττώματά του εἶνε τοσαῦτα ὥστε νὰ ἀμαυρώσῃ τὰς ἀρετάς του. Τὰ σφάλματα ἐν αὐτῷ εἶνε ὡς αἱ κηλίδες τοῦ οὐρανοῦ, αἵτινες λάμπουσι πλείοτερον εἰς τὸ σκότος· κληρονομικὰ μᾶλλον ἢ ἐπίκτητα, ἐκ τῆς φύσεως μᾶλλον ἢ ἐξ ἑαυτοῦ προερχόμενα.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶσαι πολὺ ἐπιεικής. Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ κυλιέται ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν Πτολεμαίων, νὰ παραχωρῇ βασίλειον διὰ μίαν ἀστείότητα, νὰ κρεπαλᾷ μετὰ δούλων, οἰνοβαρῆς δὲ καὶ κλονούμενος νὰ διέρχεται τὰς ὁδοὺς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, γρονθοκοπούμενος μετὰ ῥυπαρῶν φαυλοβίων· ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ταῦτα πάντα δὲν εἶνε ἀπρεπῆ — καὶ ἀληθῶς πρέπει νὰ ᾔνε σπανία φύσις διὰ νὰ κηλιδωθῇ ὑπὸ τοιούτων πράξεων — καὶ ὅμως, δὲν πρέπει παντάπασι νὰ συγχωρῇ ὁ Ἀντώνιος τὰ αἵσχη ταῦτα, ὅταν ἡμεῖς ὑποφέρωμεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιπολαϊότητός του. Ἄν μόνον κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ παρεδίδοτο εἰς τὸν ἡδυπαθῆ τοῦτον βίον, ὁ κόρος καὶ ἡ ἐξάντλησις ἠθελον συνετίσει αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ σπαταλᾷ τὸν χρόνον, ὅστις ἐπιτάττει αὐτὰ, νὰ φήσῃ τὰς διασκεδάσεις, καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ ἡμετέρου συμφέροντος, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶνε ἄξιος τῆς τιμωρίας ἐκείνης, ἣν ἐπιβάλλουσιν συνήθως εἰς τοὺς νεανίσκους, οἵτινες ἔχουσι μὲν ἀκριοῦσαν μάθησιν, θυσιάζουσιν ὅμως τὴν ἐκυτῶν πεῖραν εἰς τὰς προσωρινὰς ἡδονὰς καὶ γίνονται ἀποστάται τῆς λογικῆς (εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος). Ἴδου μᾶς φέρουσι νέας εἰδήσεις.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Αἱ διαταγαὶ σου ἐξετελέσθησαν πανευγενέστατε

Καῖσαρ, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς τὰ συμβαίνοντα. Ὁ Πομπήιος εἶνε ἰσχυρὸς κατὰ θάλασσαν, καὶ φαίνεται ὅτι προσείλκυσε τὴν ἀγάπην ἐκείνων οἵτινες ἐκ φόβου μόνον ἠκολούθουν τῷ Καίσαρι. Οἱ δυσηρεστημένοι σπεύδουσιν εἰς τοὺς λιμένας, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη παριστᾷ αὐτὸν ὡς θύμα τῆς ἀδικίας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς διδασκόμεθα ὅτι ὁ ἄρχων ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, ἕως ὅτου καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, ὅτι ὁ πεπτωκὸς τότε μόνον ἀγαπᾶται, ὅταν πλέον δὲν ἦνε ἄξιος ἀγάπης, καὶ ὅτι καθίσταται ἐπιθυμητὸς μόνον ὅταν ἐκλίπῃ. Ὁ λαὸς δμοιάζει πρὸς φύκον κυματίζοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅστις φέρεται τῆδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε μεταβαλλομένου ἀνέμου καὶ φθείρεται ἐν τῇ ἀεννάῳ ταύτῃ κινήσει.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Σοὶ ἀναγγέλλω, Καῖσαρ, ὅτι οἱ διαβόητοι πείραται Μενεκράτης καὶ Μηναῖς εἶνε κύριοι τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι διασχίζουσιν αὐτὴν διὰ πλοίων παντὸς εἴδους. Πολλὰς ἐπιδρομὰς ἐπιχειροῦσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πικρὸν ἐμπνεύουσιν εἰς τὰς παραλίους πόλεις, ἐξάνισταται δὲ καὶ ἐπαναστατεῖ ἡ σφριγῶσα νεολαία· ἂν κινῆν πλοῖον τολμήσῃ ν' ἀποπλεύσῃ, συλλαμβάνεται αὐθαρῆ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Πομπηίου ἐμπνέει περισσώτερον φόβον πρὸς ὅσον θὰ ἐνέπνευεν ὁ κατ' αὐτοῦ πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἄφες Ἀντώνιον τὸν ἀκόλαστον καὶ ἠδυπαθῆ βίον σου. Διωχθεὶς ποτὲ ἐκ τῆς Μουτινῆς ὅπου ἐφόνευσας τοὺς ὑπάτους Πάνσαν καὶ Ἰρτιον καὶ ταλαιπωρούμενος ὑπὸ τῆς πείνης, ὑπέφερες αὐτὴν, καίτοι ἀβροδαίτως ἀνατραφεὶς, καὶ αὐτῶν τῶν ἀγρίων ὑπομονητικώτερον, πίνων καὶ ἵππων οὖρον, καὶ βορβορῶδες καὶ διεφθαρμένον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἀπέφευγον μετ' ἀποστροφῆς· ὁ οὐρανίσκος σου δὲν ἀπηξίου οὔτε τῶν ἀγριωτέρων βῆτων τοὺς καρπούς, καὶ ὡς ἔλαφος, ὅταν ἡ χιὼν καλύπτει τὰς βοσκὰς, ἐβλαστολόγεις καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν Ἄλπεων σὲ εἶδον τρώγοντα κρέας παράδοξον, οὔτινος ἡ θεὰ μόνη ἐπέφερον εἰς τινὰς τὸν θάνατον. Ταῦτα δὲ πάντα—καὶ τὸ λέγω πρὸς καταισχύνῃ σου—ὑπέφερες τόσον ἀνδρικῶς, ὥστε οὐδαμῶς ἠλλοιώθη τὸ πρόσωπόν σου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἶνε ἄξιος οἴκου.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶθε τὸ αἰσθημα τῆς καταισχύνῃς νὰ ἐπιταχύνη τὴν ἔλευσίν σου. Εἶνε καιρὸς νὰ ἐμφανισθῶμεν οἱ δύο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει πάραυτα νὰ προσκαλέσω τὸ συμβούλιον. Ἡ ἀδράνεια ἡμῶν ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Πομπηίου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Αὔριον Καῖσαρ θὰ ἔμῃ εἰς θέσιν νὰ σοὶ ἀναγγείλω ἀκριβῶς διὰ τίνων δυνάμεων θὰ θυνηθῶ νὰ ἐπαρκέσω κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐως ὅτου δὲ συνέλθωμεν θὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ περὶ τούτου. Χαῖρε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαῖρε, Καῖσαρ. Ἄν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μάθῃς τι νεώτερον περὶ τῶν συμβαινόντων, σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλῃς.
ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ ἀμφίβηλλε, Λέπιδε, γνωρίζω τὸ καθήκον μου.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χά, χά! — Δός μοι νὰ πῶ μανδραγόραν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Διατί, κυρία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κοιμηθῶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀντωνίου μου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παραπολὺ σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ, εἶνε προδοσία!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὅχι, κυρία δὲν πιστεύω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐ! εὐνοῦχε! Μαρδιανέ!

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Τί ἐπιθυμεῖ ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι βεβαίως ν' ἀκούσω τώρα τὸ τραγοῦδί σου. Δὲν εὐχαριστοῦμαι εἰς ὅ,τι ἔχει ὁ εὐνοῦχος. Εἶσαι εὐτυχῆς ὦν εὐνοῦχος, διότι οὕτως αἱ σκέψεις σου δὲν πλανῶνται μακρὰν τῆς Αἰγύπτου. Αἰσθάνεσά ποτὲ ἔρωτα;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ναι, χαριτωμένη βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πράγματι;¹

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ἐν τῷ πράγματι, ὅχι κυρία,² διότι δὲν δύναμμι νὰ κάμω ἄλλο, παρ' ὅτι εἶνε ἐμπράκτως ἀθῶον νὰ κάμῃ τις. Ἐχω ὅμως ἄγρια πάθη καὶ συχνὰ συλλογίζομαι τι ἔκαμεν ἡ Ἀφροδίτη μετ' ὃν Ἄρην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ νομίζεις Χάρμιον ὅτι θὰ εἶνε τώρα; Εἶνε ὀρθιος ἢ κἀθηται; περιπατεῖ ἢ ἵππευει; ὦ σὺ, μικῆρις ἵππε, ὅστις φέρεις τὸν Ἀντώνιον! Βάδιζε ἀσφαλῶς! διότι γινώσκεις ὁποῖον φέρεις; τὸν ἡμίατλαντα τοῦ κόσμου, τὸν βραχίονα καὶ τὴν περιεσφαλαίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅμιλεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἢ ψιθυρίζει τὰ ἐξῆς: «Ποῦ εἶνε ὁ ἐκ τοῦ γήραϊοῦ Νεῖλου ὄφις μου», διότι οὕτω με δνομάζει. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι τρέφομαι μετ' ἠδυπαθέστατον δηλητήριον. Εἶνε δυνατόν νὰ σκεφθῇ περὶ

1 Indeed.

2 Not in deed, madam.

ἐμοῦ ἦν κατέστησαν μέλαιναν τὰ ἐρωτικά φιλήματα τοῦ Φοίβου καὶ ἐρυτίδωσε βθθέως ὁ χρόνος; Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς σου, ὦ εὐρυμέτωπε Καίσαρ, ἤμην ἀξία μονάρχου, ὁ δὲ μέγας Πομπήιος, μένων ἀκίνητος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου προσηλῶν ἔβλεπεν αὐτὸ ἀσκηρδαμυκτι καὶ ἀπέθνησκεν ἀτενίζων ἐκείνην ἐξ ἧς ἤντλει τὴν ζωὴν. (Εἰσέρχεται ὁ Ἀλεξᾶν).

ΑΛΕΞΑΣ. Χαῖρε βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πόσον διαφέρεις τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου! Καὶ ὅμως ἐπειδὴ εἶσαι ἀπεσταλμένος παρ' αὐτοῦ ὁ φιλοσοφικός ἐκείνος λίθος σὲ ἐχρῶσσε διὰ τῆς ἀφῆς του. Πῶς εἶνε ὁ ἀνδρετός μου Μάρκος Ἀντώνιος;

ΑΛΕΞΑΣ. Ἡ τελευταία του πράξις ἀγαπητῆ βασίλισσα ἦτο ἐν φίλημα — τὴ τελευταίον πολλῶν ἄλλων — τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῦτον μαργαρίτην. — Οἱ λόγοι του εἶνε ἐρριζωμένοι εἰς τὴν καρδίαν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἡ ἀκοή μου εἶνε ἀνυπομόνητος νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν.

ΑΛΕΞΑΣ. Φίλε μου, μοι εἶπεν ἄγγειλον τῆ βασίλισσῃ ὅτι ὁ πιστὸς ὠρωμαῖος στέλλει εἰς τὴν ἰσχυρὰν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, τὸν θησαυρὸν ἑνὸς ὀστράκου, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ μικροπρεπὲς τοῦτο κτῶρον θὰ στολίσω διὰ βρασιλείων τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς θρόνον. Εἰπέ αὐτῇ ὅτι ἡ ἀνατολή ἀπασα θὰ τὴν ἀνακηρύξῃ βασίλισσαν». Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ μὲ τρόπον σοβαρὸν ἀνέβη ἐπὶ θυμοειδοῦς ἔππου τοῦ ὁποῖου οἱ γενναῖοι χρεμετισμοὶ ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς ἦτο μελαγχολικός ἡ φαιδρός;

ΑΛΕΞΑΣ. Ὅπως κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τοῦ ἔτους τὴν μεταξὺ φύχους καὶ θάλλπους· οὔτε μελαγχολικός, οὔτε φαιδρός.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ κρῆσις εὐτυχῆς! Ἰδέ τον, ἰδέ τον, καλή μου Χάρμιον· τοιοῦτος εἶνε ὁ Ἀντώνιος, ἀλλὰ πρόσεξέ τον. Δὲν ἦτο μελαγχολικός, διότ ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἐκείνους οἵτινες ἐλάμβανον θάρρος παρ' αὐτοῦ· δὲν ἦτο δὲ φαιδρός, ὡς νὰ ἐφαίνετο λέγων εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ δίκαιότης του ἐστρέφετο πρὸς τὴν Αἴγυπτον ὅπου καὶ ἡ εὐτυχία του· ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων διαθέσεων. ὦ θεῶν κρῆμα! Εἴτε μελαγχολικός εἶσαι, εἴτε φαιδρός, ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου πάθους σοὶ ἀρμόζει ὅσον εἰς οὐδένα ἄλλον θνητόν. (Πρὸς τὸν Ἀλεξᾶν). Συνῆντησας τοὺς ταχυδρόμους μου;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναί, βασίλισσα, εἴκοσι διαφόρους ἀγγελικφόρους. Πρὸς τί τόσῳ πολλοῦς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ γεννηθεὶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ λησμονήσω νὰ πέμψω ἀποστόλους πρὸς τὸν Ἀντώνιον, θὰ ἀποθάνῃ ἐλσεινός. — Χαρτί καὶ μελάνη, Χάρμιον. — Καλῶς ἤλθες, φίλτατε Ἀλεξᾶ. — Ἠγάπησα ποτὲ τόσῳ τὸν Καίσαρα, Χάρμιον;

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ τὸν ἀνδρεῖον ἐκεῖνον Καίσαρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Νὰ σκάσης ἂν ἀποκριθῆς πάλιν μὲ τόσην ἔμφασιν! Εἰπέ τον ἀνδρεῖον Ἀντώνιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Τὸν ἀνδρεῖον Καίσαρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὰ τὴν Ἰσιδα, θὰ σοῦ σπάσω τὰ δόντια, ἂν παραβάλης καὶ πάλιν μὲ τὸν Καίσαρα τὸν πρῶτον ἄνδρα τοῦ κόσμου!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην. Ἐπαναλαμβάνω τὸ τραγοῦδί σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατὰ τὴν νεαράν μου ἡλικίαν, ὅτε ἡ κρίσις δὲν ἦτο ὠρμος. . . τὸ κίμα ψυχρὸν, νὰ ἐπαναλαμβάνῃς τώρα ὅ,τι ἔλεγον τότε! . . Ἐλθέ, ἂς ἐξέλθωμεν. . . Φέρε μου χαρτί καὶ μελάνην· θὰ λαμβάνῃ καθ' ἐκάστην νέους χιριετισμούς, καὶ ἂν πρόκηται ἀκόμη νὰ καταστήσω τὴν Αἴγυπτον ἔρημον κατοίκων.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Μεσσήνη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πομπηίου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ, ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, ΜΗΝΑΣ

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄν οἱ μεγάλοι θεοὶ εἶνε δίκαιοι θὰ συνταχθῶσι μετὰ τῶν δικαίων.

ΜΗΝΑΣ. Μάθε, ἀνδρεῖτε Πομπήϊε, ὅτι δὲν ἀρνοῦνται ὅ,τι ἀναβάλλουσι.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Καθ' ὃν χρόνον ἱκετεύομεν αὐτοὺς γονυκλινεῖς εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου των, καταστρέφεται τὸ παρ' ἡμῶν αἰτούμενον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Ἡμεῖς αὐτοὺς ἀγνοοῦντες, αἰτούμεν συνεχῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἀρνοῦνται αὐτὸ ἐν τῇ συνέσει των πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν· ὥστε κερδίζομεν ὅταν αἱ προσευχαὶ ἡμῶν δὲν εἰσακούωνται.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Θὰ ἐπιτύχω· ὁ λαὸς μὲ ἀγαπᾷ, ἡ δὲ θάλασσα εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἡ ἰσχύς μου ἀυξάνει ἀδιαλείπτως, καὶ ἐλπίζω γὰρ φθάσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεως. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος δὲν ἔχει κατὰ νοῦν ν' ἀφήσῃ τὰ συμπίσια τῆς Αἰγύπτου χάριν ἐξωτερικῶν πολέμων. Ὁ Καῖσαρ συλλέγει χρήματα, ἀλλ' ἀποβάλλει τὰς συμπαθείας τοῦ λαοῦ. Ὁ Λέπιδος, κολακεύων καὶ τοὺς δύο, κολακεύεται ὑπ' ἀμφοτέρων· οὐδένα ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο σκέπτεται περὶ αὐτοῦ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Λέπιδος ἐξεστράτευσαν μετὰ στρατεύματος πολυαρίθμου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πόθεν τὸ γνωρίζεις; εἶνε ψεῦδος.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Παρὰ τοῦ Σιλβίου, στρατηγέ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ὀνειρεύεται. Γνωρίζω ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε εἰς τὴν Ῥώμην, ἀναμένοντες τὸν Ἀντώνιον. Εἶθε πάντα τὰ θέλητρα τοῦ ἔρωτος νὰ καλύνωσι τὰ μακαμένα σου χεῖλη, ὦ ἀκόλαστος Κλεοπάτρα! Ἄς ἐνωθῇ ἡ μαγεία μετὰ τῆς καλλονῆς, καὶ μετ' αὐτῶν ἀμφοτέρων ἡ ἡδυπάθεια. Πρόσδεσον τὸν ἀκόλαστον εἰς παρατεταμένα συμπόσια, καὶ κράτει ἐξημμένον τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄς δξύνωσι τὴν ὄρεξίν του μάγειροι Ἐπικούρειοι δι' ἐρεθιστικῶν καρυκευμάτων, καὶ ἄς ἀμβλύνωσι τῆς τιμῆς τὸ αἴσθημα ὁ ὕπνος καὶ ἡ τρυφή, ἕως οὗ πέσῃ εἰς ἐντελῆ λήθαργον. — Λοιπὸν Βάριε; (Εἰσέρχεται ὁ Βάριος).

ΒΑΡΙΟΣ. Ἐγὼ τι θετικώτατον νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος ἀναμένεται εἰς Ῥώμην ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν. Τόσος χρόνος παρήλθεν ἀφ' ὅτου ἀπῆλθε τῆς Αἰγύπτου, ὥστε ἡδύνατο νὰ φθάσῃ καὶ μακρότερα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μετὰ περισσοτέρας εὐαρεστήσεως θὰ ἤκουον ἀγγελίαν ὀλιγώτερον σπουδαίαν. Δὲν ἐπίστευον, Μηνᾶ, ὅτι ὁ ἀκόρεστος οὗτος ἐρωτῶτροπος ἤθελε φορέσει τὴν περικεφαλαίαν του χάριν τόσῳ μικροῦ πολέμου ἢ στρατιωτικῆ αὐτοῦ ικανότης εἶνε δις ὑπερτέρα τῶν δύο ἄλλων. Ἄλλὰ τώρα πρέπει νὰ μεγαλαυχῶμεν, ἀφοῦ ἡ ἐκστρατεία μας δύναται νὰ ποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Αἰγυπτίας χήρας τὸν οὐδέποτε ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κορεννύμενον Ἀντώνιον.

ΜΗΝΑΣ. Δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμονοήσωσι ποτὲ ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγός του ἐστασίασε κατὰ τοῦ Καίσαρος, ὁ δὲ ἀδελφός του τῷ ἐκήρυξε πόλεμον, μολονότι δὲν πιστεύω νὰ πικρῶνθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἤξεύρω, Μηνᾶ, κατὰ πόσον αἱ μικραὶ αὐταὶ ξηρίδες δύνανται νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπέναντι τῶν μεγαλειτέρων. Εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἂν δὲν εἶχομεν ἐγερθῆ ἑναντίον αὐτῶν, θὰ ἤριζον πρὸς ἀλλήλους, διότι ἔχουσι σπουδαίας ἀφορμὰς ἐριδος, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρομεν ἀκόμη κατὰ πόσον ὁ φόβος, ὃν ἐμπνέομεν εἰς αὐτοὺς, θὰ δυναθῇ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ, καὶ νὰ διαλύσῃ τὰς ἀσημάντους αὐτῶν διαφορὰς. Γενηθήτω τὸ θέλημα τῶν θεῶν. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς ἡμῶν πρέπει νὰ ἀναπτύξωμεν ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις. Ἐλθέ Μηνᾶ (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β΄

Ῥώμη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λεπίδου.

ΑΙΝΟΒΑΡΔΟΣ, ΛΕΠΙΔΟΣ

ΛΕΠΙΔΟΣ. Πράξιν ἀρίστην καὶ ἀξίαν σοῦ θὰ πράξῃς, φίλε Αἰνόβαρδε, καθικετεύων τὸν στρατηγόν σου νὰ ποιῆται χρῆσιν προτέρων λόγων.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ πρᾶκκλέσω αὐτὸν νὰ ἀποκρίνεται ὅπως ἀρμόζει εἰς τὸν Ἀντώνιον. Ἄν ὁ Καῖσαρ τὸν ἐρεθίσῃ πρέπει ὁ Ἀντώνιος νὰ λάβῃ ὕψος ἀγέρωχον, καὶ βροντοφώνως ὡς ἄλλος Ἄρης νὰ ἀποκριθῇ. Μὰ τὸν Δία, ἂν ἐγὼ ἔφερον τὸν πώγωνά τοῦ Ἀντωνίου, δὲν θὰ ἔκειρον αὐτὸν σήμερον!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν εἶνε καιρὸς τώρα διὰ προσωπικὰς ἐριδας.

ΑΙΝΟΒΑΡΔΟΣ. Πᾶσα στιγμή εἶνε κατάλληλος πρὸς τὰ ζήτηματα τὰ ὁποῖα αὕτη γεννᾷ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἄλλὰ τὰ μικρότερα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν ἀπέναντι τῶν μεγαλύτερων.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁχι, ἂν τὰ μικρότερα ἔρχονται πρῶτα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οἱ λόγοι σου εἶνε ἐμπαθέστατοι. Ἄλλὰ μὴ ὑποδαύλιζε, σὲ παρακαλῶ, τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν πῦρ. Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ γενναϊόφρων Ἀντώνιος. (Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Βενιδίου).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἰδοὺ καὶ ὁ Καῖσαρ. (Εἰσέρχ. ὁ Καῖσαρ, ὁ Μαικήνας καὶ ὁ Ἀγρίππας)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν συμφωνήσωμεν ἐδῶ, θὰ μεταβῶμεν ἔπειτα εἰς τὴν χώραν τῶν Πάρθων! Ἀκούεις Βενδίδιε;

ΚΑΙΣΑΡ. Δὲν ἤξεύρω, Μαικήνα, ἐρώτησον τὸν Ἀγρίππαν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἐπειδὴ, γενναῖοί φίλοι, εἶνε σπουδαῖον τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον μᾶς συνήνωσεν ἐδῶ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν, ὥστε πράξεις ἀσημάντοι νὰ διαιρέσωσιν ἡμᾶς. Ἀκούσωμεν μὲ πρᾶότητα ὅ,τι ἐπιλήψιμον συνέβη. Ὅταν μετ' ἐμπαθείας συζητῶμεν τὰς μηδαμινὰς ταύτας διαφορὰς ἡμῶν, διαπράττομεν φόνον, ἐνῶ προσπαθοῦμεν νὰ ἐπουλώσωμεν πληγὰς. Ὅθεν καθικετεύω ὑμᾶς, εὐγενεῖς συναδελφοί, νὰ θίγετε τὰ μᾶλλον δυσάρεστα ζήτηματα μετὰ μεγίστης πρᾶότητος, ἀποφεύγοντες ἀπρεπεῖς ἢ ἐρεθιστικὰς ἐκφράσεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ ὀρθόν. Θὰ ἔπραττον οὕτως ἂν εἴμεθα ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ καὶ ἔτοιμοι πρὸς μάχην.

ΚΑΙΣΑΡ. Καλῶς ἦλθες εἰς Ῥώμην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ εὐχαριστῶ.

ΚΑΙΣΑΡ. Κάθισε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάθισε, κύριε.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐ, λοιπόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μανθάνω ὅτι δίδεις κκῆν σημασίαν εἰς πρᾶγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τσίχτυτην ἢ δὲν ἀφορῶσιν εἰς σέ καὶ τοιαύτην ἂν εἶχον.

ΚΑΙΣΑΡ. Θὰ ἤμην γελοῖος ἂν ἄνευ λόγου ἢ δι' ἐλάχιστα ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ὑβρισθέντα, καὶ ἰδίως ὑπὸ σοῦ· πολὺ δὲ γελειώτερος θὰ ἤμην ἂν ἄπαξ προέφερον περιφρονητικῶς τὸ ὄνομά σου, ἐνῶ οὐδένα εἶχον λόγον νὰ τὸ πράξω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί σοὶ ἔμελεν ἢ ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή μου, Καῖσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁχι· πλεῖότερον ἀφ' ὅτι σοὶ ἔμελεν εἰς Αἴγυπτον ἢ ἐν Ῥώμῃ

ιδική μου. Ἄν ὅμως ἐκεῖ ἐσκευάσεις κατὰ τῆς ἀρχῆς μου, τότε ἢ ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή σου ἡδύνατο νὰ μοι ἦνε θέμα συζητήσεως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ ἐσκευάσεις;

ΚΑΙΣΑΡ. Δύνασαι νὰ μαντεύσης τὰς σκέψεις μου ἐκ τῶν ἐδῶ συμβάτων μου. Ἡ σύζυγος καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔλαβον τὰ ὄπλα ἐναντίον μου, ἢ δὲ ἀποστασίαι των ἐχρησίμευεν ὡς παράδειγμα τὸ ὁποῖον ὤφειλες νὰ ἀκολουθήσῃς· ἦτο τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπατάσαι. Οὐδέποτε ὁ ἀδελφός μου μὲ ἀνέμιξεν εἰς τὰς πράξεις του· ἐπληροφορήθην περὶ τούτου, καὶ αἱ πληροφορίες μου προέρχονται ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες ἐπολέμησαν ὑπὲρ σοῦ. Μήπως δὲν περιεφρόνησε καὶ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ τὴν ἰδικήν σου, κηρύξας πόλεμον ἐναντίον σου, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἀφοῦ ὁ ἰδικός σου ἀγὼν ἦτο καὶ ἰδικός μου; Ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην αἱ πρὸς σέ ἐπιστολαί μου σέ καθυσύχασαν. Ἄν ὅμως θέλῃς νὰ προκαλέσῃς ἔριδα καὶ δὲν ἔχεις ἄλλην ἀφορμὴν, μὴ τὴν ζητῆς διὰ τοῦ παραπρόνου τούτου.

ΚΑΙΣΑΡ. Δικαιολογεῖσαι ἀποδίδων μοι ἔλλειψιν κρίσεως, ἀλλ' αἱ προφάσεις αὗται δὲν συνημολογήθησαν καλῶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, ὄχι τοιαῦτα. Γινώσκω, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπατηθῆς ὡς πρὸς τοῦτο, τουτέστι, ὅτι ἐγὼ, σύμμαχος σου ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ σοῦ διεξαγομένῳ ἀγῶνι, ἡδυνάμην νὰ βλέπω ἀσμένως πόλεμον συνταράττοντα τὴν ἡσυχίαν μου. Ὡς πρὸς τὴν σύζυγόν μου θὰ σοὶ ἠυχόμην σύζυγον ἔχουσαν τὸ πνεῦμά της. Εἶσαι κύριος τοῦ τρίτου μέρους τοῦ κόσμου, καὶ δύνασαι νὰ διοικήσῃς αὐτὸ διὰ μικροῦ χαλινοῦ, δὲν δύνασαι ὅμως νὰ πράξῃς τὸ αὐτὸ προκειμένου περὶ τοιαύτης συζύγου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶθε νὰ εἶχομεν ὅλοι τοιαύτας συζύγους, ὥστε οἱ ἄνδρες νὰ παραλαμβάνωσιν αὐτὰς εἰς τοὺς πολέμους!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Χαρκατῆρος οὐσα βιαίου καὶ ἀνυπομόνου, διήγειρε ταραχάς, — μὴ στερουμένης πολιτικῆς δεξιότητος — αἵτινες ὁμολογῶ μετὰ λύπης, Καῖσαρ, σοὶ ἐπροξένησαν πολλὴν ἀνησυχίαν· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο, ὀφείλεις νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι οὐδὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω.

ΚΑΙΣΑΡ. Σοὶ ἔγραψα ὅτε ἐκραιπάλας ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ, ἀλλὰ σὺ θέσας τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν κόλπον σου, ἀπέπεμψας τὸν ἀπεσταλαμένον μου μετὰ σαρκαστικῶν ἐπιπλήξεων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐνεφάνισθη αἰφνιδίως ἐνώπιόν μου πρὶν ἢ εἰσέτι εἰσαγγελθῆ. Πρὸ μικροῦ δὲ εἶχον δεχθῆ εἰς συμπόσιον τρεῖς βασιλεῖς, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἤμην ὅπως καὶ τὴν προίαν, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τῷ ὁμολόγησα εἰς ποίαν κατὰστασιν εὐρισκόμην, ὅπερ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν τῷ ἐζήτουν συγγνώμην. Ἀλλὰ μὴ ἀναμιγνύωμεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔριδα ἡ-

μῶν. Ἀπκλείψωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς διαφορᾶς, ἂν πρόκηται νὰ συζητήσωμεν περὶ ταύτης.

ΚΑΙΣΑΡ. Παρέβης τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὄρκου σου· τοιαύτην δὲ παράβασιν οὐδέποτε θὰ δυνηθῆς σὺ νὰ κατηγορήσῃς ἐμοῦ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μὴ παρακφέρεςσαι, Καῖσαρ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, Λέπιδε, ἄφες τον νὰ δμιλήσῃ· ἢ τιμὴ περὶ τῆς δ-ποιίας δμιλεῖ καὶ τὴν ὁποῖαν ὑποθέτει ὅτι παρέβην εἶνε ἰσρά· ἀλλ' ἐξακολούθει, Καῖσαρ. Παρέβην τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὄρκου μου.—

ΚΑΙΣΑΡ. Τοῦ νὰ μοὶ παράσχῃς ἔνοπλον βοήθειαν ὅταν ἤθελον ζητήσῃ αὐτήν, ἀλλὰ σὺ ἠρνήθης ταύτην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἡμέλησα μάλλον, καὶ τοῦτο καθ' ἣν στιγμὴν ὦραι φαρμακεραὶ μὲ καθίστων οὐχὶ κύριον ἐμαυτοῦ. Θὰ δείξω δὲ πρὸς σέ τὴν μετάνοιάν μου, ὅσον δύναμαι· ἀλλ' ἢ χρηστότης μου δὲν θὰ καταβιάσῃ τὸ μεγαλεῖόν μου, οὔτε θὰ μεταχειρισθῶ τὸ μεγαλεῖον ἀνευ χρηστότητος. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἢ Φουλβίῳ ὑπεκίνησεν ἐδῶ πολέμους ὅπως μὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διὰ τοῦτο δ' ἐγὼ ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ ὑπῆρξα ἀφορμὴ τούτων, ζητῶ συγγνώμην τοιαύτην, οἷον ἐπιβάλλει ἢ τιμὴ νὰ ζητήσω ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ὡμίλησας εὐγενῶς.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ: Παύσατε, παρακαλῶ, τὴν περὶ τῶν ἀμοιβαίων δυσαρραστήσεων συζήτησιν, λησιμονήσατε δ' αὐτὰς ἐντελῶς, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἢ παροῦσα στιγμὴ σὰς ἐπιβάλλει τὴν συμφιλίωσιν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Πολὺ φρονίμως ὠμίλησας, Μαϊκήνα.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος συμφιλιωθῆτε, δύνασθε νὰ ἐπανέλθητε ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅταν δὲν θὰ γίνηται πλέον λόγος περὶ τοῦ Πομπηίου. Τότε μὴ ἔχοντες ἄλλο τι νὰ πράξῃτε, θὰ ἔχετε καιρὸν νὰ φιλονεικῆτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιώπη· σὺ εἶσαι μόνον στρατιώτης.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶχον σχεδὸν λησιμονήσει ὅτι ἢ ἀλήθειαι πρέπει νὰ σιωπᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δεικνύεις ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς παρόντας, ἀρκεῖ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλὰ λοιπὸν, ἐξακολουθήτε· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι ἀνάσθητος ὡς πέτρα.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀποδοκιμάζω μόνον τὸν τρόπον, ὄχι καὶ τὴν οὐσίαν τῆς δμιλίας του, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μείνωμεν συνδεδεμένοι, ἔχοντες τόσον ἐναντία φρονήματα. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει κρίκος δυνάμενος νὰ μᾶς συνδέσῃ, θὰ περιηρχόμην τὴν οἰκουμένην πρὸς ἀνεύρεσίν του.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἐπίτρεψόν μοι, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁμίλησον, Ἀγρίππα.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἐχεις ἀδελφὴν δημοητρίαν, τὴν θαυμαστὴν Ὀκταβίαν, ἡ δὲ μέγας Ἀντώνιος δικτελεῖ νῦν ἐν χηρείᾳ.

ΚΑΙΣΑΡ. Σιώπη, Ἀγρίππη, ἂν σὲ ἤκουεν ἢ Κλεοπάτρα θὰ σὲ ἐπέπληττε δικαίως διὰ τὴν προπέτειάν σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν εἶμαι ἔγγυμος Καίσαρ, ἄφες τὸν Ἀγρίππην νὰ ἐξκολουθήσῃ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ὅπως συνδεθῆτε διὰ φιλίας ἀδικαστάστου, ἀδελφοποιήθητε, καὶ τὰς καρδίαις ὑμῶν ἐνώσητε διὰ δεσμοῦ ἀδιαρρήκτου· πρέπει δὲ Ἀντώνιος νὰ συζευχθῇ τὴν Ὀκταβίαν, ἀξίαν ἕνεκα τοῦ κάλλους τῆς νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ ἔξοχοι χάριτες ἐκφράζουσιν ἐκεῖνο ὅπερ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκφράσῃ. Διὰ τοῦ γάμου τούτου, ὅλαί αἱ μικραὶ ζηλοτυπίαὶ αἱ φαινόμεναι τῶρα μεγάλαί, καὶ ὅλοι οἱ σπουδαῖοι φόβοι οἱ φαινόμενοι ἐπικίνδυνοι, θὰ ἐξηφανίζοντο τότε· τότε καὶ αἱ ἀλήθειαι θὰ ἐθεωροῦντο μῦθοι, ἐνῶ τῶρα καὶ οἱ μῦθοι σχεδὸν θεωροῦνται ἀλήθειαι. Ἡ πρὸς ἀμφοτέρους ἀγάπη τῆς Ὀκταβίας ἤθελε συνδέσει μὲν ὑμᾶς, ἐξασφαλίσαι δὲ καὶ εἰς τοὺς δύο τὰς συμπληθεῖαις ὄλων. Συγγνώμην δι' ὅσα ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ εἴπω. Δὲν εἶνε σκέψις στιγμιαία, ἀλλὰ μεμελετημένη καὶ κατὰ καθῆκον βασιανισθεῖσα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγει ὁ Καίσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Θὰ περιμείνῃ ν' ἀκούσῃ πῶς ἐξέλαβεν ὁ Ἀντώνιος τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀγρίππης λεχθέντα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποίαν ἰσχὺν ἔχει ὁ Ἀγρίππης πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προτάσεως ταύτης, ἐὰν ἔλεγον, «ἔστω δέχομαι Ἀγρίππη»;

ΚΑΙΣΑΡ. Τὴν ἰσχὺν τοῦ Καίσαρος, τὴν ἰσχὺν μου ἐπὶ τῆς Ὀκταβίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἴθε νὰ μὴ διαλογισθῶ ποτὲ περὶ προσκόμματος τοῦ λαμπροῦ τούτου καὶ τόσον εὐοιῶνου σχεδίου! — Δός μοι τὴν χειρὰ σου. Προχώρησον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης πράξεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄς διευθύνῃ τὴν ἀγάπην ἡμῶν ἀδελφικὴ καρδίᾳ, καὶ ἄς προβῶμεν ἀδελφικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεγάλων ἡμῶν σχεδίων!

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀάθε τὴν χειρὰ μου. Σοὶ παραδίδω ἀδελφὴν ἣν οὐδέποτε ἀδελφὸς ἠγάπησε μετὰ μεζύκωνος στοργῆς. Εἴθε νὰ ζήσῃ ἵνα ἐνώσῃ τὰ βασίλεια καὶ τὰς καρδίαις ἡμῶν· εἴθε ἢ ἀγάπῃ ἡμῶν νὰ μὴ διασπασθῇ τοῦ λοιποῦ!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Γένοιτο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ἐφάνταζόμην ὅτι ἤθελον πολεμήσει κατὰ τοῦ Πομπηίου, διότι ἐσχάτως ἀκόμη ἐφέρθη πρὸς με λίαν φιλοφρόνως· ὀφείλω μόνον νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἵνα μὴ φανῶ ἐπιλήσιμων τῆς εὐεργεσίας, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ προκαλέσω αὐτὸν πάραυτα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ὁ καιρὸς ἐπέιγει. Πρέπει εὐθὺς νὰ βεβήσωμεν κατὰ τοῦ Πομπηίου, πρὶν ἢ οὗτος βεβήσῃ κατ' ἡμῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἶνε;

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησίον τοῦ Μισσηνοῦ ὄρους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποία εἶνε ἢ κατὰ ξηρὰν δύναιμις του;

ΚΑΙΣΑΡ. Μεγάλῃ καὶ ἀδιαλείπτως αὐξάνουσα, ἀλλὰ κατὰ θάλασσαν εἶνε ἀπόλυτος κύριος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ τὴν διατρέχουσαν φήμην. Εἴθε νὰ εἴχομεν ἤδη συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ! Ἄς σπεύδωμεν. Ἀλλὰ, τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλήσαμεν πρὶν ἢ ὀπλισθῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Προθυμότερα. Σὲ προσκαλῶ δὲ νὰ ἔλθῃς, ἵνα ἴδῃς τὴν ἀδελφὴν μου, θὰ σὲ δηγήσω πρὸς αὐτὴν κατ' εὐθεῖαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθε, Λέπιδε, μὴ μᾶς στερήσῃς τῆς παρουσίας σου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οὐδὲ ἀσθένεια θὰ μὲ ἐμπόδιζε, γενναῖε Ἀντώνιε.

(Ἀκούονται σαλπίσματα. Ἐξέρχονται ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Λέπιδος).

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καλῶς ἦλθες ἐξ Αἰγύπτου φίλε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ λαμπρὸς Μαικῆνας, τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας τοῦ Καίσαρος! Ὁ ἀξιότιμος φίλος Ἀγρίππης!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Φίλε Αἰνὸβαρβε!

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ χαίρωμεν ὅτι τὰ πράγματα διηυθετήθησαν καλῶς. — Ὑπῆρξε λαμπρὰ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή σας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. ὦ, ναί· ἐκοιμώμεθα τὴν ἡμέραν καὶ διηροχόμεθα τὴν νύκτα πίνοντες.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς πρόγευμα δώδεκα δαιτυμόνων, εἴχετε δεκά ὀλοκλήρους ἀγριοχοίρους ὀπτούς;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐτὸ ἦτο ὡς μὴ παραβλαβόμενα πρὸς ἀετόν. Ὡς πρὸς τὰ συμπόσια εἴχομεν ἄλλα πολὺ τερατωδέστερα τὰ ὅποια ἀληθῶς εἶνε ἀξία μνείας.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ εἶνε γυνὴ ἀπροσμάχητος ἂν ἢ περὶ αὐτῆς φήμῃ εἶνε ἀκριβής.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐκ τῆς πρώτης συναντήσεώς της μετὰ τοῦ Ἀντωνίου ἐπὶ τοῦ Κύνου ποταμοῦ, ἐκυρίευσεν εὐθὺς τὴν καρδίαν του.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ἐκεῖ πράγματι ἐνεφανίσθη ἐν ὄλῃ τῇ ἀκτινοβολῶ αὐτῆς λάμψει, ἂν αἱ πληροφορίες μου δὲν εἶνε ψευδεῖς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἴδου πῶς ἦτο. Τὸ πλοίαριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον, ὅμοιον πρὸς ἀπαστράπτοντα θρόνον, ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ἢ μὲν πρῶμα αὐτοῦ ἦτον ἐκ χρυσοῦ σφυρηλάτου, τὰ δὲ ἰστία πορφυρὰ καὶ τόσον ἀρωματώδη, ὥστε οἱ ἄνεμοι ἐθώπευον αὐτὰ ἐρωτύλως· αἱ ἀργυραὶ κῶπαι, κινούμεναι ἐρρυθμῶς πρὸς τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν παρῶτρυνον τὸ ὑπ' αὐτῶν διακόμενον ὕδωρ νὰ ἐπανέρχεται ταχύτερον, ὥστε ἠσθάνετο ἔρωτα πρὸς τὰ κτυπήματά των. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἦτο υπερτέρη πάσης περιγραφῆς. Κατακειμένη ὑπὸ χρυσοκέντητον σιαδέα, ὑπερέβαινε κατὰ τὴν

καλλονήν καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ φαντασία ἐνεφύσησε κάλλος καὶ τοῦ φυσικοῦ ἀνώτερον. Παῖδες εὐεῖδεις, ὅμοιοι πρὸς μειδιῶντας ἔρωτας ἰσπάντο ἐκατέρωθεν αὐτῆς μετὰ ποικιλοχρόων ἀνὰ χεῖρας ῥιπιδίων, ἢ δ' ἐκ τούτων παρχομένη λεπτὴ αὔρα, ἐφάνετο αὐξάνουσα μᾶλλον ἢ ἐλαττοῦσα τὴν θερμότητα τῶν λεπτοφύων ἐκείνων πικρειῶν, ἃς προσεπάθουν νὰ δροσίωσι.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Θαυμάσιον ὄντως θέαμα διὰ τὸν Ἀντώνιον!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αἱ θεραπεινίδες τῆς ὁμοίαι μὲ Νηρηίδας καὶ Σειρήνας, ὑπήκουον εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐτῆς νεῦμα, αἱ δὲ ὑποκλίσεις τῶν ἐπηύζανον τὰς χάριτας αὐτῶν. Μία τούτων ἐνδεδυμένη ὡς σειρὴν ἐπηδαλιούχει, τὰ δὲ μετὰξίνα σχοινία ἐκυρτοῦντο ὑπὸ τὴν ἀφὴν τῶν ἀβρῶν ἐκείνων καὶ εὐκινήτων χειρῶν. Ὅσμη δὲ ἡδυτάτη, διεχέετο ἀπὸ τοῦ πλοικαρίου ἐπὶ τὰς γειτνιαζούσας ὄχθας. Ἡ πόλις ἄπασα ἔσπευσε νὰ τὴν ἴδῃ, ὁ δὲ Ἀντώνιος, καθήμενος ἐπὶ θρόνου εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔμεινε μόνος συρίζων εἰς τὸν ἀέρα· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀῆρ, ἂν δὲν ἀντέδραμιν εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἤθελε μεταβῆ πρὸς θεῶν τῆς Κλεοπάτρας, ἀφίρων οὕτω χάσμα ἐν τῇ φύσει! ¹

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Θαυμασίαι ἀληθῶς ἡ Αἴγυπτιαι!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄμα ἀποδιδραστῆσιν προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς δεῖπνον ὁ Ἀντώνιος, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ἤρμοζε μᾶλλον νὰ φιλοξενηθῇ οὗτος παρ' αὐτῆς. Τότε δὲ ὁ φιλόφρων ἡμῶν Ἀντώνιος, οὐ οὐδέποτε γυνὴ ἤκουσε προφέροντος τὴν λέξιν «ὄχι», ξυρισθεὶς δεκάκις, μεταδραμῖν εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ ὡς εἰσφορὰν, προσφέρει τὴν καρδίαν του δι' ὅσα μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγεύθησαν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Οὐράνιον πλῆγμα. Ἐκαμὲ τὸν μέγα Καίσαρα νὰ κατακλιθῇ μὲ τὸ ξίφος· ἐκαρποφόρησε δὲ ὁ ὑπ' αὐτοῦ καλλιεργηθεὶς ἀγρός. Ἡμέραν τινὰ εἶδον αὐτὴν πηδήσασαν τεσσαρακοντάκις ἐν τῷ μέσῳ τῆς δημοσίας ἀγορᾶς. Ἀπολέσασα δὲ τὴν ἀναπνοὴν ὠμίλει καὶ ἤσθημαινε οὕτως, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ πάθησις μετεβάλλετο εἰς χάριν, καὶ ἄπλους ἀκόμη ἀνέδιδε ζώην.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ. Τώρα ὁ Ἀντώνιος πρέπει νὰ τὴν κατακλιθῇ ἐντελῶς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐδέποτε. Δὲν θὰ θελήσῃ. — Οὔτε ἡ ἡλικία δύνανται νὰ τὴν μακρῆν, οὔτε ἡ συνήθειαι νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐν αὐτῇ ποικιλίαν τῶν θεληγμάτων. Αἱ μὲν ἄλλαι γυναῖκες κατευνάζουσι τὰς ὀρέξεις τὰς ὁποίας διεγείρουσιν, ἀλλ' αὐτὴ, ὅσα περισσότερον θέλει νὰ κατευνάσῃ αὐτάς, τόσα περισσότερον τὰς διεγείρει· διότι καὶ τὰ χαμηρπέστατα πράγματα

¹ Πλούταρχος. Τῶν μὲν ἰστίων ἀλουργῶν ἐκπεπασμένων, τῆς δὲ εἰρεσίας ἀργυραῖς κώπαις ἀναφερομένης πρὸς αὐτὸν ἅμα σύριγγι καὶ κιθάραις συνηρμοσμένον. Αὐτὴ μὲν κατέκειτο ὑπὸ σικκῶν χρυσοπάστω κεκοσμημένῳ γραφικῶς ὡσπερ Ἀφροδίτη, παῖδες δὲ καὶ γραφικοὶ ἔρωσιν εἰκασμένοι παρ' ἐκάτερον ἐστῶτες ἐρρίπιζον.

ἔχουσι τὴν χάριν ἐν αὐτῇ, ὥστε, οἱ ἅγιοι πατέρες εὐλογοῦσιν αὐτὴν ἀκολασταίνουσιν.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ἄν τὸ κάλλος, ἡ φρόνησις καὶ ἡ κοσμιότης, δύνανται νὰ ἐλκύσωσι τὴν καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου, ἢ Ὀκταβία εἶνε εὐτυχῆς κληρὸς δι' αὐτόν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἄς ὑπάγωμεν. — Δέχθητι, φίλε Αἰνὸβαρβὸς τὴν φιλοξενίαν μου ἐφ' ὅσον διαμένεις ἐδῶ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἔρση. — Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΑ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ, ΜΑΝΤΙΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ κόσμος καὶ τὰ σπουδαῖά μου καθήκοντα, θὰ μὲ χωρίζωσιν ἐνίοτε ἐκ τῆς ἀγκάλης σου.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα γονυπετῆς πρὸ τῶν θεῶν θὰ δέωμαι ὑπὲρ σοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὴν νύκτα, ἄρχον. — Μὴ κρίνης, Ὀκταβία μου, περὶ τῶν ἐλαττωμάτων μου ἐκ τῶν διαδόσεων τοῦ κόσμου. Δὲν ἠκολούθησα πάντοτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς ὁ βίος μου θὰ εἶνε κανονικός. Καλὴν νύκτα, φιλότατη κυρία.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Καλὴν νύκτα, ἄρχον. (Ἐξέρχεται ὁ Καίσαρ μετὰ τῆς Ὀκταβίας).

ΚΑΙΣΑΡ. Καλὴν νύκτα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν κατεργάρε! ἐπιθυμεῖς τὴν Αἴγυπτον;

ΜΑΝΤΙΣ. Εἴθε νὰ μὴ ἠρχόμην ποτὲ ἐκεῖθεν, οὔτε σὺ νὰ μετεδραμῖν ἐκεῖσε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ διὰ ποῖον λόγον σὲ παρκαλῶ;

ΜΑΝΤΙΣ. Τὸν λόγον βλέπω εἰς τὴν μακτικὴν μου τέχνην, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐκφράσω. Ὅπως δὴποτε ἐπίστρεψον ταχέως εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἰπέ μοι, τίνος τύχη θὰ εἶνε λαμπροτέρα τοῦ Καίσαρος ἢ ἡ ἰδική μου;

ΜΑΝΤΙΣ. Τοῦ Καίσαρος. Διὸ μὴ μένης πλησίον του, ὦ Ἀντώνιε. Ὁ δαίμων σου — ἤτοι τὸ προστατεύον σε πνεῦμα — εἶνε μεγάλῳφρον, γενναῖον, ὑψηλόν, ἀπαράμιλλον, ὅταν λείπῃ τὸ τοῦ Καίσαρος· ἀλλὰ πλησίον ἐκείνου, ὁ ἄγγελός σου καταβάλλεται καὶ μεταβάλλεται εἰς Τρόμον· τοῦτου ἕνεκα φεύγει πάντοτε μακρὰν αὐτοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ δμιλήσης πλέον περὶ τούτου.

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς οὐδέν· ἄλλον ἐκτός σου, καὶ μόνον μετὰ σοῦ. Εἰς οἶον· δὴ ποτε πρίγιον παίξης μετ' αὐτοῦ, χάνεις πάντοτε· παρὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα σὲ νικᾷ διὰ τῆς τύχης του· ἡ δόξα σου ἀμυροῦται, ὅταν αὐτὸς λάμπῃ πλησίον σου. Ἐπικαλυμβάνω ὅτι ὁ δίκμων σου φεβέται νὰ σε καθοδηγήσῃ πλησίον ἐκείνου, καὶ ὅτι ἀνκτᾶται τὴν γενναϊότητά του ὅταν ἐκεῖνος εἶνε ἀπών.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑπὸ τῷ Βενδιδίῳ ὅτι θέλω νὰ τῷ δμιλήσω. (ἐξέρχεται ὁ μάντις). Ὁὐ πέμψω αὐτὸν κατὰ τῶν Πάρθων.— Εἶτε ἐκ τύχης, εἶτε ἐκ τέχνης, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ κύβοι τῷ ὑπακούουσιν, εἰς ὅλα δὲ τὰ πρίγια ἡμῶν ἡ δεξιότης μου ναυαγεῖ ἀπέναντι τῆς τύχης του. Ἄν ῥίψωμεν λαχνούς κερδίζει· παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν οἱ ἀλέκτορες του καταβάλλουσι τοὺς ἰδικούς μου, αἱ δὲ ὄρνυγες του ἐκδιώκουσι πάντοτε τὰς ἰδικὰς μου. Ὁὐ ἐπανεῖθω εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ, μολονότι συνάπτω τὸν γάμον τοῦτον πρὸς ἡσυχίαν μου, (εἰσέρχεται ὁ Βενδιδίος) εἰς τὴν ἀνατολήν εἶνε αἱ τέρψεις μου.— Ὡ, ἐλθέ Βενδιδίε.— Πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐναντίον τῶν Πάρθων. Ἡ ἐντολή σου εἶνε ἐτοιμία· ἐλθέ νὰ τὴν λάβῃς (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἦ Ὁ μ η. — Ὁ δ δ ς.

ΛΕΠΙΔΟΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μὴ τερᾶττεσθε περισσότερο· σπεύσατε σὰς παρκαλιῶ εἰς συνάντησιν τῶν στρατηγῶν σας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ Εὐθύς ὡς ὁ Μάρκος Ἀντώνιος ἐναγκαλισθῆ τὴν Ὀκταβίαν, θὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαίρετε λοιπὸν, ἕως ὅτου σὰς ἴδω μετὰ τὴν στρατιωτικὴν στολὴν ἢ ὅποιον ἀρμύζει τόσον καλὰ εἰς ἀμφοτέρους ὑμᾶς.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καθόσον δύναμει νὰ κρίνω περὶ τῆς πορείας, θὰ φθάσωμεν πρὸ ὑμῶν εἰς τὸ ὄρος, Λέπιδε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἡ ὁδός σας εἶνε συντομωτέρα· τὰ σχέδιά μου θὰ με ἀναγκάσωσι νὰ λοξοδρομήσω, καὶ θὰ με προσπεράσητε κατὰ δύο ἡμερῶν δρόμον.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ καὶ **ΑΓΡΙΠΠΑΣ.** Σοὶ εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαίρετε (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἄλεξάνδρεια.— Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΒΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ν' ἀκούσω μουσικὴν θέλω, μουσικὴν, τὴν μελαγχολικὴν τροφήν ἡμῶν τῶν ἐραστῶν.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἔ, μουσική! (Εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀφήτατέ τὴν· ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ σφαριστήριον! Ἔλα Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μὲ πονεῖ τὸ χέρι, πκίξτε καλλίτερα μετὰ τὸν Μαρδιανόν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Γυνὴ πκίζουσα μετὰ εὐνοῦχον, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ πκίξῃ μετὰ γυναικα. Ἔλα, θέλεις νὰ πκίξῃς μαζί μου;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ὁὐ πκίξω ὅσον ἡμπορέσω καλλίτερα, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅταν τις δεικνύῃ καλὴν θέλησιν εἶνε ἄξιος συγγνώμης καὶ ἀποτυγχάνων. Δὲν θέλω νὰ πκίξω τώρα.— Δόσκατέ μου τὴν δρμίαν. Ὁὐ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ποταμόν· ἐκεῖ δὲ ἀκούουσα μικρόθεν τὴν μουσικὴν, θὰ συλλκμβάνω φαισπτερυγας ἰχθύς· τὸ κυρτὸν ἄγκιστρον μου θὰ διαπερᾷ τὰς ἰλυώδεις σιγόννας των, καὶ ἀνατύρουσα αὐτοὺς θὰ νομίζω ὅτι ἕκαστος τούτων εἶνε εἷς Ἀντώνιος, καὶ θὰ λέγω, ἄ! ἄ! σὲ συνέλαβον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πόσον ἐγελάσκαμεν τὴν ἡμέραν ὅτε ἐστοιχηματίσατε μετὰ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ ψάρευμα, ὅταν ὁ βουτιχτής ἐκρέμασε εἰς τὸ ἀγκίστρι του ἕνα παστόψαρο τὸ ὅποιον ἀνέσυρε κατκχαρούμενος!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ τί κκιρὸς, τί κκιρὸς ἦτον ἐκεῖνος! Τὸν ἐπεριέλασα τόσῳ, ὥστε ἔχασε τὴν ὑπομονήν, καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέρην τὸν καθησύχασα μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὴν ἐπιούσαν πρὸ τῆς ἐνάτης τῆς πρωίας τὸν ἐμέθυσκα τόσον ὥστε ἠναγκάσθη νὰ κατκκλιθῆ. Τότε τὸν ἐνέδυσκα τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μου, καὶ τὸ φόρεμά μου, ἐγὼ δὲ ἐζώσθην τὸ ξίφος τὸ ὅποιον ἔφερον εἰς Φιλίππους! Ὡ! ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. (Εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος). Χῦσε τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας σου εἰς τὰ πρὸ πολλοῦ στεῖρα ὦτά μου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Κυρία, κυρία—

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπέθανεν ὁ Ἀντώνιος; Φονεύεις τὴν βασιλείσάν σου ἂν εἴπῃς ναί, ἀχρεῖ· ἂν ὅμως ἀναγγείλῃς ὅτι εἶνε ἐλεύθερος καὶ ὑγιαίνει, λάβε χρήματα καὶ φίλητε τὰς κυκνάς φλέβας τῆς χειρὸς ταύτης, τὴν ὅποιαν βκσιλεῖς ἠγγίξον εἰς τὰ χεῖλη των καὶ τρέμοντες ἐφίλου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐν πρώτοις, κυρία, σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι εἶνε καλὰ.

† Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀναχρονισμῶν τοῦ δράματος τούτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδού, λάβε περισσότερον χρυσόν· ἀλλὰ πρόσεχε δύστηνε, συνειθίζομεν νὰ λέγωμεν ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ εἶνε καλὰ· ἂν οὕτω πως τὸ ἔννοεῖς, θὰ διακλύσω τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον σοῦ δίδω, καὶ θὰ χύσω αὐτὸν εἰς τὸν κακάγγελον λάουγγά σου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἀκουσόν με, καλή μου κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλὰ, σὲ ἀκούω, ἐξακολούθει· ἀλλὰ ἡ ὄψις σου δὲν εἶνε φαεινὰ· ἂν δ' Ἀντώνιος εἶνε ὑγιής καὶ ἐλεύθερος, διατί τόσον σκυθρωπὴ φυσιογνωμία, ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀναγγεῖλῃς τόσον εὐάρεστον ἀγγελίαν; Ἄν πάλιν δὲν ἦτο καλὰ ἔπρεπε νὰ προυνισκῆθῃς οὐχὶ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς ἐριννὺς ὄφειτο πλόκαμος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Θὰ εὐαρεστηθῇ ἡ βασίλισσα νὰ με ἀκούσῃ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν νὰ σὲ κτυπήσω πρὶν ἢ ὀμιλήσῃς. Ἄλλ' ὁμως ἂν εἴπῃς ὅτι ὁ Ἀντώνιος ζῇ, ὑγιαίνει, ὅτι εἶνε φίλος καὶ ὄχι αἰχμαλώτος τοῦ Καίσαρος, βροχὴ χρυσοῦ καὶ χάλκαζα πολυτίμων μαργαριτῶν θὰ πέσῃ ἐπὶ σοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὑγιαίνει κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πολὺ καλὰ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καὶ διάκειται φιλικῶς πρὸς τὸν Καίσαρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Οὐδέποτε ἢ φιλικὰ τῶν ἦτο στενωτέρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Λάβε παρ' ἐμοῦ πλοῦτον δόλοκληρον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἄλλ' ὁμως κυρία —

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν μοι ἀρέσκει αὐτὸ τὸ «ἀλλ' ὁμως»· μετριάξει τὸ εὐάρεστον τῶν ἤδη ἀγγελθέντων. Ἀποτροπιάζομαι αὐτὸ τὸ «ἀλλ' ὁμως». Ὁμοιάζει πρὸς τὸν δεσμοφύλακα ἐκεῖνον ὅστις ἐξάγει ἐκ τῆς εἰρκτῆς ἀποφώλιόν τι τέρας. Εἰπέ σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, ὅλας ὁμοῦ τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἀγγελίας. Διάκειται φιλικῶς πρὸς τὸν Καίσαρα εἶπες, ὅτι ὑγιαίνει, καὶ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐλεύθερος κυρία! ὄχι· δὲν εἶπα τοιοῦτόν τι. Συνεδέθη μετὰ τῆς Ὀκταβίας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τίνι τρόπῳ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Συζυγικῶς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁχιῶ, Χάρμιον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Κυρία, ἐνυμφεύθη τὴν Ὀκταβίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Λοιμικὴ νὰ σὲ θερίσῃ (τίπτουσα αὐτὸν τὸν ῥίπτει χαμαί).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὑπομονή, καλή μου κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί λέγεις; — Φύγε ἀπ' ἐδῶ (κτυπᾷ αὐτὸν καὶ πάλιν). Ἄθλιε πανοῦργε! μὴ σοῦ πετάξω τὰ μάτια καὶ τὰ ποδοκυλίω ὡς σφαιράς· θὰ σοῦ ξεριζώσω τὰ μαλλιά (τινάσσει αὐτὸν ὀρμητικῶς)· θὰ μαστιγώ-

θῆς διὰ μεταλλικοῦ σύρματος, θὰ σὲ ἀλείψουν μὲ ἔλμην, καὶ θὰ σὲ ψήσουν μὲ ὀλίγην φωτιά.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐγὼ μόνον τὴν ἀγγελίαν φέρω, ἐρκαμία βασίλισσα, δὲν ἀνείχθην εἰς τὸν γάμον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές, θὰ σοὶ δώσω μίαν ἐπαρχίαν, καὶ θὰ ἔχῃς λαμπρὰν προχωγίην. Διὰ τοῦ ῥεκίσματος ὑπερ ἑλαθες ἐξιλεώνεις τὴν ὀργὴν τὴν ὁποῖαν μοὶ διήγειρας. Θὰ σοὶ χαρίσω δὲ οἰονδήποτε δῶρον μοὶ αἰτήσης.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐνυμφεύθη κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μοχθηρὲ, πολὺ ἔζησας (σύρει ἐγχειρίδιον).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἄ! τότε φεύγω. Τί σκοπὸν ἔχεις, κυρία; ἐγὼ δὲν ἔπταισα εἰς τίποτε (ἐξέρχεται).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἠσύχασε κυρία, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθῶος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὑπάρχουσιν ἀθῶοι οἱ ὁποῖοι δὲν διαφεύγουσι τὸν κεραυνόν. — Ἄς καταποντισθῇ ἡ Αἴγυπτος εἰς τὸν Νεῖλον! καὶ ἄς μεταβληθῶσιν εἰς ὄφεις ὅλα τὰ ἀγαθοποιὰ πλάσματα! — Ἠκάλσατε πάλιν αὐτὸν τὸν δούλον. Δὲν θὰ τὸν δαγκάσω, μῦθην τὴν λύσσαν τὴν ὁποῖαν ἔχω. Φωνάζατέ τον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Φοβεῖται νὰ ἔλθῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν θὰ πειράξω αὐτόν· θὰ εἶνε ἀγενεῖς, αἱ χεῖρες αὐταὶ νὰ κτυπήσωσι κατώτερόν μου, ἀφοῦ ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία πάντων ὅσα μοὶ συνέβησαν. — Πλησίασε· (εἰσέρχεται πάλιν ὁ ἀγγελιαφόρος). Εἶνε μὲν ἔντιμον, δὲν εἶνε ὁμως πάντοτε καλὸν νὰ εἶνέ τις ἀγγελος κακῶν. Λέγε με χίλις στόματα τὰς εὐαρέστους ἀγγελίας, καὶ ἄφησε τὰς δυσαρέστους νὰ ὑπονοῶνται ἀφ' ἑαυτῶν.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνυμφεύθη; Ἄν καὶ πάλιν εἴπῃς ναί, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ μισήσω περισσότερον ἀφ' ὅσον σὲ μισῶ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐνυμφεύθη κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οἱ θεοὶ νὰ συνταράξωσι τὰς φρένας σου! Ἐπιμένεις ἀκόμη;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Νὰ ψευσθῶ λοιπὸν κυρία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶθε νὰ ἐψεύδῃς, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ καταποντισθῇ τὸ ἥμισυ τῆς Αἴγυπτου μου, καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς δεξαμενὴν λεπιδωτῶν ὄφρων. Ὑπκαγε, φύγε ἀπ' ἐδῶ· καὶ Ναρκίσσου πρόσωπον ἂν εἶχες, θὰ μοὶ ἐφάνισο ὁ εἰδεχθέστατος τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε νυμφευμένος;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε νυμφευμένος;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Μὴ ἐκλαμβάνῃς ὡς προσβολὴν ὅτι δὲν ἐλέχθη διὰ νὰ σὲ προσβάλῃ. Νομίζω δὲ ἀδικώτατον τὸ νὰ με τιμωρήσης διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ διέταξες νὰ κάμω. Ἐνυμφεύθη τὴν Ὀκταβίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. "Ω! εἴθε ὁ δόλος ἐκείνου νὰ σὲ καθίστα δόλιον σὲ τὸν μὴ τοιοῦτον! Πῶς! Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου; Τὰ ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα ἔφερεις ἐκ Ῥώμης εἶνε πολὺ ἀκριβὰ δι' ἐμέ· ἄς μείνωσιν εἰς βάρος σου, καὶ ἄς ἐπιφέρωσι τὸν ὄλεθρόν σου!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὑπομονή, καλή μου βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐπαινοῦσα τὸν Ἀντώνιον κατηγοροῦν τὸν Καίσαρα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολλὰς φορὰς, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τιμωροῦμαι τώρα διὰ τοῦτο. Βοηθήσατέ με νὰ ἐξέλθω-
λειποθυμῶ. Εἰράς, Χάρμιον.— Δὲν εἶνε τίποτε. — Πήγαμε νὰ εὔρης αὐ-
τὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀγαπητέ μου Ἀλεξᾶ· ἐρώτησον αὐτὸν περὶ τῶν χαρα-
κτηριστικῶν τῆς Ὀκταβίας, τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ὀρέξεών της, μὴ λησμο-
νήσης καὶ τὸ χρῶμα τῆς κόμης. Φέρε μου γρήγορα ἀπόκρισιν (ἐξέρχεται ὁ
Ἀλεξᾶς). Ἄς φύγῃ διὰ παντός. — Ὅχι—Χάρμιον· μολονότι ἀφ' ἐνός μὲν
παρίσταται ὡς Γοργῶ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς Ἄρης. (Πρὸς τὸν Μαρδιανόν). Εἶπέ
εἰς τὸν Ἀλεξᾶ νὰ μάθῃ καὶ περὶ τοῦ ἀναστῆματός της — Αὐτήσου
με Χάρμιον, ἀλλὰ μὴ με δμιλεῖς — ὀδήγησέ με εἰς τὸ δωμάτιόν μου
(Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Παρά τὸ Μισσηνόν.

**ΠΟΜΠΗΙΟΣ, ΜΗΝΑΣ, ΚΑΙΣΑΡ, ΛΕΠΙΔΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ,
ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ.**

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἐχω τοὺς ἰδικούς σας δηήρους καὶ σεῖς τοὺς ἰδικούς μου,
ὥστε δυνάμεθα νὰ συνδικασκεθῶμεν πρὶν ἢ συμπλακῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶνε πρόπον νὰ ἔλθωμεν πρῶτον εἰς ἐξηγήσεις, καὶ διὰ τὸν
λόγον τοῦτον ἐστειλάμεν τὰς προτάσεις ἡμῶν ἐγγράφους· ἂν δὲ ἐξήτασας
αὐτὰς, εἶπέ ἡμῖν ἂν σοὶ εὐχρεστῶσιν ὥστε νὰ ἀποστείλῃς εἰς τὴν Σικε-
λίαν τοὺς ἀνδρείους τούτους νέους, οἵτινες ἄλλως θὰ ἀπολεσθῶσιν ἐδῶ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἀποτείνομαι πρὸς τοὺς τρεῖς γερουσιαστὰς τοῦ μεγάλου
τούτου κόσμου, τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν θεῶν — Δὲν ἐννοῶ διατί ὁ πα-
τήρ μου, ἔχων υἱὸν καὶ φίλους, θὰ ἐστρεφεῖτο ἐκδικητῶν, ἀφοῦ ὁ Ἰούλιος
Καίσαρ, οὗτινος τὸ φάσμα ἐνεφάνισθη εἰς Φιλίππους εἰς τὸν ἐνάρετον Βροῦ-
τον, ἄς εἶδεν ἐκεῖ πολεμοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ. Γίς λόγος παρεκίνησεν εἰς
συνωμοσίαν τὸν πελιδνὸν Κάσσιον; Ποῖος λόγος παρεκίνησε τὸν ὑπὸ πάν-
των τιμώμενον ἐνάρετον Ῥωμαῖον Βροῦτον, καὶ τοὺς λοιποὺς συνωμώτας,
τοὺς ἐραστὰς τούτους τῆς ὠραίας ἐλευθερίας νὰ πλημμυρήσωσι δι' αἵμα-
τος τὸ Καπιτώλιον; τίς ἄλλος λόγος ἢ διότι δὲν ὑπέφερον τὸν ἄνθρωπον

ἀνώτερον ἀνθρώπου; Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐξώπλισα τὰ πλοῖά
μου, ὑπὸ τὰ βάρος τῶν ὁποίων ἀφρίζει ὁ ὠργισμένος πόντος, καὶ διὰ τῶν
ὁποίων ἐσκοποῦν νὰ τιμωρήσω τὴν πρὸς τὸν εὐγενῆ πατέρα μου ἀχαρι-
στίαν τῆς δουλεῖας Ῥώμης.

ΚΑΙΣΑΡ. Πράξον ὡς θέλεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν μὰς φοβίζουσι τὰ πλοῖά σου. Θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ
κατὰ θάλασσαν, ἀλλὰ γνωρίζεις πόσον σὲ ὑπερτεροῦμεν κατὰ ξηράν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Κατὰ ξηράν βεβαίως μὲ ὑπερτερεῖς, ὡς κατέχων τὴν οἰ-
κίαν τοῦ πατρός μου, ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε ὁ κοῦκκος κτίζει ποτὲ τὴν φωλεάν
του, μένε ἐν αὐτῇ ἐφ' ὅσον δύνασαι.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἶπέ μας σὲ παρακαλῶ — διότι τὰ ἄλλα εἶνε ἐκτὸς τοῦ
προκειμένου — τί φρονεῖς περὶ τῶν προτάσεων μας.

ΚΑΙΣΑΡ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σκέφθητι ὠρίμως τί πρέπει νὰ πράξῃς χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπ
ὄψιν παρακλήσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Καὶ τί δύναται νὰ συμβῇ ἂν ἐπιδιώξῃς καλλιτέραν τύχην.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μοὶ προσεφέρατε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Σαρδιάν, ὑπὸ
τὸν ὄρον τοῦ νὰ καθαρίσω ἐκ τῶν πειρατῶν τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ στέλλω
ποσόν τι σίτου εἰς Ῥώμην· τούτων συμφωνηθέντων, θὰ θέσωμεν τὸ ξῦρος
εἰς τὴν θήκη, καὶ θ' ἀπέλθωμεν μὲ ἄθικτον θώρακα.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΛΕΠΙΔΟΣ. Αὗται εἶνε αἱ προτάσεις ἡμῶν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἤλθον ἐδῶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰς
δεχθῶ, ἀλλ' ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μὲ ἠρέθισέ πως. — Καίτοι δὲ καταβι-
βάξω τὴν ἀξίαν τῆς πράξεως ἀναφέρων αὐτήν, οὐχ ἥττον πρέπει νὰ μά-
θῃς Ἀντώνιε ὅτι, ὅταν ὁ ἀδελφός σου ἐπολέμει κατὰ τοῦ Καίσαρος, ἡ μή-
τηρ σου ἐλθοῦσα εἰς Σικελίαν ἔτυχε παρ' ἐμοῦ φιλικωτάτης ὑποδοχῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ ἔμαθον, Πομπήιε, καὶ εἶμαι προθυμώτατος νὰ ἐκφράσω
τὴν πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην μου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δός μοι τὴν χειρὰ σου· δὲν ἐπερίμενον νὰ σὲ συναντήσω
ἐδῶ Ἀντώνιε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε μαλακὰ αἱ κλίνας εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ σ' εὐχαρι-
στῶ ὡς συντελέσαντα εἰς τὸ νὰ ἔλθω ταχύτερον παρ' ὅτι ἐσκοπεῖον, διότι
ὠφελήθην ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς.

ΚΑΙΣΑΡ. Μετεβλήθῃς ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον ἐσχάτως.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἤξεύρω τί ἔγνη ἀφῆκεν ἡ ἀδυσώπητος τύχη ἐπὶ τοῦ
μετώπου μου, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ εἰσέλθῃ αὕτη εἰς τὸ στῆθος μου, οὐδέ-
ποτε θὰ ὑποδουλώσῃ τὴν καρδίαν μου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω ἐδῶ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τὸ πιστεύω, Λέπιδε. — Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι. Παρα-
καλῶ νὰ συνταχθῇ καὶ νὰ σφραγισθῇ παρ' ἡμῶν ἡ σύμβασις.

ΚΑΙΣΑΡ. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ πρώτη μας πράξις.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Θὰ φιλοξενήσωμεν ἀλλήλους πρὶν ἢ χωρισθῶμεν. Ἄς ρίψωμεν κληρὸν διὰ τὸ ἰδῶμεν τίς θ' ἀρχίσῃ πρῶτος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐγὼ Πομπήϊε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ὅχι Ἀντώνιε, ὁ κληρὸς θ' ἀποφασίσῃ· ἀλλ' εἴτε πρῶτος, εἴτε τελευταῖος, ἡ λαμπρὰ μαγειρικὴ τῆς Αἰγύπτου θὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα. Ἦκουσα ὅτι τὰ συμπόσια ἐκεῖνα ἐπάχυναν τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦκουσες καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἔχουσι διπλὴν συμασίαν οἱ λόγοι μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλλωπίξεις αὐτοὺς δι' ὠραίων λέξεων.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἦκουσα λοιπὸν αὐτό· καὶ ὅτι ὁ Ἀπολλόδωρος ἔφερε....

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄραγε πλέον.— Εἶνε ὅπως τὸ εἶπες.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τί σέ παρακαλῶ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐφερὲν εἰς τὸν Καίσαρα μίαν βασίλισσαν ἐντὸς ἐνὸς στρώματος.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τώρα σέ ἀναγνωρίζω· πῶς ἔχεις στρατιῶτα;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλὰ, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ περάσω καὶ καλὰ, διότι βλέπω ὅτι ἐτοιμάζονται τέσσαρα συμπόσια,

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δός μοι τὴν χειρὰ σου· οὐδέποτε σέ ἐμίσησα· σέ εἶδον μαχόμενον καὶ ἐζήλευσα τὴν ἀνδρείαν σου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐδέποτε σέ ἠγάπησα πολὺ· ἀλλὰ σέ ἐπήνεσα ὅταν δεκάκις ἦσο ἄξιος τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποίους σοὶ ἀπέδωκα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἐχε πάντοτε τὴν αὐτὴν εἰλικρινεῖαν, διότι αὐτῇ σοὶ ἀρμόζει θαυμασίως. Σὺς προσκαλῶ ὅλους ἐπὶ τοῦ πλοίου μου. Θέλετε φίλοι νὰ προπορευθῆτε;

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΛΕΠΙΔΟΣ. Δεῖξέ μας τὸν δρόμον Πομπήϊε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἐλθετε. (Ἐξέρχονται ὁ Πομπήϊος, ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Λέπιδος μετὰ στρατιωτῶν καὶ ὑπηρετῶν).

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιαν). Οὐδέποτε ὁ πατήρ σου, Πομπήϊε, ἤθελε συνομολογήσει τοιαύτην συνθήκην.— Ἐγνωρίσθημεν ἄλλοτε, κύριε (πρὸς τὸν Αἰνόβαρβον).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς τὴν θάλασσαν νομίζω.

ΜΗΝΑΣ. Μάλιστα.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἦνδραγαθήσας κατὰ θάλασσαν.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ σὺ κατὰ ξηρὰν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐπαινώ πάντα ἐπικινουντά με, μολονότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὰ κατὰ ξηρὰν κατορθώματά μου.

ΜΗΝΑΣ. Οὔτε τὰ κατὰ θάλασσαν ἰδικά μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νομίζω ὅτι πρὸς ἀσφάλειάν σου δύνασαι ν' ἀρνηθῆς καὶ τι· ὑπῆρξες φοβερὸς ληστής κατὰ θάλασσαν.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ σὺ κατὰ ξηρὰν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τότε ἀρνοῦμαι τὰς κατὰ ξηρὰν ὑπηρεσίας μου· ἀλλὰ δός μοι τὸ χέρι σου Μηνᾶ· ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ μας εἶχον ἐξουσίαν, ἤθελον συλλάβει ἐδῶ δύο ληστὰς ἀσπαζομένους.

ΜΗΝΑΣ. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὰ πρόσωπα εἶνε εἰλικρινῆ, οἰακίδηποτε καὶ ἂν ὦσιν αἱ χεῖρές των.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πρόσωπον ὠραίας γυναικὸς δὲν εἶνε ποτὲ εἰλικρινές·

ΜΗΝΑΣ. Μὴ συκοφαντῆς, κλέπτουσι μόνον καρδίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἦλθομεν ἐδῶ διὰ τὸ πολεμήσωμεν ἐνκντίον σας.

ΜΗΝΑΣ. Τὸ κατ' ἐμέ, λυποῦμαι διότι ἡ συνέντευξις αὐτῇ ἀπέληξεν εἰς οἰνοποσίαν. Σήμερον ὁ Πομπήϊος ἀποδιώκει γελῶν τὴν τύχην του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄν οὕτω πράξῃ, βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἐπαναφέρῃ κλαίων.

ΜΗΝΑΣ. Ἐχεις δίκαιον φίλε. Δὲν ἐπεριμένομεν νὰ ἰδῶμεν ἐδῶ τὸν Μάρκον Ἀντώνιον. Σὲ παρακαλῶ, ἐνυμφεύθη τὴν Κλεοπάτραν;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Καίσαρος ὀνομάζεται Ὀκταβία.

ΜΗΝΑΣ. Ἀληθῶς· ἦτο σύζυγος τοῦ Γαίου Μαρκέλλου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ τώρα εἶνε σύζυγος τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου.

ΜΗΝΑΣ. Τί λέγεις;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀληθέστατον.

ΜΗΝΑΣ. Τάτε ὁ Καῖσαρ καὶ αὐτὸς συνεδέθησαν διὰ παντός.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐὰν ἠναγκαζόμεν νὰ προεῖπω περὶ τοῦ δεσμοῦ τούτου, δὲν θὰ ἐξέφραζον τοιαύτην γνώμην.

ΜΗΝΑΣ. Νομίζω ὅτι ἡ πολιτικὴ μᾶλλον ἢ ὁ ἔρωσ ὑπηγάρευσεν τὸν γάμον τοῦτον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος, ὅστις φαίνεται ὅτι συσφίγγει τὴν φιλίαν των, θὰ πνίξῃ αὐτήν. Ἡ Ὀκταβία ἔχει ἦθος αὐστηρόν, ψυχρὸν καὶ πρᾶον.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ τίς δὲν ἤθελε τοιαύτην σύζυγον;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅχι ὁ στερούμενος τῶν ἀρετῶν τούτων· καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ Μάρκος Ἀντώνιος. Αὐτὸς θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν Αἰγυπτίαν του· τότε δὲ οἱ στεναγμοὶ τῆς Ὀκταβίας θὰ προκαλέσωσι τὴν βαρεῖαν ὀργὴν τοῦ Καίσαρος, καὶ ὡς προεῖπον, ὅτι νῦν σφίγγει τὸν δεσμὸν τῆς φιλίας των, αὐτὸ τοῦτο θὰ γίνῃ ἀφορμὴ τῆς διχονοίας των. Ἄλλου εἶνε ἡ καρδιά τοῦ Ἀντωνίου, ἐδῶ ἐνυμφεύθη κατ' ἀνάγκην.

ΜΗΝΑΣ. Πιθανόν. Λοιπὸν, πηγαίνομεν εἰς τὸ πλοῖον; Θὰ πῶ εἰς ὑγείαν σου, Αἰνόβαρβε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν πρόποσιν. Ἐγυμνάσαμεν ἀρκατὰ τοὺς λάφυγγάς μας εἰς τὴν Αἰγύπτου.

ΜΗΝΑΣ. Ἐμπρός. Ἄγωμεν (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Πομπηίου ἠγκυροβολημένου παρὰ τὸ
Μισσηνὸν ἀκρωτήριο.

Μουσικὴ παικίῃσι. Εἰσέρχονται δύο ἢ τρεῖς ὑπέρηται φέροντες τὰ τοῦ συμποσίου.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τώρα θὰ ἔλθουν σύντροφε· μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν στέκουν καλὰ στὰ πόδια, ὀλίγος ἀέρας ἀν τούς φυσήση θὰ τοὺς ρίξῃ κάτω.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ Λέπιδος εἶνε κατακόκκινος.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τὸν ἔκαμαν νὰ πιῇ καὶ τὸ μερίδιο τῶν ἄλλων.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὅταν βλέπῃ ὅτι ὁ ἕνας ἀρχίζει νὰ πειράξῃ τὸν ἄλλον, φωνάζει «φθάνει, φθάνει πλέον», τοὺς συμφιλιώνει μὲ τὰ παρακάλια του, καὶ ὕστερα συμφιλιώνει καὶ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸ πιετό.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ναί, ἀλλὰ ἔτσι τὸ λογικὸ του πρέπει νὰ τοῦ φεύγῃ πολὺ εὐχολα.

Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Νὰ τί εἶνε νὰ ἀνακατώνεται κανεὶς μὲ μεγάλους. Ἡ ἕνα καλὰμὶ ἀχρηστο ἔχω, ἢ μιὰ λόγχη τὴν ὁποῖαν δὲν ἔμπορῶ νὰ σηκώσω, εἶνε γιὰ μένα τὸ ἴδιο.

Α΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Νὰ ἀναβῆς σὲ μιὰ ὑψηλὴ σφαῖρα, καὶ νὰ μένης ἀκίνητος, εἶνε τὸ ἴδιο, ὡς νὰ βλέπῃς δυὸ τρύπαις εἰς τὴν θέσιν τῶν ματιῶν, πρῶτα ποῦ ἀσχημίζει τρομερὰ τὸ πρόσωπον. (Ἀκούονται σάλπιγγες. Εἰσέρχονται ὁ Καῖσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Πομπήιος, ὁ Λέπιδος, ὁ Ἀγρίππας, ὁ Μαικήνας, ὁ Αἰνόδαρτος, ὁ Μηνᾶς καὶ ἄλλοι ἀρχηγοί).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Καῖσαρα). Ἴδου πῶς γίνεται Καῖσαρ. Μετροῦν τὴν πλημμύραν τοῦ Νεῖλου διὰ τινος κλίμακος ἐπὶ τῶν πυραμίδων, καὶ ἐκ τῆς ἀνυψώσεως ἢ καταβάσεως τοῦ ὕδατος, γνωρίζουσιν ἀν θὰ ἐπέλθῃ εὐφορία ἢ ἀφορία· ὅσα περισσότερον ὑψοῦται ὁ Νεῖλος, τόσα μεγαλειτέρα προμηνύεται ἢ εὐφορία· ὅταν δὲ ἀρχίζῃ νὰ ἀποσύρεται, τότε ὁ γεωργὸς σπεῖρει τὸν σπόρον ἐπὶ τοῦ ἰλυώδους ἐδάφους, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπέρχεται ὁ θερισμὸς.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἔχετε παραδόξους ὄφεις ἐκεῖ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναί, Λέπιδε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οἱ ὄφεις σας οὗτοι τῆς Αἰγύπτου, γεννῶνται ἐκ τοῦ πηλοῦ διὰ τῆς ἐπινεργείας τοῦ ἡλίου· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς κροκοδείλους σας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀληθές.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄς καθήσωμεν,—ἄς φέρουν κρασί. Θὰ πιοῦμεν εἰς ὑγείαν τοῦ Λεπίδου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν εἶμαι τόσον καλὰ ὅσον ἔπρεπε, ἀλλὰ βραστῶ πάντοτε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀφοῦ πάρης κανένα ὕπνο μάλιστα, ἀλλ' ἔως τότε φοβούνται ὅτι δὲν θὰ στέκῃς καλά.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ναί, βέβαια· ἤκουσα ὅτι αἱ Πυραμίδες τῶν Πτολεμαίων εἶνε πολὺ ὠραῖα πράγματα· ἀναντιρρήτως τὸ ἤκουσα.

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Πομπήιον). Μίαν λέξιν, Πομπήιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Εἰπέ μου σιγά· τί τρέχει;

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἰδίαν). Σήκω σὲ παρακκλῶ, στρατηγέ· ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ μίαν λέξιν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Περιμένε ὀλίγον—Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Λεπίδου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Τί πρῶτα εἶνε αὐτὸς ὁ κροκοδείλος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ κροκοδείλου. Εἶνε πλατὺς ὅσον ἔχει πλάτος, καὶ ὑψηλὸς ἀκριβῶς ὅσον εἶνε· κινεῖται μὲ τὰ ὄργανά του, καὶ ζῆ μὲ ὅ,τι τρέφεται· ὅταν ἐκλίπῃ τὸ ζωτικὸν του στοιχεῖον μετεμψυχοῦται.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Τί χρῶμα ἔχει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ χρῶμά του.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Παράδοξος ὄφεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πραγματικῶς. Καὶ τὰ δάκρυά του εἶνε ὑγρά.

ΚΑΙΣΑΡ. Θὰ τὸν εὐαρεστήσῃ ἀρὰ γε ἢ περιγραφή αὐτῆ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑστερα ἀπὸ τὸ ποτῆρι τοῦ Πομπηίου, ἄλλως αὐτὸς εἶνε ἀληθὴς ἐπικούρειος.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Μηνᾶν). Ἔλα τί διάβολο θέλεις νὰ μοῦ εἰπῆς; ἄφησέ με τώρα· φύγε. Κάμε ὅπως σοῦ εἶπα — Ποῦ εἶνε τὸ ποτῆρι τὸ ὁποῖον σοῦ ἐζήτησα;

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἰδίαν). Ἄν χάριν τῶν ὑπηρεσιῶν μου θέλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς, σήκω μὲ στιγμῆ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Εἶσαι τρελλός, μοῦ φαίνεται. Τί τρέχει; (Ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ κατ' ἰδίαν μετὰ τοῦ Μηνᾶ).

ΜΗΝΑΣ. Αἱ ὑπηρεσίαι μου ἦσαν πάντοτε εἰς τὴν δικαιοσύνην σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μὲ ὑπηρετήσας πιστῶς, τί ἄλλο ἔχεις νὰ εἰπῆς; — Εὐθυμεῖτε, κύριοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρόσεχε τὰς ἀμώμαδαις αὐτὰς παγίδας, Λέπιδε, διότι θὰ βυθισθῆς.

ΜΗΝΑΣ. Θέλεις νὰ γίνῃς κύριος ὄλου τοῦ κόσμου;

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τί λέγεις;

ΜΗΝΑΣ. Θέλεις νὰ γίνῃς κύριος δλοκλήρου τοῦ κόσμου. Σοὶ τὸ λέγω διὰ δευτέραν φοράν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πῶς εἶνε δυνατόν;

ΜΗΝΑΣ. Συγκατάνευσον, καὶ μολονότι μὲ νομίζεις πτωχόν, δύναμαι νὰ σοῦ δώσω τὴν οἰκουμένην.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μήπως έπιες πολὺ κρασί ;

ΜΗΝΑΣ. Ὅχι, Πομπήϊε, οὔτε τὸ ἠγγίσα εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἄν τολμήσης, δύνασαι νὰ γίνῃς ὁ ἐπίγειος Ζεὺς. Ὅ,τι περιβρέχει ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἐγκλείει ὁ οὐρανὸς εἶνε ἰδικόν σου ἂν θελήσης.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δεῖξόν μοι τίνι τρόπῳ.

ΜΗΝΑΣ. Οἱ τρεῖς οὗτοι τρίαρχοι καὶ κυρίαρχοι τοῦ κόσμου εἶνε ἐπὶ τοῦ πλοίου σου. Ἄφες με νὰ κόψω τὰ σχοινία, ὅταν δὲ ἀπομακρυνθῶμεν σφάζομεν αὐτούς, καὶ τότε τὸ πᾶν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄ ! ἔπραπε νὰ τὸ κάμῃς χωρὶς νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς. Πράξις τοιαύτη θὰ μοὶ ἦτο αἰσχρὰ, ὑπηρεσία σου δὲ ἔζοχος. Πρέπει νὰ ἠξεύρης ὅτι ἡ τιμὴ μου δὲν δδηγεῖται ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ τὸ συμφέρον ὑπὸ τῆς τιμῆς. Μεταμέλω ὅτι ἡ γλῶσσα ἐπρόδωκε τὸ σχέδιόν σου. Ἄν ἐξετέλεις αὐτὸ ἐνῶ τὸ ἠγνόουν, θὰ τὸ ἐπεδοκίμαζον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ τῶρα ὀφείλω νὰ τὸ καταδικάσω. Παρρητήσου λοιπὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλθε νὰ πῶμεν.

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιαν). Καλὰ, οὐδέποτε πλέον θὰ ἀκολουθήσω τὴν παρρημαζούσαν τύχην σου· ὅστις αἰτεῖ πράγμα τι καὶ δὲν λαμβάνει αὐτὸ ὅταν τῷ προσφῆρηται, χάνει διὰ παντὸς τὴν εὐκαιρίαν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πῖνω εἰς ὑγείαν τοῦ Λεπίδου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φέρστέ τον εἰς τὴν ξηράν.—Θὰ πῶ ἄντ' αὐτοῦ, Πομπήϊε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς ὑγείαν σου, Μηνᾶ.

ΜΗΝΑΣ. Τὸ δέχομαι εὐχαρίστως, Αἰνόβαρβε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Γέμισε ἕως τὰ χεῖλη τὸ ποτήριον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Δεικνύει τὸν ὑπρέτην ὅστις μεταφέρει τὸν Λεπίδον). Νᾶ, ἕνα δυνατὸ παιδί, Μηνᾶ.

ΜΗΝΑΣ. Διατί ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δὲν βλέπεις ὅτι σηκώνει τὸ τρίτον τοῦ κόσμου ;

ΜΗΝΑΣ. Τότε τὸ τρίτον τοῦ κόσμου εἶνε μεθυσμενον. Εἴθε νὰ ἦτο καὶ τὸ ὄλον, τότε θὰ ἐτρέχαμεν μὲ κλειστὰ μάτια !

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πῖνε λοιπὸν, καὶ σύ, διὰ νὰ αὐξήσῃ ἡ εὐθυμία.

ΜΗΝΑΣ. Ἐμπρός.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὰ Ἀλεξανδρινὰ συμπόσια.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πλησιάζομεν—Ἄς κρούσωμεν τὰ ποτήρια—Ἐ ! Πῖνω εἰς ὑγείαν τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπεθύμου νὰ τὸ ἀποφύγω. Μοὶ εἶνε ἔργον ἐπίπονον, διότι ὄσω περισσότερον πλύνω τὸν ἐγκέφαλον, τόσο θολώτερος γίνεταί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει νὰ συμμορφώσεαι μὲ τὰς περιστάσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Καλὰ λοιπὸν, θὰ πῶ κ' ἐγὼ εἰς ὑγείαν σου. Ἄλλ' ἐπροτίμων νὰ μείνω ἐντελῶς νῆστις ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, παρὰ νὰ πῶ τόσο πολὺ εἰς μίαν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). Λοιπὸν, ἀνδρεῖέ μου αὐτοκράτορ, θὰ χορεύσωμεν τῶρα τὸν βακχικὸν χορὸν τῆς Αἰγύπτου, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸ συμπόσιόν μας ;

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄς τὸν χορεύσωμεν, ἀνδρεῖέ μου στρατιῶτα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ δώσωμεν ὅλοι τὰς χεῖρας ἕως ὅτου ὁ κατακτητῆς οἶνος βυθίσῃ τὰς αἰσθήσεις μας ἐντὸς γλυκείας καὶ ἠδυπαθοῦς λήθης.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δόσατε ὅλοι τὰς χεῖρας—Ἄς παικάνισῃ δυνατὰ ἡ μουσική. Ἐγὼ θὰ σᾶς τοποθετήσω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἔπειτα θὰ τραγουδήσῃ τὸ παιδί, καὶ καθέννας θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν τελευταίαν στροφὴν ὅσον εἴμπορεῖ δυνατώτερα. (Ἡ μουσικὴ παυεῖται. Ὁ Αἰνόβαρβος τοὺς τοποθετεῖ).

Ἐλα τοῦ οἴνου βασιλεῖά, Βάκχε κρασοπατέρα

Μὲ τὰ παχεῖά σου μάγουλα, τὰ μάτια φλογισμένα

Ὅλα μὲ τὸ ποτήρι σου ξεχνοῦμεν ἐδῶ πέρα

Μὲ κλίμα τὰ κεφάλιά μας εἶνε στέφανωμένα

Κέρα κ' ἄς στρέψῃ γύρω μας, ἄς στρέψῃ ὄλ' ἡ γῆ

Κέρα κ' ἄς στρέψ' ὀλόγυρα, ὀλόγυρα ἡ γῆ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐ ! Δὲν ἀρκεῖ πλέον ; Καλὴ νύκτα Πομπήϊε—Ἄς ἀποσυρθῶμεν—Ἄς ἀποσυρθῶμεν, ἀδελφέ μου (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). Εὐθυμία τοιαύτη εἶνε ἀνάμυστος πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν ἡμετέρων πραγμάτων· ἄς ἀποχωρισθῶμεν λοιπὸν, κύριοι· βλέπετε ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἐξημμένοι. Ὁ εὐρωστός Αἰνόβαρβος κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀρχίζει νὰ τραυλιζῇ. Παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ ὄλους ἡ κραυπαλὴ αὐτή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶπω περισσότερα ; Καλὴ νύκτα· δός μου τὸ χερί σου Ἀντώνιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Θὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ εἰς τὴν ξηράν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Βεβαίωτατα· δός μας τὸ χερί σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Κατέχεις, ὦ Ἀντώνιε, τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου—Ἄλλὰ τί πειράζει· εἴμεθα φίλοι. Ἄς καταβῶμεν εἰς τὴν λέμβον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Προσέξατε μὴ πέσετε — Ἐγὼ δὲν ἐξέρχομαι Μηνᾶ. (Ἐξέρχονται ὁ Πομπήϊος, ὁ Καίσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος).

ΜΗΝΑΣ. Ὅχι, ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐμπρὸς τύμπανα ! σάλπιγγες ! αὐλοὶ ! ἔμπρός ! Ἄς ἀκούσῃ ὁ Ποσειδῶν πόσον πανηγυρικῶς χαιρετίζομεν τοὺς μεγάλους τούτους ἀνδρας. Παίξατε, παίξατε (τύμπανα κροτοῦσι σάλπιγγες ἠχοῦν).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐρα !! Νὰ τὸ καπέλο μου.

ΜΗΝΑΣ. Οὐρα ! Ἐλα γενναίέ μου ἀρχηγέ ! (Ἐξέρχονται).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Πεδεῖα ἐν Σοφίᾳ. — Εἰσέρχεται ἀγερώχως ὁ ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ μετὰ τοῦ ΣΙΑΙΟΥ καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν Ῥωμαίων φέρουσιν ἐνώπιόν του τὸν νεκρὸν τοῦ Παύρου.

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Κατετροπώθητε νῦν, ὦ ἀκοντισταὶ Πάρθοι, ἡ δὲ τύχη ἠὲ δόκησε νὰ μὲ καταστήσῃ ἐκδικητὴν τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Κράσου. — Φέρετε ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ ἡμῶν τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως. Ὁ σὸς Πάκουρος Ὀρόδη πληρῶνει τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Κράσου.

ΣΙΑΙΟΣ. Καταδίωξον τοὺς φυγάδας Πάρθους, γενναῖε Βενδίδιε, ἐφ' ὅσον τὸ ξίφος σου ἀχνίζει ἀπὸ Παρθικὸν αἷμα. Ῥίφθητι ἐναντίον αὐτῶν διὰ τῆς Μηθίας, τῆς Μεσοποταμίας, καὶ ἐντὸς ἀκόμη τῶν ἀσύλων, εἰς ἃ ἐν ἀταξίᾳ καταφεύγουσιν· οὕτω δὲ ὁ μέγας ἀρχηγός σου Ἀντώνιος θὰ σὲ περικαυάξῃ ἐπὶ θριαμβευτικοῦ ἄρματος καὶ θὰ περιβάλῃ μὲ στεφάνους τὴν κεφαλὴν σου.

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Ἀρκοῦσιν, ἀρκοῦσιν, ὦ Σίλιε, ὅσα ἐπραξά. Μὴ λησιμονῆς ὅτι ὁ ὑποδεέστερος δὲν πρέπει νὰ πράττῃ πλεότερα τοῦ δέοντος. Μάθε ὅτι εἶνε προτιμότερον νὰ ἀφήσῃ ἡμιτελὲς τὸ ἔργον, ἢ νὰ περιβληθῇ μὲ μεγάλην δόξαν ὅταν λείπῃ ὁ ἀρχηγός τὸν ὁποῖον ὑπηρετεῖ. Καὶ ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐνίκησαν περισσοτέρως νίκας διὰ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν ἢ αὐτοπροσώπως. Ὁ ὑπεκπιστὴς τοῦ Ἀντωνίου Σόσιος, ὅστις εἶχεν ἐν Συρίᾳ τὴν θέσιν ἣν ἔχω σήμερον ἐγώ, ἀπώλεσε τὴν εὐνοίαν του, διότι ἀπέκτησε πολλὴν δόξαν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου. Ὅστις ἐν τοῖς πολέμοις ἐκτελεῖ πλεότερα ἢ ὁ στρατηγός του, γίνεται στρατηγός τοῦ στρατηγοῦ, ἡ δὲ φιλοτιμία, ἡ ἀρετὴ αὕτη τοῦ στρατιώτου, προτιμᾷ μᾶλλον ἤταν, ἢ νίκην ἣτις τὸν ἐπισκιάζει. Ἡδυνάμην νὰ πράξω πλεότερα ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλὰ θὰ τὸν δυσηρέστουν, καὶ τότε θὰ ἔχανον τὴν ἀξίαν των αἰ ὑπηρεσίαι μου.

ΣΙΑΙΟΣ. Κέκτησαι, Βενδίδιε, τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα, ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ στρατιώτης ὀλίγον διαφέρει τοῦ τυφλοῦ ξίφους. Θὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἀντώνιον;

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Θὰ τῷ μὴνύσω εὐσεβάστως, τί διὰ τοῦ ὀνόματός του, τῆς μαγικῆς ταύτης λέξεως ἐν τῷ πολέμῳ κατορθώσαμεν, καὶ τίνι τρόπῳ διὰ τῶν σημαίων του καὶ τῶν καλῶς μισθοδοτουμένων λεγεῶνων του, κατετροπώσαμεν τὸ μέχρι τοῦδε ἀήττητον ἱππικὸν τῶν Πάρθων.

ΣΙΑΙΟΣ. Ποῦ εἶνε τῶρα;

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Προτίθεται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ σπεύσωμεν

νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιόν του, ὅτι τὸ δυνατόν ταχύτερον μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν. Ἐμπρός. Ἀγωμεν. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ῥώμη. Ἀντιθάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Πῶς, ἀπεχώρισθησαν οἱ ἀδελφοί;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Διηυθέτησαν τὰς ὑποθέσεις των μετὰ τοῦ Πομπηίου, ὅστις καὶ ἀνεχώρησεν· οἱ ἄλλοι τρεῖς σφραγίζουσι τὴν συνθήκην. Ἡ Ὀκταβία κλαίει διότι θὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ῥώμην· ὁ Καῖσαρ εἶνε μελαγχολικός, ὁ δὲ Λέπιδος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Μηνᾶ, ταράσσεται ὑπὸ ζηλοτυπίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμποσίου τοῦ Πομπηίου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἶνε εὐγενὴς ὁ Λέπιδος.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εὐγενέστατος. ὦ! πόσον ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ναί, ἀλλὰ πόσον λατρεῖ τὸν Μάρκον Ἀντώνιον!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὸν Καίσαρα; Ὁ Καῖσαρ εἶνε ὁ Ζεὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Καὶ τί εἶνε ὁ Ἀντώνιος; Ὁ θεὸς τοῦ Διός.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ Καίσαρος; Πῶς; τοῦ ἀπακαμίλλου;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. ὦ Ἀντώνιε! ὦ σὺ τῆς Ἀραβίας φοῖνιξ!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπαινέσῃς τὸν Καίσαρα, εἰπέ, — Καῖσαρ — καὶ πλέον οὐ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Τῷ ὄντι ἐπλεξε καὶ εἰς τοὺς δύο τὰ μέγιστα ἐγκώμια.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄλλ' ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν Καίσαρα. — Καὶ ὅμως ἀγαπᾷ τὸν Ἀντώνιον. ὦ! οὔτε καρδία, οὔτε γλῶσσα, οὔτε εἰκὼν, οὔτε συγγραφεύς, οὔτε αἰοδός, οὔτε ποιητής, δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ἢ ἐκφράσῃ, νὰ παραστήσῃ, νὰ γράψῃ, νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Ἀντώνιον· ὡς πρὸς τὸν Καίσαρα, κλίνατε, κλίνατε τὸ γόνυ, καὶ θευμάσατε!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἀγαπᾷ ἀμφοτέρους.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐκεῖνοι μὲν εἶνε πτέρυγες, οὗτος δὲ τὸ ἔντομον, ὥστε, . . . (ἀκούονται σάλπιγγες) Μᾶς προσκαλοῦσι νὰ ἱππεύσωμεν. Χαῖρε, γενναῖε Ἀγρίππα.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Χαῖρε, ἀνδρεῖε στρατιώτα, σοὶ εὐχομαι καλὴν τύχην. (Εἰσέρχονται ὁ Καῖσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Λέπιδος καὶ ἡ Ὀκταβία).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ προχωρήσῃς περισσότερον, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀφαιρεῖς μέγα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Δεῖξον τὴν πρὸς ἐμὲ

ἀγάπην σου ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς.—Ἀδελφή, δείχθητι σύζυγος τοιαύτη ὅποιαν σέ φαντάζομαι, διότι δύναμαι νὰ δώσω οἰκνδήποτε ἐγγύησιν περὶ τῆς διαγωγῆς σου.—Εἶθε, γενναῖε Ἀντώνιε, τὸ εἶδωλον τοῦτο τῆς ἀρετῆς τὸ τεθὲν μεταξὺ ἡμῶν ὡς δεσμὸς συγκρατῶν τὸν πύργον τῆς ἀγάπης μας μὴ μεταβληθῆ εἰς κριὸν τειχολέτην, διότι, κκλίτερον νὰ ἡγαπώμεθα ἄνευ τοῦ δεσμοῦ τούτου, ἂν ὑπ' ἀμφοτέρων δὲν ἀγαπᾶται τρυφερῶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ μὲ προσβάλλῃς διὰ τῆς δυσπιστίας σου ταύτης.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶπον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅσον αὐστηρῶς καὶ ἂν ἐξετάσῃς τὴν διαγωγὴν μου, δὲν θὰ εὕρῃς τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ἔχεις. Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ σέ προφυλάττωσι καὶ νὰ διαθέτωσι ὑπὲρ τῶν σχεδίων σου τὰς καρδίαις τῶν Ῥωμαίων! Ἐδῶ θὰ χωρισθῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε, προσφιλεστάτη μου ἀδελφή, εἶθε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως νὰ σοὶ εἶνε εὐμενῆ καὶ νὰ σέ εὐφραίνωσι! χαῖρε.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ Ἀπρίλιος εἶνε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Εἶνε τὸ ἔαρ τοῦ ἔρωτος, τὰ δὲ δάκρυά της ἢ ζωογόνος βροχῆ. Ἔσο φαιδρῆ.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Φρόντιζε ἀδελφέ μου διὰ τὸν οἶκον τοῦ συζύγου μου καὶ . . .

ΚΑΙΣΑΡ. Τί Ὀκταβίαι;

ΟΚΤΑΒΙΑ. Θὰ σοῦ το εἶπω κρύφα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀρνεῖται ἢ γλῶσσα νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν καρδίαν, ἀδυνατεῖ δὲ ἢ καρδίαις νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν γλῶσσαν· εἶνε ὡς τὸ πτίλον τοῦ κύκνου τὸ ὁποῖον ἴσταται ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ τῶν ἀνυψουμένων κυμάτων, καὶ πρὸς οὐδεμίαν κλίνει διεύθυνσιν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Ἀγρίππαν). Πῶς, θὰ κλαύσῃ ὁ Καῖσαρ;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Νέφος καλύπτει τὸ πρόσωπόν του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καὶ ὡς ἵππος θὰ ἦτο ἀσχημότερος, ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ λεγόμενον νέφος, πολὺ δὲ περισσότερο ὡς ἄνθρωπος.¹

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Διὰ τί Αἰνόβαρβε; Ὅταν ὁ Ἀντώνιος εὖρε νεκρὸν τὸν Καῖσαρ, ἐξέβαλε γοερὰς φωνὰς, ἐκλαυσε δὲ ὅταν εἰς Φιλίππους εὖρε φονευμένον τὸν Βροῦτον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀληθῶς τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἠνοχλεῖτο ὑπὸ καταρροῆς! Ἐθρῆνει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀσμένως κκτέστρεφε· πίστευσον δὲ εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν δακρύων του, ὅταν καὶ ἐμὲ ἴδῃς κλαίοντα.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι, φιλητάτη Ὀκταβία, θὰ λαμβάνῃς πάντοτε εἰδήσεις παρ' ἐμοῦ· δὲν θὰ ἐξαλείψῃ ὁ χρόνος τὴν ἀνάμνησίν σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθέ, Καῖσαρ· θὰ διαγωνισθῶμεν εἰς τὸν πρὸς αὐτὴν ἔ-

1. Δέγεται ὅτι ὁ ἵππος ἔχει νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅταν ἐπὶ τοῦ μετώπου μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἔχει μαύρην ἢ φαῖαν κηλίδα.

ρωτα. Ἴδου σέ ἐναγκαλιζομαι καὶ σέ ἀφίνω ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θεῶν.

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε. Εὐτύχει!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἶθε ὄλα τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ νὰ φωτίζωσι τὴν εὐτυχῆ σου πορείαν!

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε. Χαῖρε! (ἀσπάζεται τὴν Ὀκταβίαν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Χαίρετε. (Ἠχοῦσι σάλπιγγες. Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΑΛΕΞΑΣ. Φοβεῖται σχεδὸν νὰ ἔλθῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔλα, ἔλα — Πλησίασε. (Εἰσέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος).

ΑΛΕΞΑΣ. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας δὲν τολμᾷ νὰ σέ ἀτενίσῃ, Μεγαλειοτάτη, εἰμὴ μόνον ὅταν εἴσκι εὐθύμως διατεθειμένη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡρώδου τὴν κεφαλὴν θὰ λάβω· ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ Ἀντώνιος διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω; Πλησίασε.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐρασμῖα βασίλισσα —

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδες τὴν Ὀκταβίαν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναί, κραταῖα Ἄνασσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὴν Ῥώμην, κυρία· παρετήρησα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, καὶ τὴν εἶδα βαδίζουσαν μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε τόσον ὑψηλὴ ὅσον ἐγώ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὅχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὴν ἤκουσες νὰ δμιλῇ; ἔχει ὀξεῖν ἢ χαμηλὴν φωνήν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Τὴν ἤκουσα, κυρία· ἔχει φωνὴνσιγαλὴν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Αὐτὸ δὲν εἶνε εὐάρεστον· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἐπὶ πολὺ.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νὰ τὴν ἀγαπήσῃ; ὦ Ἴσις! ἀδύνατον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὸ πιστεύω, Χάρμιον· βραχνὴ φωνὴ καὶ ἀνάστημα νά-νου!! ἔχει μεγαλοπρέπειαν τὸ βᾶδισμά της; Ἐνθυμήσου ἂν ποτὲ παρετήρησας μεγαλοπρεπὲς παράστημα.

1 Ὁ Grey λέγει ὅτι προφανῶς ὁ ποιητὴς ὑπανίσσεται τὴν βασίλισσαν Ἐλισάβετ, ἀποτεινάσαν τῷ Ἰακώβῳ Μελβίλ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς βασιλείας τῆς Σκωτίας.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐρπει, κυρία. Καὶ ἡ στάσις καὶ τὸ βιάδιμά της, εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Φαίνεται, σῶμα ἄψυχοι, ἀγαλμα μᾶλλον ἢ ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶναι βέβαιον;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐκτός ἂν δὲν ἔχω παρκτηρητικόν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παρκτηρητὰς ἴσταν αὐτὸν δὲν ἔχομεν οὔτε τρεῖς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Παρκτηρῶ ὅτι εἶνε πολὺ νοήμων—ἕως τῶρα δὲν βλέπω τίποτε εἰς αὐτὴν—δ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει καλὴν κρίσιν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐξείρετον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πόσον ἐτῶν νὰ εἶνε σὲ παρκακλῶ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἦτο χήρα κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χήρα; ἀκούεις Χάρμιον;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καὶ πιστεύω ὅτι ἔχει τὰ τριάντα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνθυμεῖσαι τὸ πρόσωπόν της; εἶνε μακρὸν ἢ στρογγύλον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Στρογγύλον μέχρις ἐλαττώματος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε εὐθείς οἱ τοιοῦτοι.—Τί χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιά της;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καστανὰ κυρία, καὶ τὸ μέτωπόν της τόσῃ χαμηλὸν ὅσον ἤθελε τὸ ἐπιθυμῆσαι.¹

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἰδοῦ, λάβε χρήματα. Μὴ παρεξηγήσης τὴν πρώτην μου παρκαφορὰν· θὰ σὲ μεταχειρισθῶ καὶ πάλιν· σὲ εὐρίσκω πολὺ κατάλληλον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Ἔπαγε νὰ ἐτοιμασθῆς· αἱ ἐπιστολαί μου εἶνε ἐτοιμοί. (Ἐξέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄξιος ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πραγματικῶς. Μετανοῶ πολὺ, διότι τὸν ἐκακομεταχειρίσθην. Ἐξ ὧτων εἶπε, βλέπω ὅτι τὸ πλῆσμα αὐτὸ δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ εἶδε βεβάζιως καὶ θὰ γνωρίζῃ τί ἐστὶ μεγαλεῖον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄν εἶδε μεγαλεῖον! Μὰ τὴν Ἰσιδα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ εἶδε ἀφοῦ σὲ ὑπηρετεῖ τόσον καιρὸν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐχω ἀκόμη κάτι τι νὰ τὸν ἐρωτήσω· ἀλλὰ δὲν πειράζει· τὸν ὀδηγεῖς εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου θὰ γράψω. Τὰ πάντα δύναται ἀκόμη ν' ἀποβῶσι καλῶς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σεῦ τὸ ἐγγυῶμαι κυρία.

¹ Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χαμηλὸν μέτωπον θεωρεῖτο ὄρατον.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἄθῆναι. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Η ΟΚΤΑΒΙΑ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναί, ναί, ὄχι μόνον τοῦτο Ὀκταβία, τοῦτο καὶ χίλια ἄλλα τῆς αὐτῆς φύσεως πράγματα θὰ ἦσαν συγγνωστά, ἀλλὰ περιεπλάκη εἰς νέους πολέμους κατὰ τοῦ Πομπηίου, συνέταξε τὴν διαθήκην του, καὶ ἀνέγνω αὐτὴν δημοσίᾳ. Μόλις ἀνέφερε τὸ ὄνομά μου· ὅταν δὲ ἠναγκάσθη νὰ μὲ ἐπαινέσῃ, ἔπραξε τοῦτο μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀκουσίως. Ἐλάχιστα μοὶ ἀπένευμε· καὶ ὅταν εἶχε καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἢ ἀπέφυγεν, ἢ ὀμίλησε μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Ὡ μὴ πιστεύσης εἰς ὅλα φίλτατέ μοι, ἢ μὴ παροργίζεσαι δι' ὅλα ἂν πρέπη νὰ τὰ πιστεύης. Ἄν ἡ ῥῆξις αὕτη συμβῆ, οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ γυνὴ δυστυχεστέρα ἐμοῦ, ἰσταμένη μεταξὺ δύο ἀντιπάλων, καὶ δεομένη ὑπὲρ ἀμφοτέρων. Οἱ θεοὶ θὰ μὲ σώψωσιν, ὅταν ἀφ' ἐνὸς μὲν λέγω «Ὡ φυλάξατε τὸν προσφιλῆ μου σύζυγον», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναιρῶ τὴν προσευχὴν ταύτην ἀνακράζουσα «φυλάξατε τὸν ἀδελφόν μου». Νίκα σύζυγε νίκα ἀδελφέ· ἢ μία προσευχὴ ἀναιρεῖ τὴν ἄλλην· δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος μεταξὺ τῶν ἄκρων τούτων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς κλῖνῃ ἡ ἀγάπη σου, γλυκεῖα Ὀκταβία, πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἀγωνίζεται πλεῖστον νὰ δικτηρήσῃ αὐτὴν. Ἄν ἀπολέσω τὴν τιμὴν, ἀπόλλυμαι καὶ ἐγὼ αὐτός. Προτιμότερον νὰ μὴν ἤμην σύζυγός σου, παρὰ νὰ σοὶ ἀνήκω κατησχυμένος· ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου μεσίτευσον πρὸς συνδιαλλαγὴν ἡμῶν. Κατὰ τὸ δίκαιον δὲ τοῦτο, Ὀκταβία, θὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς ἐπιχειρήσιν πολέμου, ὅστις θὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἀδελφόν σου. Σπεῦσον ὅσῃ δύνασαι ταχύτερον· οὕτως ἐκπληροῦται ἡ ἐπιθυμία σου.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εὐχαριστῶ, Ἀντώνιε. Εἴθε ὁ πανίσχυρος Ζεὺς νὰ σᾶς συμφιλώσῃ δι' ἐμοῦ τῆς ἀθηνεῦς, τῆς ἀθηνεστᾶτης! Πόλεμος μεταξὺ ὑμῶν τῶν δύο θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐσχίζετο ὁ κόσμος καὶ τὸ ἐκ τούτου χάσμα αὐτοῦ νὰ πληρωθῆ νεκρῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅταν ἐννοήσης τὸν αἴτιον τοῦ πολέμου τούτου, δεῖξον πρὸς αὐτὸν τὴν δυσἀρεσκείαν σου· διότι, δὲν εἶνε δυνατὸν τὰ σφάλματά μας νὰ εἶνε τόσον ἴσα, ὥστε καὶ ἡ ἀγάπη σου νὰ διανεμηταὶ ἐξ ἴσου μεταξὺ μας. Ἐτοίμασον τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς σου· ἔκλεξον τὴν συνοδείαν σου καὶ δαπάνησον ὅσαδήποτε θελήσης. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἄθῆναι. Ἐτερον δωμάτιον τῆς αὐτῆς οἰκίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΕΡΩΣ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Λοιπόν, φίλε Ἔρω;

ΕΡΩΣ. Ἐχομεν παραδόξους εἰδήσεις, Αἰνόβαρβε;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί τρέχει;

ΕΡΩΣ. Ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Λέπιδος ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ Πομπηίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐταὶ εἶνε παλαιαί. Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκβασις;

ΕΡΩΣ. Ὁ Καῖσαρ, ἀφοῦ πρῶτον μετεχειρίσθη αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τοῦ Πομπηίου πόλεμον, ἀρνεῖται νῦν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὡς συνάρχοντα, οὔτε τῷ ἐπιτρέπει νὰ συμμετάσχη τῆς δόξης τῆς ἐκστρατείας· μὴ ἀρκεσθεῖς δὲ εἰς ταῦτα, κατηγορεῖ αὐτοῦ ὡς διατηρήσαντος μυστικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Πομπηίου, καὶ ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ διατάσσει τὴν σύλληψίν του. Τώρα δὲ ὁ δυστυχὴς τρίκρχος εἶνε εἰς τὰς φυλακὰς, περιμένων τὸν θάνατον νὰ τὸν λυτρώσῃ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὡστε κόσμε, δὲν σοὶ μένουσιν πλέον εἰμὴ δύο μόνον σταγόνες. Καὶ τὴν τροφὴν δὲ ἀπασαν τὴν ὁποίαν ἐμπειρέσεις ἀν βίψης μεταξὺ αὐτῶν, θὰ σπαράξωσιν ἀλλήλους. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀντώνιος;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Περιπατεῖ εἰς τὸν κῆπον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ποδοπατῶν τοὺς ἐνώπιον αὐτοῦ σχοίνους, φωνάζων· «Μωρὲ Λέπιδε» καὶ ἀπειλῶν νὰ κόψῃ τὸν λαμῖνόν τοῦ ἀξιωματικοῦ του ἐκείνου, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν Πομπηίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὰ μεγάλα μας πλοῖα ἐξωπλίσθησαν.

ΕΡΩΣ. Διὰ νὰ ἀποπλεύσωσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐναντίον τοῦ Καίσαρος. Ἀλλὰ κἀτι τι ἄλλο, Δομίτιε· ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὀμιλήσῃ· ἡδυκάμην βραδύτερον νὰ σοὶ ἀναγγείλω τὰ νέα μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δὲν θὰ εἶνε τίποτε· ἀλλ' ἔστω.—Ὁδήγησόν με εἰς τὸν Ἀντώνιον.

ΕΡΩΣ. Ἐλθὲ Αἰνόβαρβε. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ῥώμη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ.

ΚΑΙΣΑΡ. Πρὸς περιφρόνησιν τῆς Ῥώμης ἔπραξε ταῦτα πάντα, καὶ ἔτι πλειότερα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.—Ἰδοὺ πῶς συνέβησαν.—Ἐπὶ βήματος ἀργυ-

ροῦ, στηθέντος ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀγορᾶς ἐνεθρονίσθησαν δημοσίᾳ ἐπὶ χρυσῶν καθίσαντες θρόνων, αὐτὸς τε καὶ ἡ Κλεοπάτρα· παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Καισαρίου, ὃν ὀνομάζουσιν υἱὸν τοῦ πατρὸς μου, καὶ προσέτι ὅλη ἡ ἀθέμιτος γενεὰ ἢ ἐκ τῆς ἀκολασίας αὐτῶν γεννηθεῖσα. Ἀπένευμε τῇ Κλεοπάτρᾳ τὴν διοίκησιν τῆς Αἰγύπτου, κηρύξας αὐτὴν βασίλισσαν τῆς Κοίλης Συρίας, τῆς Κύπρου καὶ Λυβίας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Δημοσίᾳ ταῦτα;

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπὶ τῆς δημοσίας πλατείας ἔνθα εἶνε τὰ γυμναστήρια· ἀναγορεύσας δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ βασιλεῖς βασιλέων, ἔδωκεν εἰς μὲν τὸν Ἀλεξάνδρον τὴν μεγάλην Μηδίαν, τὴν χώραν τῶν Πάρθων καὶ τὴν Ἀρμενίαν· εἰς δὲ τὸν Πτολεμαῖον ὤρισε τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Φοινίκην. Αὕτη δὲ ἐνεφανίσθη φέρουσα στολὴν τῆς θεᾶς Ἰσίδος, λέγεται δὲ ὅτι, καὶ πρότερον ἐδέχετο συνεχῶς ἀκροάσεις ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦτο.¹

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ μάθῃ ὅλα ταῦτα ἡ Ῥώμη.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἦτις ἀηδιάσασα ἐκ τῆς αὐθαδείας του θ' ἀποβάλλῃ πᾶσαν καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁ λαὸς τὰ γνωρίζει· ἔλαβεν ἤδη καὶ τὰς ἐκείνου κατηγορίας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ποῖον κατηγορεῖ;

ΚΑΙΣΑΡ. Τὸν Καίσαρα λέγων, ὅτι ἀφαιρέσας τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοῦ Σέξτου Πομπηίου, δὲν παρεχώρησα εἰς αὐτὸν τὸ ἐκ τῆς νήσου ταύτης μερίδιόν του· ὅτι μοὶ ἐδάεισε πλοῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπέδωκα, τέλος δὲ ἀγανακτεῖ διότι καθήρεσα ἐκ τῆς τριανδρίας τὸν Λέπιδον, καὶ κατεκράτησα τὰ εἰσοδήματά του.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Πρέπει Καῖσαρ νὰ ἀπολογηθῆς εἰς τὰς κατηγορίας ταύτας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀπεκρίθην ἤδη, καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος ἀνεχώρησεν. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ὁ Λέπιδος εἶχε γίνει λίαν ἐπαχθὴς, ὅτι κατεκράτο τὴν μεγάλην του ἐξουσίαν καὶ ὅτι ἦτο ἀξίος τῆς ἀποβολῆς. Ὡς πρὸς τὰς ὑπ' ἐμοῦ γενομένας κατακτησεις, τῷ χορηγῶ τὴν μερίδα του, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ λάβω κα' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου ἐκ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῶν ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ κυριευθέντων βασιλείων.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Οὐδέποτε θὰ συναινέσῃ εἰς τοῦτο.

ΚΑΙΣΑΡ. Τότε οὔτ' ἐγὼ συναινῶ εἰς ὅ,τι ζητεῖ. (Ἐισέρχεται ἡ Οκταβία).

ΟΚΤΑΒΙΑ. Χαῖρε ἀδελφέ μου, χαῖρε φίλτατε Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπέπρωτο νὰ σὲ ὀνομάσω ἀπόπειμπτον!

ΟΚΤΑΒΙΑ. Δὲν με ὀνόμαζες ποτὲ, ἀλλ' οὔτε ἔχεις λόγον νὰ με ὀνόμαζης οὕτω.

ΚΑΙΣΑΡ. Διὰ τί ἤλθες τόσον αἰφνιδίως; Δὲν ἔρχεσαι ὡς ἀδελφὴ τοῦ Καίσαρος. Στρατὸς ὀλόκληρος ἔπρεπε νὰ προπορεύηται τῆς συζύγου τοῦ

¹ Ἐμπλήσας γὰρ ὄχλου τὸ γυμνάσιον, καὶ θέμενος ἐπὶ βήματος ἀργυροῦ δύο θρόνους τὸν μὲν αὐτοῦ κτλ. Πλ. ο.τ. Ἄντ.

Ἄντωνίου, οἱ δὲ χρεμετισμοὶ τῶν ἵππων νὰ ἀναγγέλλωσι τὴν ἀφίξιν τῆς πολὺ πρὶν ἢ φανῆ· τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν δένδρα νὰ καλύπτωνται ὑπὸ θεατῶν ἀνυπομόνως περιμενόντων τὴν ἐμφάνισίν σου, προσέτι δὲ ὁ ὑπὸ τῆς πολυκρίθμου συνοδείας σου ἐγειρόμενος κονιορτὸς νὰ φθάνῃ μέχρι οὐρανοῦ· ἀλλὰ σὺ ἤλθες εἰς Ῥώμην ὡς κόρη ἀγοραία, μὴ ἐπιτρέψασα νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς σέ ἀγάπην ἡμῶν, ἣτις ἀγάπη, μένουσα ἀνεκδήλωτος, καθίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμφίβολος. Ἔπρεπε καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης νὰ ἔλθωμεν εἰς προὔπαντησίν σου, καὶ εἰς ἕκαστον σταθμὸν νὰ σε ὑποδεχόμεθα μετ' αὐξάνουσης ἀγαλλιάσεως.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Οὐδεὶς, ἀδελφέ μου, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθω οὕτως, ἔπραξα τοῦτο ἐξ ἰδίης θελήσεως. Ἀκούσας ὁ σύζυγός μου Μάρκος Ἄντωνιος, ὅτι παρασκευάζεσθε πρὸς πόλεμον, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν καὶ τοῦτου ἕνεκα παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανέλθω πρὸς σέ.

ΚΑΙΣΑΡ. Σοὶ τὸ ἐπέτρεψε δὲ εὐχαρίστως, διότι παρενέβηκας προσκύματτα εἰς τὴν ἀκολασίαν του.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Μὴ λέγεις ταῦτα, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Οἱ ὀφθαλμοί μου εἶνε προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ἄνεμος φέρει πρὸς ἐμέ πάσας αὐτοῦ τὰς πράξεις. Ποῦ εἶνε τώρα;

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εἰς τὰς Ἀθήνας, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι· λίαν ἡδικομένη μου ἀδελφῆ. Ἡ Κλεοπάτρα τῷ ἔνευσε νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῆ. Εἰς πόρνην παρέδωκε τὸ κράτος του, ἀμφότεροι δὲ στρατολογοῦσιν ἐναντίον μου τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς. Συνήθροισαν ἤδη τὸν βασιλέα τῆς Αὐβίας Βάκχον, τὸν Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκίας, τὸν Φιλάδελφον τῆς Παφλαγονίας, τὸν βασιλέα τῆς Θρακίας Σαδάλαν, τὸν Μάλχον τῆς Ἀραβίας, τὸν βασιλέα τοῦ Πόντου, τὸν Ἡρόδη τῆς Ἰουδαίας, τὸν τῆς Κομμαγενῆς Μιθριδάτην, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μηδίας καὶ Λυκαονίας Πολέμωνα καὶ Ἀμύνταν, καὶ πλῆθος ἄλλων σκηπτροῦχων ἡγεμόνων.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Ὡ δύσμοιρος ἐγώ, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν κατέχουσι δύο ἀδελφοί, ἐναντίον ἀλλήλων μαχόμενοι!

ΚΑΙΣΑΡ. Καλῶς ἤλθες ἐδῶ. Αἱ ἐπιστολαὶ σου ἀνέστειλαν τὴν ῥῆξιν ἡμῶν, ἕως οὗ διεγνων μέχρι πόσου σὺ μὲν ὑβρίζεσο, πόσους δ' ἡμεῖς κινδύνους ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν διατρέχομεν. Ἔχε θάρρος· μὴ θορυβῆσαι ὑπὸ τῶν περιστάσεων, αἵτινες διαταράσσουσιν ἐξ ἀνάγκης τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἄφες τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας ἀποφασισθέντα νὰ ἀκολουθήσωσιν ἀγογγύστως τὴν πορείαν των. Καλῶς ἤλθες εἰς Ῥώμην. Οὐδὲν σοῦ προσφιλέστερον. Ἐξυβρίσθης πλείότερον παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῆ τις, οἱ δὲ δίκαιοι θεοὶ ἐξελέξαντο ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς σὲ ἀγαπῶντας, ὅπως σὲ ἐαδικήσωσι. Παρηγορήθητι, καλῶς ἤλθες πρὸς ἡμᾶς.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Καλῶς ἤλθες, κυρία.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καλῶς ἤλθες, ἀγαπητὴ κυρία. Ἡ Ῥώμη πᾶσα συμπονεῖ σοὶ καὶ σὲ ἀγαπᾷ. Μόνος ὁ μοιχὸς καὶ ἐν ἀκολασίαις ἀχαλίνωτος Ἄντωνιος σὲ ἀποπέμπει, ὅπως παρὰ δῶση τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ ἰσχὺν εἰς χεῖρας ποταπῆς ἐταίρας, ἣτις ἐπισεῖαι αὐτὴν μετὰ πατάγου ἐναντίον ἡμῶν.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εἶνε ἀληθῆ ταῦτα, Καῖσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀληθέστατα. Καλῶς ἤλθες ἀδελφῆ. Ἔχε ὑπομονὴν, φιλτάτη (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἄντωνίου παρὰ τὸ Ἄκτιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης, μὴ ἀμφιβέλλης.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ διατί, κυρία, διατί, διατί;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ἤθελες νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν πόλεμον λέγων ὅτι δὲν ἦτο πρέπον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αἶ, καλὰ, μήπως εἶνε;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν δὲν ὑπάρχη εἰδικὴ κατηγορία ἐναντίον μου διατί νὰ μὴ παρευρεθῶ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιαν). Εἰμποροῦσα τώρα νὰ ἀποκριθῶ πολὺ καλὰ ὅτι, ἂν εἰς τὸν πόλεμον εἶχομεν τὰ ἄλογα μαζὺ μετὰ ταῖς φοράδας, τὰ ἄλογα θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἀχρηστὰ, διότι κάθε φοράδα θὰ ἐσῆκωνε ἕνα στρατιώτην μετὰ τὸ ἄλογό του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί λέγεις;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ παρουσία σου θὰ ἀνησυχῇ κατ' ἀνάγκην τὸν Ἄντωνιον, θὰ ἀπασχολῇ τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν καὶ τὸν χρόνον αὐτοῦ, ἐνῶ θὰ ἔχη ἀπόλυτον ἀνάγκην τούτων. Κατηγοροῦσιν ἤδη αὐτοῦ ἐπὶ ἐπιπολαιότητι, καὶ λέγουσιν ἐν Ῥώμῃ ὅτι τὸν πόλεμον τοῦτον διευθύνει ὁ εὐνοῦχος Ποθεινὸς καὶ αἱ θεραπεινίδες του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς καταποντισθῇ ἡ Ῥώμη, καὶ ἂς σαπίσωσιν αἱ γλῶσσαι ἐκείνων, οἵτινες ὀμιλοῦσιν ἐναντίον ἡμῶν. Ὑφίσταμαι κ' ἐγὼ τὰ βάρη τοῦ πολέμου, καὶ ὡς ἡγέτης τοῦ βασιλείου μου θὰ παρευρεθῶ ὡς ἐάν ἦμιον ἀνὴρ. Μὴ ἀντιλέγης, δὲν θὰ ὑποχωρήσω.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πολὺ καλὰ, τότε σιωπῶ.— Ἴδου ὁ αὐτοκράτωρ. (Εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Κανιδίου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν εἶνε παρὰ δόξον, Κανιδιε, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Τάραντα καὶ τὸ Βρενδῆσιον νὰ πλεύσῃ τόσῳ ταχέως τὸ Ἴόνιον πέλαγος, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν Τορώνην; (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν) Τὸ ἤκουσες φιλτάτη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὐδείς πλείοτερον τοῦ ἀδραννοῦς θαυμάζει τὴν γοργότητα
ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπίπληξις εὐστοχος ἀρμόζουσα εἰς τὸν ἀνδρείοτερον πολε-
μιστὴν ἐπιπλήττοντα ἡμᾶς ἐπὶ νωθρότητι. Θὰ πολεμήσωμεν καὶ κατὰ
θάλασσαν, Κανίδιε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατὰ θάλασσαν; Πῶς ἄλλως;

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Διατί στρατηγέ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διότι μᾶς προκαλεῖ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄλλὰ καὶ σὺ στρατηγέ τὸν προεκάλεσες εἰς μονομαχίαν.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Τῷ προέστεινες νὰ πολεμήσητε εἰς τὴν Φάρσαλον ἔνθα ἄλ-
λοτε ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ κατὰ τοῦ Πομπηίου· ἀλλ' ἀπορρίπτει τὴν πρό-
τασί σου ὡς μὴ ὠφέλιμον, ἐπομένως πρέπει καὶ σὺ νὰ πράξης τὸ αὐτό.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων σου εἶνε ἔλλειπῆ, οἱ δὲ
ναῦται εἶνε ὀνηλάται καὶ θερισταὶ ἐσπευσμένως ναυτολογηθέντες. Ὁ στό-
λος τοῦ Καίσαρος ἔχει ναύτας πολλάκις πολεμήσαντας κατὰ τοῦ Πομπη-
ίου· τὰ πλοῖά του εἶναι ἐλαφρὰ καὶ εὐκίνητα, βάρεα δὲ καὶ δυσκίνητα
τὰ ἰδικά σου. Δὲν εἶνε αἶσχος νὰ ἀρνηθῆς τὴν ναυμαχίαν ἀφοῦ εἶσαι ἕτοι-
μος νὰ πολεμήσης κατὰ ξηράν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ θάλασσαν, κατὰ θάλασσαν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄλλὰ τοιοῦτοτρόπως καθιστᾶς ἀχρηστον, ὃ ἀρχηγέ,
τὴν ἀπαράμιλλον στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν σου, διασπᾶς τὸν στρατὸν συγ-
κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ἐμπειρῶν πεζομάχων, δὲν χρησιμοποιοεῖς τὰς
δμολογουμένας στρατιωτικὰς γνώσεις σου, ἐγκαταλείπεις τὴν μόνην ἀ-
σφαλῆ ὁδὸν καὶ ἀπορρίπτων τὸ ἀσφαλές καὶ βέβαιον προκρίδουσαι εἰς τὴν
τυφλὴν τύχην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ πολεμήσω καὶ κατὰ θάλασσαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐχω ἐξήκοντα πλοῖα πρὸς ἕκαστον τῶν ὁποίων οὐδὲ
ἐν τῶν τοῦ Καίσαρος παραβάλλεται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ καύσωμεν τὰ πλεονάζοντα καὶ διὰ τῶν ἐπιλοίπων τε-
λειῶς ἐξωπλισμένων θὰ προσβάλωμεν τὸν Καῖσαρ ἐπιτιθέμενοι κατ' αὐ-
τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀκτίου. Ἐάν δὲ ἀποτύχωμεν (εἰσέρχεται ἀγ-
γελιαφόρος) δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο κατὰ ξηράν. Τί συμβαίνει;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἶνε ἀληθὴς ἡ ἀγγελία στρατηγέ· ἐδόθη ἤδη τὸ
σημεῖον τῆς ἐμφανίσεως· ὁ Καῖσαρ κατέλαβε τὴν Τορώνην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφθασεν ἐκεῖ ὁ ἴδιος; ἀδύνατον. Παρά-
δοξον νὰ φθάσων ἤδη ἐκεῖ αἱ δυνάμεις του! Σὺ Κανίδιε, θὰ διοικήσης
τὰς δέκα ἑννέα λεγεῶνας καὶ τοὺς δωδεκακισχιλίους ἰππεῖς· ἡμεῖς δὲ θὰ
ἐπιβιβασθῶμεν ἐπὶ τῶν πλοίων. (Εἰσέρχεται στρατιώτης). Ἐλθέ. Θέτις μου!

— Τί τρέχει παλληκάρη μου;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὴ πολεμήσης κατὰ θάλασσαν, ὃ γενναῖε αὐτοκρά-
τωρ· μὴ στηρίξης τὰς ἐλπίδας σου εἰς σαθρὰς σανίδας. Δυσπιστεῖς εἰς τὸ

Ξιρὸς μου καὶ τὰς πληγὰς μου ταύτας; Ἄς πολεμήσωσι κατὰ θάλασσαν
οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Φοίνικες· ἡμεῖς συνειθίσκαμεν νὰ νικῶμεν ἰστάμενοι ἐπὶ
τῆς γῆς, καὶ πόδα πρὸς πόδα ἀντιπροτείνοντες.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐμπρός, ἐμπρός, ἀγωνίην (ἐξέρχονται ὁ Ἀντώνιος ἡ Κλεοπάτρα
καὶ ὁ Αἰνόβαρβος).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὰ τὸν Ἡρακλέα, νομίζω ὅτι ἔχω δίκαιον.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ναὶ στρατιῶτα· πλὴν ὅλη αὐτοῦ ἡ ἐνέργεια κατὰ τὸν πό-
λεμον τοῦτον δὲν πηγάζει ἐκ τῆς αὐτοβουλίας του. Ὁ στρατηγὸς μας ἀγε-
ται ὑπὸ ἄλλου, ἡμεῖς δὲ εἴμεθα στρατιῶται γυναικῶν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ διοικήσης τὰς λεγεῶνας καὶ τὸ
ἐπιπικὸν ἡμῶν;

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ὁ Μάρκος Ὀκτάβιος, ὁ Μάρκος Ἰνστήιος, ὁ Ποπλικόλας
καὶ ὁ Κοίλιος θὰ διευθύνωσι κατὰ θάλασσαν, ἡμεῖς δὲ ὅλας τὰς πεζικὰς
δυνάμεις. Ἡ ταχύτης αὕτη τοῦ Καίσαρος καταντᾶ ἀπίστευτος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅτε ὁ στρατὸς ἀπερχό-
μενος κατὰ μικρὰ ἀποσπάσματα, διέλαθε τὴν προσοχὴν παντὸς κατα-
σκόπου.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἦκουσες ποῦτος εἶνε ὁ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Κάποιος Ταῦρος λέγουν.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἄ, τὸν γνωρίζω (εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ αὐτοκράτωρ ζητεῖ τὸν Κανίδιον.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ὁ καιρὸς ἐγκυμονεῖ εἰδήσεις, καὶ πᾶσα στιγμή γεννᾷ νέας.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Πεδιὰς παρὰ τὸ Ἄκτιον.

ΚΑΙΣΑΡ, ΤΑΥΡΟΣ, ΑΕΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ταῦρε.

ΤΑΥΡΟΣ. Τί διατάσσει ὁ Καῖσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ προσβάλῃς κατὰ ξηράν· συγκράτησον ὅλας τὰς δυνάμεις,
μὴ προκαλέσης μάχην πρὶν ἢ τελειώσωμεν τὴν ναυμαχίαν. Συμμορφοῦ
πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ ἐγγράφου τούτου. Ἡ τύχη ἡμῶν ἐξήρτηται ἐκ τοῦ
τολμήματος τούτου (ἐξέρχονται).

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Αἰνοβάρβου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς παρατάξωμεν τὰς μεραρχίας μας πρὸς τὸ κάτω μέρος
τοῦ λόφου ἀπέναντι τοῦ στρατοῦ τοῦ Καίσαρος· ἐκ τῆς θέσεως ταύτης
δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων καὶ ἐνεργήσωμεν ἀρμο-
δίως. (Εἰσέρχονται. Εἰσέρχεται ἔνθεν μὲν ὁ Κανίδιος ἡγούμενος τῶν στρατευμάτων του,

ἔνθεν δὲ ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Καίσαρος. Ταῦρος μετὰ τῶν ἰδίων του, ἀποῦ δὲ ἀπομακρυνθῶσιν ἀκούεται κρότος ναυμαχίας. Ὁ θόρυθος ἐξακολουθεῖ, εἰσέρχεται ὁ Αἰνόβαρβος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τετέλεσται, τετέλεσται, τὰ πάντα ἀπώλοντο· οὔτε νὰ παρατηρήσω περισσύτερον ἀντέχω. Ἡ ναυαρχίς τῶν Αἰγυπτίων Ἀντωνιάς, ἀνακρούσασα πρύμναν, τρέπεται εἰς φυγὴν μετὰ τῶν ἐξήκοντα Αἰγυπτιακῶν πλοίων· τὸ θέαμα τοῦτο ἐπέπεσεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. (Εἰσέρχεται ὁ Σκάρος).

ΣΚΑΡΟΣ. Θεοὶ Ὀλύμπιοι!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί σημαίνει ἡ παραφορὰ αὕτη;

ΣΚΑΡΟΣ. Ἐνεκα τῆς ἀμαθείας μας χάνομεν τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ κόσμου! Ἐν φιλήμασιν ἀπεβάλομεν βασιλεία καὶ ἐπαρχίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πῶς φαίνεται ἡ μάχη;

ΣΚΑΡΟΣ. Τὸ μέρος ἡμῶν φαίνεται ὡς προσβληθὲν ὑπὸ τῆς λοιμικῆς ἐκείνης ἥτις ἐπιφέρει βέδκιον θάνατον. Ἡ ἀσελγὴς ἐκείνη φορβὰς τῆς Αἰγύπτου, ποῦ νὰ τὴν θεορίσῃ λέπρα! ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅμοιον πρὸς διδύμους ἀδελφούς, ἐφαίνετο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐκκτέρωθεν, μᾶλλον δὲ κλίνον ὑπὲρ ἡμῶν, κεντηθεῖσα ὑπὸ μυίας, ὡς ἀγελαὸς τὸν Ἰούνιον, ὑψώνει τὰ ἱστία καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὸ εἶδον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔπαθον τόσον ἐκ τῆς θεᾶς αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ ὑποφέρω πλειότερον.

ΣΚΑΡΟΣ. Μόλις αὕτη ἀνέκρουσε πρύμναν, καὶ ὁ Ἀντώνιος, τὸ εὐγενὲς τοῦτο θυμὸν τῆς μαχητικῆς τῆς δυνάμεως, ὑψώνει τὰ ἱστία, καὶ ὡς παράφορος νῆσσα, ἐγκαταλείπων τὴν μάχην εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, φεύγει ὀπισθεν ἐκείνης. Οὐδέποτε εἶδον αἰσχροτέραν πρᾶξιν· οὐδέποτε ἐμπειρία, ἀνδρεία, τιμὴ, ἐπρόδωκεν ἑαυτὴν τοιοῦτρόπως.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! (Εἰσέρχεται ὁ Κανίδιος).

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἡ τύχη ἡμῶν πνέει τὰ λοίσθια κατὰ θάλασσαν, βυθίζεται δὲ διὰ τοῦ τὰ μάλιστα ἀξιόθρηνητου τρόπου. Ἄν ὁ στρατηγὸς ἡμῶν ἐδεικνύετο οἷος ἄλλοτε ἦτο, τὰ πάντα θὰ ἀπέβαινον κατ' εὐχὴν. Ὡ μᾶς ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς φυγῆς, αἰσχροῶς φεύγων ὁ ἴδιος!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιαν). Αὐτοῦ λοιπὸν ἔφθασαν τὰ πράγματα; Τότε καλὴ νύκτα.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἐφυγον πρὸς τὴν Πελοπόννησον.

ΣΚΑΡΟΣ. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω· θὰ μεταβῶ ἐκεῖ καὶ ἰθὺς ἐπιμαρτυρῶ ὅτι συμβῆ.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Τὰς λεγεῶνας καὶ τὸ ἱππικὸν μου θὰ παραδώσω εἰς τὸν Καίσαρα· ἐξ βασιλεῖς μοι ἔδωκαν ἤδη τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ ἀκολουθήσω ἀκόμη τὴν πληγεῖσαν τύχην τοῦ Ἀντωνίου, μολοντί ἡ λογικὴ μοὶ ὑπαγορεύει νὰ πράξω τὸ ἐπιεικέστατον (οὐκ ἔστιν ἄλλο).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Εἰσέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ μετὰ πολλῶν ὑπηρετῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκούσατε· ἡ γῆ μοὶ ἀπαγορεύει νὰ βαδίσω πλέον ἐπ' αὐτῆς, αἰσχύνεται νὰ μὲ φέρῃ! — Πλησιάσατε φίλοι. Τόσω πολὺ ἐβραδυόρησα εἰς τὸ κόσμον, ὥστε ἀπόλεσα διὰ παντὸς τὸν δρόμον. Ἐχω ἕνα πλοῖον μὲ φορτίον χρυσοῦ. Λάβετε αὐτό, μοιράσατέ το, φύγετε καὶ συμπιλιώθητε μὲ τὸν Καίσαρα.

ΥΠΗΡΕΤΑΙ. Νὰ φύγωμεν! ποτέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κ' ἐγὼ αὐτὸς ἔφυγα διδάξας τοὺς ἀνάνδρους νὰ δραπετεύωσι καὶ νὰ στρέφωσι τὰ νῶτα. Ἀπέλθετε φίλοι. Ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθήσω πορείαν, ἥτις δὲν ἔχει χρεῖαν ὑμῶν· ἀπέλθετε· οἱ θησαυροὶ μου εἶνε εἰς τὸ πλοῖον· λάβετε αὐτούς. Ὡ ἠκολούθησα ἐκεῖνο οὔτινος ἢ θεὰ μόνη μοὶ προξενεῖ ἄν ἐρύθημα! Καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου στασιάζουσι, διότι αἱ μὲν λευκαὶ ἐλέγχουσι τὰς μελαίνας ἐπὶ θρασυτήτι, αὐταὶ δὲ πάλιν τὰς λευκάς ἐπὶ φόβῳ καὶ ἀδυναμίᾳ. Ἀπέλθετε φίλοι· θὰ σᾶς δώσω ἐπιστολάς πρὸς φίλους οἵτινες θὰ διευκολύνωσι τὰ τῆς πορείας σας. Μὴ λυπεῖσθε σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ δεικνύετε ἀποστροφὴν πρὸς ὅσα λέγω. Ἀκολουθήσατε ὅτι σᾶς συμβουλεύει ἡ ἀπελπισία μου· ἐγκαταλείψατε ἐκεῖνον ὅστις ἐγκαταλείπει ἑαυτόν· πορεύθητε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ παράλιον, θὰ σᾶς δώσω τὸ πλοῖον ἐκεῖνο καὶ τοὺς θησαυρούς. Ἄφετέ με δι' ὀλίγον σᾶς παρακαλῶ. — Ναι σᾶς παρακαλῶ — Ναι ἀφετέ με, διότι ἄληθῶς δὲν ἔχω πλέον τὴν ἐξουσίαν νὰ σᾶς διατάξω. — Θὰ σᾶς ἴδω μετ' ὀλίγον. (κἀθηται. Εἰσέρχονται ὁ Ἔρωσ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ὀδηγουμένη ὑπὸ τῆς Χαρμίου καὶ Βιράδος).

ΕΡΩΣ. Πήγαине καλὴ μου κυρία, καὶ παρηγόρησέ τον.

ΕΙΡΑΣ. Παρηγόρησέ τον ἀγαπητὴ βασίλισσα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Καὶ τί ἄλλο εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀφήσατέ με νὰ καθίσω. Ὡ ἦρα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι.

ΕΡΩΣ. Πῶς δὲν στρέφεις τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃς στρατηγέ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Οὐφ· ὄχι ὄχι.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΕΙΡΑΣ. Κυρία, καλὴ μου αὐτοκράτειρα!

ΕΡΩΣ. Στρατηγέ, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναι, φίλε μου, ναι. Εἰς Φιλίππους, αὐτὸς ἔφερε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην ὡς χορευτῆς, ἐνῶ ἐγὼ ἐκτύπων τὸν ἰσχνὸν καὶ ἐρρυτιδωμένον

Κάσσιον. Ἐγὼ κατήνεγκα τὸ τελευταῖον τραῦμα εἰς τὸν πικράφορον Βροῦτον, ἐνῶ αὐτός, οὐδεμίαν ἔχων στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν, ἐπολέμει μόνον διὰ τῶν ὑπασπιστῶν αὐτοῦ. Καὶ ὁμως τώρα . . . ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπομακρύνθητε.

ΕΡΩΣ. Ἡ βασίλισσα, στρατηγέ, ἡ βασίλισσα.

ΕΙΡΑΣ. Πήγαινε καὶ μίλησέ του, κυρία, τᾶχασε ἀπὸ τὴν ἐντροπή του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλὰ λοιπόν. — Βοηθήσατέ με. — ὦ! —

ΕΡΩΣ. Σήκω, γενναῖε Ἀντώνιε· ἡ βασίλισσα πλησιάζει· ἡ κεφαλή της εἶνε κεκλιμένη· ὁ θάνατος ἐπίκειται αὐτῆς, καὶ μόνη ἡ παρηγορία σου δύναται νὰ τὴν σώσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐκηλίδωσα τὴν τιμὴν μου. Ἀτιμοτάτη ἦτον ἡ φυγή μου.

ΕΡΩΣ. Ἡ βασίλισσα, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ μὲ κατήνεγες, ὦ Αἰγυπτία; Ἴδὲ πῶς ἀποκρύπτω ἀπὸ σοῦ τὸ αἰσχός μου, στρέφω τὰ βλέμματα εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὰς πράξεις δηλαδὴ ἐκείνας τὰς ὁποίας περιβάλλει ἡ ἀτιμία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Συγχώρησον, συγχώρησον, ὦ ἄρχον, τὰ δειλιάσαντα πλοῖά μου! Οὐδέποτε ἐφάνταζόμην ὅτι ἤθελες ἀκολουθήσει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐγνώριζες κάλλιστα, ὦ βασίλισσα, ὅτι αἱ ἴνες τῆς καρδίας μου ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ πηδαλίου σου, καὶ ὅτι φεύγουσα θὰ μὲ ἔσυρες ὀπισθὲν σου. Ἐγνώριζες τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου μεγίστην δύναμίν σου, καὶ ὅτι εἰς τὸ νεῦμά σου ἠδυνάμην καὶ τῶν θεῶν αὐτῶν τὰς διαταγὰς νὰ παρακούσω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ συγχώρησόν μοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα πρέπει νὰ στείλω ταπεινωτικὰς προτάσεις εἰς τὸν νεανίαν, καὶ εἰς μέσα ποταπὰ καὶ χαμερπῆ νὰ περιστρέφωμαι, ἐγὼ, ὁ κατ' ἀρέσκειαν διευθύνας τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, καὶ τύχας ἀνυψῶν καὶ καταβιβάζων. Ἐγνώριζες πόσον μὲ εἶχες ὑποδουλώσει, καὶ ὅτι τὸ ξίφος μου ἀμβλυθὲν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, θὰ ὑπήκουεν αὐτῷ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ συγχώρησον, συγχώρησον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ χύσης οὔτε ἐν δάκρυ. Ἐν σου δάκρυ ἀξίζει ὅλα ὅσα ἐκεοδήσαμεν καὶ ἀπωλέσαμεν. Δός μοι ἐν φίλημα· τοῦτο μὲ ἀποζημιῶ. Ἐξαπέστειλα τὸν παιδαγωγὸν ἡμῶν, δὲν ἐπληθύνθη ἀκόμη; Αἰσθάνομαι ἐμκυτὸν καταβεβλημένον, φιλότατη· ἄς μοι φέρωσιν οἶνον καὶ ὀλίγον κρέας. Γνωρίζει ἡ τύχη ὅτι ὅσῳ δριμύτερον ἐπιτίθεται ἐναντίον μου, τόσῳ περισσότερο τὴν περιφρονῶ. (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἐν Αἰγύπτῳ.

ΚΑΙΣΑΡ, ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ, ΘΥΡΣΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἰσαγάγετε τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ἀντωνίου. — Τὸν γνωρίζετε;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Εἶνε ὁ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του, Καίσαρ. Ἀπόδειξις ὅτι ἐμαδῆθη, ὅταν στέλλῃ ἐνταῦθα τόσον ἀσήμαντον πτερόν τῆς πτέρυγός του, ὁ πρὸ μικροῦ ἔτι ἔχων βασιλεῖς ὡς ἀγγελιαφόρους.

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησίασε καὶ δμίλησον.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Τοιοῦτος ὁποῖος εἶμαι, ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου. Τελευταῖον ἀκόμη ἤμην τόσον ἀσήμαντος εἰς τὰ σχέδιά του, ὅσον εἶνε ἡ ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς μυρσίνης πρωϊνῆ δρόσος παραβαλλομένη πρὸς τὸν ὠκεανόν.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἔστω. Ἀνακοίνωσον ἡμῖν τὴν ἐντολήν σου.

ΘΥΡΣΟΣ. Σὲ προσαγορεύει ὡς κύριον τῆς τύχης του, καὶ παρακαλεῖ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃς νὰ ζήσῃ ὡς ιδιώτης ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπορριπτομένης δὲ τῆς αἰτήσεώς του, περιορίζεται εἰς τὸ νὰ σὲ ἰκετεύσῃ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀνακνήνῃ ἐλευθέρως, ὡς ιδιώτης, τὸν ἀέρα τοῦ δρίζοντος τῶν Ἀθηνῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς τὸν Ἀντώνιον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν Κλεοπάτραν, αὕτη ἀνομολογεῖ τὸ μεγαλεῖόν σου, καὶ ὑποτασσομένη εἰς τὴν ἰσχύν σου, αἰτεῖ παρὰ σοῦ ὑπὲρ τῶν διαδόχων αὐτῆς, τὸ διάδημα τῶν Πτολεμαίων, ὅπερ νῦν κεῖται εἰς τὴν διάθεσίν σου.

ΚΑΙΣΑΡ. Οὐδεμία τῶν αἰτήσεων τοῦ Ἀντωνίου θὰ εἰσακουσθῇ. Ὡς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν, συγκατατίθηναι ν' ἀκούσω αὐτήν, καὶ νὰ τῇ χορηγήσω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἐκδιώξῃ τῆς Αἰγύπτου τὸν κατασχυθέντα ἐραστήν αὐτῆς, ἢ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν· ἂν τοῦτο πράξῃ, θὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ παρακλήσεις της. Ἀνακοίνωσον ταῦτα εἰς ἀμφοτέρους.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Εἴθε ἡ τύχη νὰ ἀκολουθῇ τὰ βήματά σου!

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅδηγήσατέ τον διὰ τοῦ στρατοῦ. (Ἐξέρχεται ὁ Εὐφρόνιος. Πρὸς τὸν Θύρσον). Ἴδου εὐκαιρία νὰ δοκιμάσωμεν τὴν εὐγλωττίαν σου· σπεῦσον, ἀπόσπασον τὴν Κλεοπάτραν ἀπὸ τοῦ Ἀντωνίου. Ἰποσχέθητι ἐξ ὀνόματός μου ὅ,τι σοῦ ζητήσῃ πρόσθεσ καὶ ἰδικὰς σου προσφοράς. Οὐδ' εἰς τὰς μεγαλειτέραις εὐτυχίας εἶνε σταθεραὶ αἱ γυναῖκες, ἢ δὲ στήρσεις δύναται νὰ καταστήσῃ ἐπίορκον καὶ τὴν ἐναρετωτάτην τῶν Ἑστιάδων. Μεταχειρίσθητι ὅλην σου τὴν πανουργίαν, ὄρισε μόνος τὴν ἀμοιβὴν σου, ἢ θέλησὶς σου ἐκτελεσθήσεται ὡς νόμος.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἀπέρχομαι Καίσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Παρατήρησον πῶς ἐκλαμβάνει δ' Ἀντώνιος τὸ δυστύχημά του, καὶ τί εἰκάζεις ἐκ τοῦ ἤθους καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ διαθέσεων.

ΘΥΡΣΟΣ. Θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Ἀλεξάνδρεια Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, Αἰνόβαρβε;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νὰ σκεφθῶμεν καὶ ν' ἀποθάνωμεν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τίς πταίει διὰ ταῦτα, δ' Ἀντώνιος ἢ ἐγώ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ Ἀντώνιος μόνος, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τὸ πάθος του νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ λογικόν του. Καὶ τί σημαίνει ἂν ἔφυγες ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνου θεάτρου τοῦ πολέμου, ὅπου ὁ τρόμος διεδίδετο ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν; Διατί νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ; Δὲν ἔπρεπε νὰ κνισμὸς τοῦ ἔρωτος νὰ ἐπηρέασῃ τὴν στρατιωτικὴν του δεινότητα καθ' ἣν στιγμὴν, χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου, τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου ἐμάχετο κατὰ τοῦ ἐτέρου. Τὸ δὲ αἶσχος τοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ φεύγοντα πλοῖά σου ἐνώπιον τοῦ ἐκπεπληγμένου στόλου, δὲν ἦτο μικρότερον τοῦ δλέθρου του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σιώπα σὲ παρακαλῶ. (Ἐισέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Εὐφρονίου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὕτη εἶνε ἡ ἀπάντησίς σου;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Ναί, ἄρχον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἢ βασιλίσα θὰ τύχη πάσης περιποιήσεως, ἐπομένως θὰ μὲ παραδώσῃ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Οὕτω λέγει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀνακοίνωσον αὐτὸ εἰς τὴν βασιλίσα (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Ἀπόστειλον τὴν πολιότριχα ταύτην κεφαλὴν εἰς τὸν παιῖδα Καίσαρα, καὶ θὰ σοὶ δώσῃ ὅσα βασιλεία ἐπιθυμήσῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὴν κεφαλὴν αὐτὴν Ἀντώνιε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπίστρεψον καὶ εἶπε αὐτῷ ὅτι φέρει τὰ ῥόδα τῆς νεότητος, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἡλικίας ταύτης ὁ κόσμος προσδοκᾷ τι ἔκτακτον. Τοὺς θεσαυρούς, τὰ πλοῖα καὶ τὰς λεγεῶνάς του δύναται καὶ ἀνακτῆσαι νὰ ἔχῃ, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ αὐτοῦ νὰ νικῶσιν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς παιδὸς ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Καίσαρος. Προκαλῶ λοιπὸν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὰ λαμπρὰ ταῦτα πλεονεκτήματα, καὶ μὲ γυμνὸν ζήφος νὰ ἔλθῃ μόνος νὰ διαγωνισθῇ πρὸς ἐμέ ἐν τῇ παρακμῇ ταύτῃ τῆς ἰσχύος καὶ ἡλικίας μου.¹

¹ Ἀπαιτῶ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ, νὰ μὴ στηρίζεται εἰς τὴν ὑπεροχὴν, ἣν δύναται νὰ τῷ παράσῃ ἢ σύγκρισις τῆς διαφόρου ἡμῶν τύχης, ἀλλὰ, ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, νὰ μετρηθῇ μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ παρακμῇ ταύτῃ τῆς ἡλικίας καὶ ἰσχύος μου. Jonhson.

Πηγαίνω νὰ γράψω τὴν πρόκλησιν ἀκολουθεῖ μοι. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Εὐφρονίου).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄ μάλιστα! εἶνε πολὺ πιθανὸν ὁ νικηφόρος Καῖσαρ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν εὐτυχίαν του, καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ ὄμματά τοῦ κόσμου ἐναντίον ἐνὸς ξιφομάχου. Βλέπω ὅτι ἡ κρίσις τῶν ἀνθρώπων εἶνε μέρος τῆς τύχης των, καὶ ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασις μεταβάλλει καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις. Εἶνε δυνατόν, σώας ἔχων τις τὰς φρένας, νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ πανίσχυρος Καῖσαρ, θὰ δεχθῇ πρόκλησιν ἀνδρὸς στερουμένου πάσης ἀρχῆς; Καὶ τὴν κρίσιν του ὑπεδούλωσες ὦ Καῖσαρ! (εἰσέρχ. ὑπηρέτ.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τοῦ Καίσαρος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς! χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐθιμοτυπίαν; — Ἰδέτε ὦ θεράπαιναι μου! Οἱ πρὸ τοῦ κάλυκος μετὰ σεβασμοῦ κλίνοντες τὸ γόνυ, φράττουσι νῦν τὴν ῥίνα πρὸ τοῦ μακραμμένου ῥόδου. — Δεχθῆτέ τον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἰδίαν). Ἀρχίζω νὰ φιλονεικῶ μὲ τὴν συνείδησίν μου. Πίστις εἰς τρελλούς, εἶνε καθαρὰ τρέλλα. Καὶ ὅμως, ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀγογγύστως τὸν δυστυχῆσαντα κύριον, νικᾷ τὸν νικήσαντα τὸν κυρίον του, καὶ καταλαμβάνει θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. (Ἐισέρχεται ὁ Θύρσος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποία εἶνε ἡ θέλησις τοῦ Καίσαρος;

ΘΥΡΣΟΣ. Ἄκουσον αὐτὴν κατ' ἰδίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅλοι οἱ ἐδῶ εἶνε φίλοι ὁμίλει ἐλευθέρως.

ΘΥΡΣΟΣ. Ὡστε εἶνε ἴσως φίλοι καὶ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐχει ἀνάγκη τῶν τόσων, ὅσους ἔχει καὶ ὁ Καῖσαρ, ἄλλως δὲ οὔτε ἡμεῖς τῷ ἀναγκαιοῦμεν. Ἄν ὁ Καῖσαρ εὐαρεστήται, ὁ κύριός μας θὰ δεχθῇ προθύμως τὴν φίλιαν του. Ὡς πρὸς ἡμᾶς, γνωρίζεις ὅτι εἴμεθα φίλοι τῶν φίλων του, ἐπομένως δὲ καὶ τοῦ Καίσαρος.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἔστω. — Οὕτω λοιπὸν ὀνομαστή βασιλίσα, ὁ Καῖσαρ σὲ παρακαλεῖ, ὅσάκις σκέπτεσαι περὶ τῆς παρουσίας θέσεώς σου, νὰ ἐνθυμησῇσαι ὅτι εἶνε Καῖσαρ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐξάκολουθε. Ἀληθῶς βασιλικὴ γενναιότης.

ΘΥΡΣΟΣ. Γνωρίζει ὅτι ἀπὸ φόβου καὶ ὄχι ἀπὸ ἔρωτα προσκολλᾶται εἰς τὸν Ἀντώνιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ! . .

ΘΥΡΣΟΣ. Τούτου ἕνεκα λυπεῖται διὰ τὰς εἰς τὴν τιμὴν σου προσφθεισὰς κηλίδας, καὶ θεωρεῖ αὐτὰς ὡς ὕβριν ἐπιβληθεῖσαν, οὐχὶ δὲ ἀξίας σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε θεός καὶ γνωρίζει τὸ ἀληθές δίκαιον. Ἡ τιμὴ μου δὲν ὑπεχώρησε, ἐκυριεύθη.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἰδίαν). Θὰ ἐρωτήσω τὸν Ἀντώνιον διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου — Ἀντώνιε, Ἀντώνιε! βλέπω ὅτι τόσα πολλὰ νερὰ κάμνεις,

ὥστε πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω νὰ βυθισθῆς, διότι καὶ οἱ ἀγαπητότεροί σου σὲ ἐγκαταλείπουν. (Ἐξέρχεται).

ΘΥΡΣΟΣ. Νὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὸν Καίσαρα τὰς αἰτήσεις σου, διότι εἶνε πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ ἅμιν παρὰ κληθῆ. Μεγάλην θὰ ἡσθάνετο χάραν, ἂν τὴν τύχην αὐτοῦ μετεχειρίζεσο ὡς βικτηρίαν πρὸς στήριγμά σου· ἀλλὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ θὰ ἤκουε παρ' ἐμοῦ, ὅτι κατέλιπες τὸν Ἀντώνιον, καὶ ὅτι ἐτέθης ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ κωμάρχου τοῦ κόσμου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΘΥΡΣΟΣ. Ὀνομάζομαι Θύρσος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ ἀγαπητὴ ἀγγελικφόρε εἰς τὸν μέγαν Καίσαρα, ὅτι διὰ σοῦ φιλῶ τὴν νικηφόρον αὐτοῦ χεῖρα, ὅτι εἶμι πρόθυμος νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ τὸ στέμμι μου, καὶ νὰ γονατίσω ἐνώπιόν του· εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἐκ τῆς πνισχύρου φωνῆς του περιμένω τὴν τύχην τῆς Αἰγύπτου.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἡ ἀπόφασίς σου εἶνε λίαν γενναῖοφρων. Ὅταν ἐν διμάχῃ μεταξὺ φρονήσεως καὶ τύχης, πράξῃ ἢ πρώτη ὅ,τι δύναται, οὐδὲν συμβᾶν δύναται νὰ ταράξῃ αὐτήν. Ἐπιτρέψον μοι τὴν χάριν νὰ φιλήσω μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρά σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ πατήρ τοῦ ὑμετέρου Καίσαρος, μετὰ τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ κατακτήσεως βασιλείων, προσεκόλλα συνεχῶς τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς ἀσημάντου ταύτης χειρός, καὶ τὰ φιλήματα ἐπιπτον ὡς βροχή. (Ἐισέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Αἰνοβάρβου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εὐνοίας δείγματα, μὰ τὸν ἐρίγδουπον Δία! — Ποῖος εἶσαι, ὦ ἄνθρωπε!

ΘΥΡΣΟΣ. Ὁ ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν τοῦ ἰσχυροτάτου τῶν ἀνδρῶν, εἰς ὃν τὰ μάλιστα ἐμπρέπει ἢ ὑποταγή.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ μαστιγωθῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔ, ἔλθετε! — Ἔ, σὺ ἀρπακτικὸν πτηνόν! — Θεοὶ καὶ δαίμονες! — Ἡ ἐξουσία μου ἐξαφνίζεται! Πρὸ μικροῦ ἀκόμη εἰς τὴν ἐλαχίστην μου πρόσκλησιν, οἱ βασιλεῖς ἔσπευδον ὡς παίζοντες παῖδες καὶ ἐφώναζον «τί διατάσσεις;» Εἴθε κωφοί; (εἰσέρχονται ὑπηρέται). Εἶμι ἀκόμη ὁ Ἀντώνιος. Πάρτε ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀγύρτην τοῦτον, καὶ μαστιγώσατέ τον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλλίτερα νὰ παίζῃ τις μὲ λεοντιδέχ, παρὰ μὲ γερνοτολέοντα ἀποθνήσκοντα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σελήνη καὶ ἀστέρες! — Μαστιγώσατέ τον — Καὶ εἴκοσι τῶν μεγαλειτέρων ὑποτελῶν, τῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος ὑποτασσομένων, ἂν εὑρισκον ἐδῶ αὐθαδιάζοντας τόσῳ, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν χεῖρα ἐκείνης — πῶς ὀνομάζεται ἀπ' ὅτου δὲν εἶνε πλέον Κλεοπάτρα; — Μαστιγώσατέ τον παιδῖά ἕως οὗ ἀλλοιωθῇ τὸ πρόσωπόν του, καὶ κλαίων ἐξαιτήσῃται ἔλεος. Πάρτε τον ἀπ' ἐδῶ.

ΘΥΡΣΟΣ. Μάρκε Ἀντώνιε! . . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σύρατέ τον ἀπ' ἐδῶ, καὶ φέρετέ τον πάλιν ἀφοῦ μαστιγωθῇ. Ὁ ὑπηρέτης οὗτος τοῦ Καίσαρος θὰ ἐκτελέσῃ ἐντολήν μου πρὸς ἐκεῖνον. (Ἐξέρχονται οἱ ὑπηρέται μετὰ τοῦ Θύρσου) — (Πρὸς τὴν Κλεοπάτραν) Ἦσο ἡμιμαρμημένη πρὶν ἢ σὲ γνωρίσω. Ἄ! ἀφῆκα λοιπὸν ἀθικτον ἐν Ῥώμῃ τὸ προσκεφάλόν μου, ἀπέφυγον τὴν κτῆσιν νομίμου γόνου ἐκ τοῦ ἀδάμκντος τῶν γυναικῶν, ὅπως ἀπακτηθῶ ὑπὸ γυναικὸς κατερχομένης μέχρις ὑπηρετῶν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλέ μου ἄρχον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦσο πάντοτε ὑποκρίτρια. — Ἄλλ' ὅταν τὰ ἐλαττώματα ριζώνονται ἐν ἡμῖν — ὦ συμφορά! — οἱ σώφρονες θεοὶ μᾶς ἀποτυφλοῦσι, βυθίζουσι τὸ λογικόν μας εἰς τὸν ἴδιον ἡμῶν βόρβορον, κάμνουσιν ἡμᾶς νὰ λατρεύωμεν τὰ σφάλματά μας, καὶ μᾶς σκώπτουσι βαδίζοντας τὴν ὁδὸν τῆς κατασχύνης!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔως ἐκεῖ κατηντήσαμεν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ εὔρον ὡς ψυχρὸν φαγητὸν ἐπὶ τοῦ πινακίου τοῦ ἀποθανόντος Καίσαρος. Ἄλλ' ὄχι, ἦσο ὑπόλειμμα τοῦ Γναίου Πομπηίου, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψει ὅσας ἄλλας ὥρας διήλθες ἀκολάστως, καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐνέγραψεν ἢ φήμη· διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἀγνωεῖς τί ἐστὶν ἐγκράτεια, μολονότι δύνασαι ἴσως νὰ τὸ μαντεύσῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ πρὸς τί ταῦτα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νὰ ἐπιτρέψῃς εἰς ἄνθρωπον ὅστις δέχεται φιλοδώρημα καὶ λέγει «ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ», νὰ λάβῃ μὲ οἰκειότητα τὴν χεῖρα ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιζεν ἢ ἰδική μου, τὴν βασιλικὴν ταύτην σφραγίδα τῶν εὐγενῶν καρδιῶν! Ὡ εἴθε νὰ ἤμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Βασσανοῦ καὶ νὰ ἐκβάλλω μηκυθμοὺς ἰσχυρότερον ἀγέλης κερκσφόρων ζῶων, διότι ἔχω ἀφορμὴν θυμοῦ ἀγρίου, τὴν ὁποίαν ἐὰν ἐξέθετον ἀπαθῶς, θὰ ὁμοιάζον πρὸς τὸν καταδεδικασμένον ἐκείνον ὅστις, τὸν βρόχον ἔχων ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, εὐχαριστεῖ τὸν δῆμιον διὰ τὴν δεξιότητά του. — Ἐμαστιγώθη; (εἰσέρχονται οἱ ὑπηρέται μετὰ τοῦ Θύρσου).

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Περίφημα, ἄρχον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐφώναζεν, ἐζήτησε συγγνώμην;

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἐζήτησεν ἔλεος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν ζῆ ὁ πατήρ σου θὰ μεταμεληθῇ, διότι δὲν ἐγεννήθης κόρη· ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ λυπηθῆς ἀκολουθήσας τὸν θρίαμβον τοῦ Καίσαρος, ἀφοῦ ἤδη ἔνεκα τούτου ἐμαστιγώθης. Εἰς τὸ ἐξῆς ἄς σοὶ προξενῇ πυρετὸν ἢ λευκὴ χεῖρ τῆς γυναικὸς· τρέμε ὅταν βλέπῃς αὐτήν. — Ἐπίστρεψον εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ εἰπέ αὐτῷ τίνι τρόπῳ σὲ μετεχειρίσθημεν. Πρόσεξον νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι μὲ ἐρεθίζει δεικνύμενος πρὸς με ἀλαζῶν καὶ ὑπερόπτης, καὶ λαμβάνων μόνον ὑπ' ὄψιν τί εἶμαι τώρα, καὶ ὄχι τί ἤμην. Μὲ ἐρεθί-

ζει, — και εἶνε εὐκολον κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ὅτε ὁ ἄλλοτε φωτίζων τὰ βήματά μου ἀστῆρ, ἀφείς τὴν τροχίαν του, ἐβυθίσθη εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ Ἄδου. — Ἄν οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις μου ἀπαρέσκωσιν αὐτῷ, εἰπέ τῷ ὅτι ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν ἀπελεύθερόν μου Ἰππαρχον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μαστιγώσῃ, νὰ κρεμάσῃ, ἢ νὰ βρασανίσῃ κατ' ἀρέσκειαν ὅπως ἔχῃ τὰ ἴσα¹. Παρκλίνησέ τον καὶ σύ, καὶ κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸ ξυλοκόπημά σου. (ἐξέρχεται καὶ ὁ Θύροςος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐτελειώσας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φεῦ! ἔδυσε νῦν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν σελήνη, καὶ μόνον τὸ σημεῖον τοῦτο προμηνύει τὴν πτώσιν τοῦ Ἀντωνίου!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πρέπει νὰ περιμένω ἕως ὅτου τελειώσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπρεπε ν' ἀνταλλάξῃς βλέμματα μεθ' ἐνὸς ὑπηρέτου διὰ νὰ κολακεύσῃς τὸν Καίσαρα;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν μὲ γνωρίζεις ἀκόμη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρὸς ἐμὲ λοιπὸν ψυχρὰ καρδίᾳ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄχ, φίλτατε, ἂν εἶμαι τοιαύτη, ἃς παραγάγῃ χάλαζαν ὁ οὐρανὸς ἐκ τῆς παγετώδους καρδίας μου, καὶ ἃς δηλητηριάσῃ αὐτὴν ἐν τῇ πηγῇ τῆς ἃς πέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου οἱ πρῶτοι κόκκοι τῆς χαλκῆς ταύτης, καὶ δικλυόμενοι ἃς ἐξαρκνίσωσι τὴν ζωὴν μου! ἃς κτυπήσωσιν οἱ δεῦτεροι τὸν Καίσαράν; καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἕως ὅτου οἱ ἀπόγονοί μου ἀπαντες, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι μου Αἰγύπτιοι κατακυλισθῶσι νεκροὶ καὶ ἄταφοι ὑπὸ τὴν ἐκρηγνυμένην ταύτην χαλαζοδόλον καταγιγίδα, ταφῶσι δὲ ὑπὸ τῶν μυιῶν καὶ τῶν ἐντόμων τοῦ Νεῖλου βορὰ αὐτῶν γενόμενοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἰκανοποιήθην. Ὁ Καῖσαρ κατέρχεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ἐκεῖ δὲ θὰ ἀντιταχθῶ κατὰ τῆς τύχης του. Ὁ στρατὸς ἡμῶν ἀντέστη γενναίως· τὰ διασκορπισθέντα πλοῖα συνηθροίσθησαν πάλιν, καὶ ὁ στόλος ἡμῶν παρουσιάζει ὄψιν ἀπειλητικὴν. Τί ἔγεινες λοιπὸν ὦ θάρρος μου; Ἄκουεις δέσποινα; ἂν ἀπαξ ἔτι ἐπανεέλθω ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης διὰ νὰ φιλήσω τὰ χεῖλη ταῦτα, θὰ ἐμφανισθῶ αἰματύφυρτος. Ἐγὼ καὶ τὸ ξίφος μου θὰ κκατλάβωμεν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς περὶ τούτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδου ὁ ἀνδρεῖός μου Ἀντώνιος!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ τριπλασιασθῇ ἡ δύναμις τῶν νεύρων τῆς καρδίας καὶ τῆς πνοῆς μου, καὶ θὰ κτυπήσω ἀνηλεῶς. Κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας μου, οἱ αἰχμάλωτοι ἐξηγόραζον παρ' ἐμοῦ τὴν ζωὴν δι' ἐνὸς ἀστεϊσμοῦ, ἀλλὰ τώρα θὰ τρίξω τοὺς ὀδόντας καὶ θὰ στείλω εἰς τὸν Τάρταρον πάντα ὅστις θελήσει νὰ μοι ἀντιστη. Ἄς διέλθωμεν ἀκόμη μίαν νύκτα εὐθυμον.

1 Σὺ δὲ εἰ μὴ φέρῃς τὸ πρᾶγμα ἔφη, μετρίως, ἔχεις ἐμὸν ἀπελεύθερον Ἰππαρχον· τοῦτον κρεμάσας μαστίγωσον ἵνα ἴσον ἔχωμεν (Πλουτάρ. Ἀντ.)

καλέσων τοὺς μελαγχολικοὺς ἡμῶν ἀρχηγούς, ἃς βεύσῃ ἀφθονὸς ὁ οἶνος, καὶ ἃς παρίδωμεν τὸν κώδινα τοῦ μεσονυκτίου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου· εἶχον ἀποφασίσει νὰ διέλθω αὐτὴν ἄνευ πομπῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ἔγεινε πάλιν Ἀντώνιος, θὰ γίνω κ' ἐγὼ Κλεοπάτρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ εὐδοκιμήσωμεν ἀκόμη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁδηγήσατε εἰς τὸν Ἀντωνίον μου πάντας τοὺς γενναίους ἀρχηγούς του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναί, ὀδηγήσατέ τους· θὰ δμιλήσω μετ' αὐτῶν· ἀπόψε δὲ θὰ ἐκχειλίσῃ ὁ οἶνος διὰ τῶν οὐλῶν αὐτῶν. — Ἐλθέ, βασίλισσά μου. Δὲν ἀπερροφήθη εἰσέτι ὅλη μου ἡ ἰαμάς. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν θὰ πολεμήσω, θὰ ἀναγκάσω τὸν θάνατον νὰ με ἀγαπήσῃ, διότι θὰ διαγωνισθῶ καὶ πρὸς τὸ θανατηφόρον του δρέπανον. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀντώνιος, ἡ Κλεοπάτρα καὶ οἱ ὑπηρέται).

ΑΙΝΟΒΑΡΟΣ. Καὶ τὸν κερκυρὸν αὐτὸν δύναται τῶρα νὰ περιφρονήσῃ! Μανιώδης εἶνε ὁ ἐξ ὑπερβολικοῦ τρόμου γενόμενος ἀτρόμητος· ἐν τῇ περιστασίᾳ δὲ ταύτῃ καὶ περιστερὰ δύναται διὰ τοῦ ῥάμφους τῆς νὰ προσβάλλῃ στρουθοκάμηλον. Βλέπω ὅτι ὁ στρατηγὸς ἡμῶν ἀναλαμβάνει θάρρος πρὸς βλάβην τοῦ ἐγκεφάλου. Ὅταν ἡ ἀνδρεία κρατεῖ τῆς λογικῆς, καταστρέφει τὸ ξίφος διὰ τοῦ ὁποίου μάχεται. Θὰ ζητήσω τρόπον νὰ τὸν ἀφήσω. (Ἐξέρχεται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Εἰσέρχεται ὁ ΚΑΙΣΑΡ ἀναγινώσκων ἐπιστολὴν, εἶτα ὁ ΑΓΡΙΠΠΑΣ,
ὁ ΜΑΙΚΗΝΑΣ καὶ ἄλλοι.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὲ ὀνομάζει παιδίον καὶ μὲ ἐπιπλήττει, ὥσει εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἐκδιώξῃ τῆς Αἰγύπτου, ἐμαστίγωσε τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ μὲ προκαλεῖ εἰς μονομαχίαν. Ὁ Καῖσαρ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου! Ἄς μάθῃ ὁ γεροφαῦλος ὅτι ἔχω πολλοὺς τρόπους θανάτου, καὶ ὅτι ἐν ταυτῷ χλευάζω τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ συλλογισθῇ ὁ Καῖσαρ ὅτι ὅταν ἀνὴρ τόσον ὑψηλῆς περιωπῆς ἀρχίξῃ νὰ λυσσᾷ, εἶναι σημεῖον ὅτι πλησιάζει νὰ πέσῃ. Μὴ ἀφήσῃς αὐτὸν ν' ἀναπνεύσῃ, ἀλλ' ἐπωφελήθητι τὴν παρφορὰν του. Οὐδέποτε ἡ ὀργὴ ὑπῆρξεν καλὸς ἐκαυτῆς φύλαξ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀναγγεῖλατε εἰς τοὺς ἀρχηγούς ἡμῶν ὅτι προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν τὴν τελευταίαν μάχην. Εἰς τὰς τάξεις ἔχομεν ἀρκετοὺς ὑπηρετήσαντας ἐσχάτως ἀκόμη μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, οἵτινες δύνανται νὰ συλλάβωσιν αὐτόν. Φρόντισον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν μας καὶ ἐτοιμάσατε εὐχάριν εἰς τὸν στρατόν. Ἐχομεν ἀρκετὰ ἐφόδια, οἱ δὲ στρατιῶται ἐδείχθησαν ἄξιοι τῆς γενναιοδωρῆς ταύτης. Δύσμοιρε Ἀντώνιε! (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν θέλει νὰ μονομαχήσῃ πρὸς ἐμέ, Δομίτιε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅχι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διατί νὰ μὴ θέλῃ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Διότι φρονεῖ ὅτι, ἔχων τύχην εἰκοσάκις καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς σου, θὰ ἦτο εἰκοσὶν ἐναντίον ἐνός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὔριον, στρατιῶτα, θὰ πόλεμήσω καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἢ θὰ ζήσω, ἢ θὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν τὴν θνήσκουσιν τιμὴν μου, λούων αὐτὴν εἰς τὸ αἷμα· θὰ πολεμήσῃς καὶ σὺ καλὰ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ κτυπῶ καὶ θὰ φωνάζω. Ἐμπρός! νίκη ἢ θάνατος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ καλὰ. Ἐμπρός! καλέσατε τοὺς ὑπηρετάς τοῦ οἴκου μου. (Εἰσέρχονται οἱ ὑπηρεταί). Ἄς φανῶμεν ἐλευθέριοι εἰς τὸ δεῖπνόν μας ἀπόψε. Δός μοι τὴν χεῖρά σου ἥσο τιμιώτατος, καὶ σύ — καὶ σὺ ἐπίτης — καὶ σύ — καὶ σύ. — Μὲ ὑπηρετήσατε πιστῶς καὶ εἶχατε βασιλεῖς συνυπηρετοῦντας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί σημαίνει τοῦτο;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιαν). Εἶνε μίξ ἀπὸ τὰς ἀλλοκότους ἐκείνας ἰδιοτροπίας, τὰς ὁποίας ἡ λήπη ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ψυχῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ σὺ ὡσαύτως εἶσαι πιστός. Ἐπεθύμουν νὰ μοι ἦτο δυνατὸν νὰ μεταμορφωθῶ εἰς τόσους, ὅσοι εἴθε σεῖς, καὶ ὅλοι ἡμοῦ σύσσωμοι νὰ ἀποτελέσητε ἕνα Ἀντώνιον, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀδώσω τὰς πρὸς ἐμὲ καλὰς ὑπηρεσίας σας.

ΥΠΗΡΕΤΑΙ. Ὁ θεὸς φυλάξῃ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν καλοὶ μου φίλοι! περιποιήθητέ με ἀπόψε· μὴ φεισθῆτε ποτῶν καὶ ἀξιώσατέ με τιμῆς τοιαύτης ὡς ἐὰν τὸ κράτος μου ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐννοεῖ μὲ τοῦτο;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νὰ κάμῃ τοὺς φίλους νὰ κλαύσουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Περιποιήθητέ με ἀπόψε· ἴσως θὰ εἶνε τὸ τέλος τῶν ἐκδουλεύσεών σας. Ἴσως δὲν θὰ ἴδῃτε πλέον ἢ τὴν αἰματόφυρτον σκιάν μου· πιθκνὸν αὔριον νὰ ὑπηρετῆτε ἄλλον κύριον. Σᾶς βλέπω ὡς ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς δίδει ἀποχαιρετισμόν. Δὲν σᾶς ἀποπέμπω, πιστοὶ μου φίλοι· ἀλλ' ὡς κύριος λαβὼν τὰς καλὰς ὑμῶν ὑπηρεσίας, σᾶς ἀκολουθῶ μέχρι τοῦ τάφου· δὴ μόνον ὄρας ὑπηρετήσατέ με ἀπόψε· δὲν ζητῶ πλειότερον καὶ εἶθε νὰ σᾶς ἀνταμείψωσιν οἱ θεοί!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί ἔχεις κατὰ νοῦν, Ἀντώνιε, καὶ λυπεῖς αὐτοὺς τοιοῦτοτρόπως; Δὲν βλέπεις ὅτι κλαίουσιν, ἐγὼ δὲ τὸ ζῶον ἔχω τὰ μάτια δακρυσμένα ὡς νὰ τὰ ἔτριψκ με κρομμύδια. Πρὸς Θεοῦ μὴ μᾶς μεταμορφώσης εἰς γυναῖκας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡ! Ἐπικατάρκτος νὰ ἦμαί ἂν εἶχον τοιαύτην πρόθεσιν! Εἶθε νὰ ἐκλάμψῃ εὐτυχία ἀπὸ τῶν σταγόνων τῶν δακρῶν τούτων! Πολὺ θλιβεράν σημασίαν ἀποδίδετε εἰς τοὺς λόγους μου ἀγαπητοί μου φίλοι, διότι σᾶς ὠμίλησα διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω καὶ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν. Μάθετε, φίλοι ὅτι πολλὰ ἐλπίζω ἐκ τῆς αὔριον καὶ ὅτι θὰ σᾶς ὀδηγήσω ἐκεῖ ὅπου προσδοκῶ μᾶλλον ζοὴν νικηφόρον ἢ θάνατον καὶ τιμὴν. Ἄς μεταβῶμεν εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἄς πνίξωμεν εἰς τὸν οἶνον τὰς ὀχληρὰς σκέψεις.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ αὐτὴ πόλις. Πρὸ τῶν ἀνακτόρων.

[Εἰσέρχονται δύο στρατιῶται πρὸς φρούρησιν].

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καλὴ νύκτα ἀδελφέ· αὔριον εἶναι ἡ ἡμέρα.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ εἴτε κατὰ τὸν ἕνα εἴτε κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον. Χαῖρε. Ἦκουσες ἂν συνέβη τίποτε παράξενον εἰς τοὺς δρόμους;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὅχι· τί τρέχει;

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἴσως εἶναι διάδοσις· καλὴ νύκτα.

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καλὴ νύκτα, σύντροφε.

[Εἰσέρχονται δύο ἄλλοι στρατιῶται].

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Στρατιῶταί, ἄγρυπνοι φύλακες.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καὶ σεῖς ἐπίσης νὰ ἦσθε ἄγρυπνοι. (Οἱ δύο πρῶτοι τοποθετοῦνται εἰς τὰς θέσεις των)

Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐδῶ εἶναι ἡ θέσις μας, (Τοποθετοῦνται καὶ οὗτοι εἰς τὰς θέσεις των). καὶ ἂν αὔριον εὐτυχῆσῃ ὁ στόλος μας, ἔχω βεβαιότητα ὅτι ὁ στρατὸς τῆς ξηρᾶς θὰ πολεμήσῃ καλὰ.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Είναι στρατός γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός.

(Ἀκούεται συμφωνία βαρυῶν ὑπὸ τὴν σκηνήν)

Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή! Τί θόρυβος εἶναι αὐτός;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄκουσε, ἄκουσε!

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή!

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μουσική εἰς τὸν ἀέρα.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν.

Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶναι καλὸν σημεῖον· δὲν εἶναι ἔτσι;

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁχι!

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή σὰς λέγω. Τί νὰ σημαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶναι ὁ θεὸς Ἡρακλῆς, ὁ τόσον ἀγαπητὸς εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος τῶρα τὸν ἀφίνει.

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς προχωρήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν ἂν ἄλλοι σκοποὶ ἀκούουν τὰ ἴδια. (Προχωροῦν πρὸς ἄλλην θέσιν)

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐ! σύντροφοι;

ΠΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ἀκούετε, ἀκούετε καὶ σεῖς τὴν μουσικήν;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ναι, δὲν εἶναι παρὰξενον;

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀκούετε, σύντροφοι, ἀκούετε;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν θόρυβον, ὅσον ἐπιτρέπεται νὰ προχωρήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν ποῦ θὰ παύσῃ.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ναι, ναι, παρὰξενον πρᾶγμα. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ αὐτὴ πόλις. Δωματίον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Εἰσέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἡ ΧΑΡΜΙΟΝ καὶ ἄλλοι ὑπηρέται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐρως! τὴν πανοπλίαν μου· Ἐρως!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κοιμήσου ὀλίγον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁχι· ἀγάπη μου.—Ἐλα Ἐρως, φέρε τὴν πανοπλίαν μου. (Εἰσέρχεται ὁ Ἐρως φέρον πανοπλίαν). Φόρσε μου τὸν ὄπλισμόν μου. Ἄν ἡ τύχη δὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν σήμερον, ἀφορμὴ τούτου θὰ ἦναι ἡ πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίς μας. Ἐλθέ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφησέ με νὰ σέ βοηθήσω καὶ ἐγώ. Εἰς τί χρησιμεύει τούτο;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁχι, ἄφησέ τον, ἄφησέ τον, σὺ εἶσαι ὁ ὄπλοποιὸς τῆς καρδίας μου.—Ἀνάποδα, ἀνάποδα· ἔτσι, ἔτσι.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφησε νὰ σέ βοηθήσω καὶ ἐγώ· ἔτσι πρέπει νὰ ἦναι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὰ, καλὰ, τῶρα θὰ ἐπιτύχω. Βλέπεις καλέ μου σύντροφε; Πήγαίνε νὰ ὀπλισθῆς καὶ σύ.

ΕΡΩΣ. Εὐθὺς στρατηγέ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶναι καλὰ κουμπωμένη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Περίφημα, περίφημα. Καταιγὶς θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ὅστις θὰ . . . τὴν ξεκουμπώσῃ πρὶν ἐγὼ θελήσω νὰ τὴν ἐκδυθῶ διὰ νὰ ἀναπαυθῶ. Ἐμπερδεύονται τὰ δάκτυλά σου Ἐρως, ἡ βασιλισσά μου εἶναι ἐπιδειξιώτερος ὑπασπιστῆς ἀπὸ σέ. Σπεῦσον. Ἐπεθύμουν ἀγάπη μου νὰ μὲ ἐβλεπες πολεμοῦντα σήμερον καὶ νὰ ἐγνώριζες τὴν βασιλικὴν ταύτην τέχνην. Θὰ ἐβλεπες ἀκάματον στρατιώτην. (Εἰσέρχεται ἀξιωματικὸς ὀπλισμένος). Καλὴ μέρα σου, καλῶς ἦλθες· τὸ πρόσωπόν σου δεικνύει ἄνδρα γνωρίζοντα τὸ καθήκον τοῦ πολεμιστοῦ. Ἐγειρόμεθα ἔνωρὶς διὰ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν καὶ μετὰ χαρᾶς μεταβαίνομεν εἰς αὐτήν.

Α'. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Μολονότι εἶναι ἔνωρὶς, χίλιοι ἄνδρες ὀπλίσθησαν ἤδη στρατηγέ, καὶ σὲ περιμένουν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως.

(Ζητωκραυγαὶ μετὰ κρότου τομπάνων καὶ σαλπισμάτων. Εἰσέρχονται ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται).

Β'. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Ἡ πρώτη εἶναι λαμπρὰ, καλὴ μέρα στρατηγέ.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Καλ' ἡμέρα στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁραία εἶναι ἡ μουσική σας παιδιὰ. Ἡ πρώτη αὐτῆ, ἡμοιάζουσα μὲ πνεῦμα φιλοδόξου καὶ πολλὰ ὑποσχομένου νεανίου ἀνατέλλει ἔνωρὶς. (πρὸς τὸν Ἐρῶτα). Ναι, ναι, δός μοι τοῦτο ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος· πολὺ καλὰ. (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Χαῖρε, ἀγάπη μου καὶ εὐτύχει ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν μᾶς συμβῆ (ἀσπάζεται αὐτήν). Εἶναι φίλημα στρατιώτου· θὰ ἦμην ἄξιος ἐπιπλήξεως καὶ περιφρονησεως ἂν ἔχαινον τὸν χρόνον εἰς τετορευμένους τυπικὰς φιλοφρονήσεις. Σὲ ἀφίνω, ὡς ἀρμόζει εἰς χαλύβδινον ἄνδρα· ἀκολουθήσατέ με, σεῖς οἱ μέλλοντες νὰ πολεμήσητε· θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Χαίρετε. (Ἐξέρχεται).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Θέλεις ν' ἀποσυρθῆς εἰς τὸ δωμάτιόν σου;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁδήγησέ με ἐκεῖ. Ἀναχωρεῖ ὡς ἦρας. Εἴθε αὐτὸς καὶ ὁ Καῖσαρ ν' ἀπεφάσιζον διὰ μονομαχίας τὴν τύχην τοῦ μεγάλου τούτου πολέμου. Τότε ὁ Ἀντώνιος, — ἀλλὰ τῶρα, — καλὰ, ἐμπρός. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Στρατόπεδον τοῦ Ἀντωνίου πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας. Σάλπιγγες ἠχοῦσι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΕΡΩΣ, ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εὐχομαι εἰς τοὺς Θεοὺς, ἡ σημερινὴ ἡμέρα νὰ ἦναι εὐτυχῆς διὰ τὸν Ἀντώνιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶθε αἱ συμβουλαὶ καὶ αἱ οὐλὰί σου νὰ μ' ἔπειθον ἄλλοτε νὰ πολεμήσω κατὰ ξηρὰν!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄν τὸ εἶχες κάμει, οἱ αὐτομολήσαντες βασιλεῖς καὶ ὁ στρατιώτης ὁ ὁποῖος σὲ ἄφησε σήμερον, θὰ ἠκολούθουν τὰ βήματά σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῖος ἐδραπέτευσε σήμερον;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ποῖος; ἐκεῖνος ὅστις ἦτο πάντοτε πλησίον σου. Κάλασε τὸν Αἰνόβαρβον, δὲν θὰ σὲ ἀκούσῃ, ἢ θὰ σοῦ φωνάξῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος. «Δὲν εἶμαι πλέον ἰδικός σου».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶνε μὲ τὸν Καίσαρα στρατηγέ!

ΕΡΩΣ. Ἄλλὰ δὲν ἐπῆρε μαζὺ του οὔτε τὰ κιβώτια οὔτε τοὺς θησαυροὺς του στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐφυγε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Βεβαίωτατα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑπαγε, Ἐρωσ, στεῖλέ του τοὺς θησαυροὺς του. Ὑπαγε μὴ κρατήσης τὸ παραμικρόν, σὲ διατάσσω. Γράψον αὐτῷ, — θὰ τὴν ὑπογράψω — ἐπιστολὴν ἀποχαιρετισμοῦ λίαν εὐγενῆ. Εἰπέ ὅτι εὐχομαι νὰ μὴ τῷ δοθῇ ποτὲ πλέον ἀφορμὴ ν' ἀλλάξῃ κύριον. ὦ, ἡ τύχη μου διέφθιρε καὶ τοὺς τιμίους. Σπεῦσον, ὁ Αἰνόβαρβος! (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας. Σαλπίσματα.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Προχώρησον Ἀγρίππα καὶ ἄρχισε τὴν μάχην· ἡ θέλησις ἡμῶν εἶνε νὰ συλληφθῇ ζῶν ὁ Ἀντώνιος. Γνωστοποίησον αὐτήν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀγρίππας).

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς παγκοσμίου εἰρήνης· ἂν ἡ ἡμέρα αὕτη ἀποβῇ εὐτυχής, ἡ ἐλαίκα θ' ἀναθάλλῃ ἐλευθέρως εἰς τὰς τρεῖς γωνίας τοῦ κόσμου. (Ἐισέρχεται ἀγγελιαφόρος).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ Ἀντώνιος ἐφθασεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

ΚΑΙΣΑΡ. Διάταξον τὸν Ἀγρίππαν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς φυλάκας εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἵνα ὁ Ἀντώνιος ἐξαντλήσῃ πῶς τὴν ὀργὴν του ἐναντίον τῶν ἰδικῶν του, (ἐναντίον ἑαυτοῦ).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ Ἀλεξᾶς ἠλλοφρόνησε· μετέβη εἰς τὴν Ἰουδαίαν δι' ὑποθέσεις τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐκεῖ ἔπεισε τὸν Ἡρώδη νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Καίσαρος καὶ ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριον αὐτοῦ Ἀντώνιον. Ὁ δὲ Καίσαρ ἀπηγόνησεν αὐτὸν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας. Ὁ Κανίδιος καὶ ὅσοι

ἄλλοι ἠυτομόλησαν, ἔχουσι μὲν ὑπηρεσίαν, οὐδεμιὰς ὅμως ἀπολαύουσιν ἐμπιστοσύνης. Κακῶς ἐφάρθην, τόσῳ δὲ πικρῶς μέμφομαι ἑμαυτὸν διὰ τοῦτο, ὥστε οὐδέποτε πλέον θὰ αἰσθανθῶ χαράν. (Ἐισέρχεται στρατιώτης τοῦ Καίσαρος).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁ Ἀντώνιος, Αἰνόβαρβε, σοὶ στέλλει ὄλους τοὺς θησαυροὺς σου, ἔτι δὲ δειγμάτ' αἰνὰ τῆς μεγαλοδωρίας του. Ὁ ἀπεσταλμένος ἦλθεν ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ τῶρα εἶνε εἰς τὴν σκηνὴν σου, ὅπου ξεφορτώνει τοὺς ἡμιόνους του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σοῦ τοὺς χαρίζω.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὴ μὲ περιγελάς, Αἰνόβαρβε· σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἔκαμνος κελὰ νὰ συνοδεύσῃς τὸν κομιστὴν ἕως ὅτου ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Ὁ ἔκαμνος ἐγὼ ἂν δὲν ἤμην σκοπός. Ὁ αὐτοκράτωρ σας ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἦναι Ζεύς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶμαι ὁ φαυλότατος τοῦ κόσμου· τὸ αἰσθάνομαι πλείω-τερον παντὸς ἄλλου. Τίτιν τρόπον, ὦ Ἀντώνιε, ὦ μεταλλεῖον γενναιοδωρίας, ἤθελες ἀνταμείψῃς καλλιτέρας μου ὑπηρεσίας, ἀφοῦ στέλλεις χρυσοὺν στέφανον εἰς τὴν αἰσχρὰν διαγωγὴν μου; ἐξογκοῦται ἡ καρδίκα μου καὶ ἂν ἡ θλιψὶς δὲν κατασυντρίψῃ αὐτήν, τρόπος ταχύτερος θὰ καταστρέψῃ τὴν θλιψίν. Ἄλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπαρκέσῃ ἡ θλιψὶς. Ἐγὼ νὰ πολεμήσω ἐναντίον σου! Ὅχι... θὰ ζητήσω τάφρον καὶ ἐντὸς αὐτῆς ν' ἀποθάνω· ἢ ὅσῳ πλείωτερον βορβορώδης τάφρος, εἶνε ἡ μάλλον ἀρμόζουσα εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ βίου μου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων πεδῖον τῆς μάχης. Ἀκούεται θόρυβος συμπλοκῆς, σαλπίσματα καὶ κρότος τυμπάνων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἄς ὑποχωρήσωμεν· πάρα πολὺ ἐπροχωρήσαμεν. Καὶ αὐτὸς ὁ Καίσαρ ἀγωνίζεται ἐρρωμένως· ἡ ἀντίστασις εἶναι μεγαλειότερα πᾶρ' ὅτι ἐπεριμένομεν (ἐξέρχονται ὁ κρότος τῆς μάχης ἐξακολουθεῖ. Ἐισέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Σκάρρου πληγωμένου).

ΣΚΑΡΡΟΣ. Αὐτὸς εἶνε πόλεμος, ἀνδρεῖς αὐτοκράτωρ! Ἄν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐμπαχόμεθα τοιοῦτοτρόπως, θὰ τοὺς ἐτρέπομεν εἰς φυγὴν κατασυντετριμένους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ αἶμά σου βέει ἀφθόνως.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Εἶχον ἐδῶ μίαν πληγὴν ἢ ὁποῖα εἶχε τὸ σχῆμα T, ἀλλὰ τῶρα ἔγεινε H.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑποχωροῦν.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Θά τοὺς καταδιώξωμεν μέχρι ἐσχάτων. Ἔχω ἀκόμη θέσιν δι' ἐξ πληγᾶς. (Εἰσέρχεται ὁ Ἔρως).

ΕΡΩΣ. Ἐδιώχθησαν, στρατηγέ, καὶ ἡ ἐπιτυχία μας εἶνε λαμπρὰ νίκη.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Ἄς τοὺς πελεκήσωμεν καὶ ἄς συλλάβωμεν αὐτοὺς ὡς λαγωούς. Εἶνε διασκέδασις νὰ κτυπᾷ τις τοὺς φεύγοντας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σὲ ἀνταμείψω ἀπαξ διὰ τὴν φαιδρότητά σου καὶ δεκάκις διὰ τὴν ἀνδρείαν σου. Ἐμπρός.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Θὰ ἀκολουθήσω, ἄς ἦμαι καὶ χωλὸς ἀκόμη.

ΣΚΗΝΗ Η΄

Ἰπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἀλεξανδρείας. Κρότος πολέμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΣΚΑΡΡΟΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸν κατεδιώξαμεν μέχρι τοῦ στρατοπέδου του. Ἄς σπεύσῃ τις νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν βασιλίссαν τὰ κατορθώματά μας. Αὐριον πρὶν ἢ μᾶς ἴδῃ ὁ ἥλιος θὰ χύσωμεν τὸ αἷμα, τὸ ὅποῖον μᾶς διέφυγε σήμερον. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, διότι εἴσθε ἀνδρεῖοι καὶ ἐπολεμήσατε οὐχὶ ὡς ὑπηρετοῦντες ἀγῶνα τρίτου, ἀλλ' ὥσει ὁ ἀγὼν μου οὗτος ἦτο ἀγὼν ἐκάστου ὑμῶν. Ἀνεδείχθητε ὅλοι Ἕκτορες. Εἰσέλθετε εἰς τὴν πόλιν, ἐνχαλίσθητε τὰς συζύγους καὶ τοὺς φίλους· καὶ διηγῆθητε αὐτοῖς τὰ ἀνδραγαθήματά σας· τῆς χαρᾶς των τὰ δάκρυα θὰ πλύνωσι τὸ πεπηγὸς αἷμα τῶν τραυμάτων σας, τὰ δὲ φιλήματα των θὰ ἐπουλώσωσι τὰς ἐνδόξους πληγὰς σας. (Εἰς τὸν Σκάρρον). Δὲς μοι τὴν χεῖρά σου. (Εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τῆς συνοδείας τῆς). Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην μάχισσαν θὰ ἐπαινέσω τὰ κατορθώματά σου, ἵνα εὐχαριστοῦσα σὲ εὐλογήσῃ. — ὦ σὺ, φῶς τοῦ κόσμου, περίπτυσον τὸν σιδηρόφρακτόν μου λαμόν, καὶ ρίφθητι χωρὶς νὰ σὲ ἐμποδίσῃ τὸ πάχος τοῦ θώρακός μου ἐπὶ τὴν καρδίαν μου, ἵνα αἰσθανθῆς τοὺς τιναχοὺς τῶν θριαμβευτικῶν αὐτῆς πηλμῶν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ βασιλεῦ βασιλέων! ὦ ἀπειρος ἀνδρεία! Ἔρχεσαι λοιπὸν περιχαρῆς, διαφυγὼν τὴν μεγάλην παγίδα τοῦ κόσμου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τοὺς ἐστείλαμεν νὰ κοιμηθῶν ἀηδονάκι μου. Πῶς κόρη μου; μολονότι πολιαὶ τρίχες ἀρχίζουσιν ν' ἀναμιγνύονται πως μετὰ τὰς μελανὰς, ἔχω ὅμως ἐγκέφαλον ζωογονοῦντα τὰ νεύρα μου, ὥστε νὰ δύναμαι καὶ πρὸς νέους νὰ διαγωνισθῶ. Παρατήρησον τὸν ἀνθρώπον τοῦτον. Ἐπίτρεψον αὐτῷ νὰ φιλήσῃ τὴν συμπαθεῖ χεῖρά σου. Φίλησέ την, πολεμιστά μου. Ἐπολέμησε σήμερον ὡς θεός, ὅστις μισῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔλαβε τὴν μορφήν αὐτοῦ διὰ νὰ ἀφανίσῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατάχρυσον πανοπλίαν θὰ σοὶ δώσω φίλε, ἀνήκουσάν ποτε εἰς βασιλέα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε ἄξιος αὐτῆς καὶ ἀπαστράπτουσα ἐξ ἀδαμάντων, ὡς τὸ ἱερὸν ἄρμα τοῦ Φοίβου. Δὲς μοι τὴν χεῖρά σου, ἄς εἰσέλθωμεν φαιδροὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, φέραντες τὰς ὡς ἡμεῖς κατακτυπημένους ἀσπίδας μας. Ἄν τὸ μέγα ἡμῶν ἀνάκτορον ἡδύνατο νὰ χωρέσῃ ὅλον τὸν στρατόν, θὰ ἐδειπνοῦμεν πάντες ὁμοῦ καὶ θὰ ἐπίνομεν εἰς τὴν τύχην τῆς αὐριανῆς ἡμέρας, ἥτις ὑπισχενέται βασιλικὸν ὄλεθρον. Σάλπιγγες ἐμπλήσατε τὴν πόλιν τοῦ μεταλλίνου ἤχου σας καὶ ἐνώσατε αὐτὸν μετὰ τοῦ παταγώδους κρότου τῶν τυμπάνων, ἕως ὅτου ἀντηχήσωσιν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὴν ἀφιξίν ἡμῶν ἐπευφημοῦντες.

ΣΚΗΝΗ Θ΄

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος.

Α΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄν δὲν μᾶς ἀλλάξουν σὲ μιὰ ὥρα, πρέπει νὰ πᾶμε εἰς τὸ φυλακεῖον· ἡ νύκτα εἶνε φεγγερῆ, καὶ λέγουσιν ὅτι εἰς τὰς δύο τὸ πρωτὸν θὰ παραταχθῶμεν εἰς μάχην.

Β΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἡ ὑστερινὴ ἡμέρα ἦτο πολὺ κακὴ γιὰ μᾶς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐσο μάρτυς, ὦ νύξ.

Γ΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

Β΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς πλησιάζωμεν νὰ τὸν ἀκούσωμεν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅταν τὴν μνήμην τῶν αὐτομόλων κηλιδώσῃ ἡ ἱστορία, ἔσο μάρτυς, ὦ Θεὸς σελήνη, ὅτι ὁ ἀτυχὴς Αἰνόβαρβος μετεμελήθη ἐνώπιόν σου!

Α΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁ Αἰνόβαρβος!

Γ΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπὴ ν' ἀκούσωμεν ἀκόμη.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. ὦ ἀληθοῦς βαρυθυμίας βασιλίссα, χύσον ἐπ' ἐμοῦ τὰ δηλητηριώδη ὑγρὰ τῆς νυκτός, ἵνα ἡ κατὰ τῆς θελήσεώς μου ἀποστατοῦσα ζωὴ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐμοῦ. Κατὰ τοῦ σκληροῦ λίθου τοῦ σφάλατος ρίψον τὴν καρδίαν μου, ἥτις ἀποξηρανθεῖσα ἐκ τῆς λύπης θὰ κατασυντριβῇ, καὶ θέσῃ τέρμα εἰς ὅλας τὰς ἄγενεῖς μου σκέψεις. ὦ Ἀντώνιε, οὐτινος ἡ εὐγένεια ὑπερτερεῖ τὴν ἀτιμίαν τῆς αὐτομολίας μου· σὺ μὲν συγχώρησόν μου, ἀλλ' ἄφες τὸν κόσμον νὰ με κατατάξῃ μετὰ τῶν δραπέτων καὶ φυγάδων! (ἀποθνήσκει).

Β΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς τοῦ μιλήσωμεν.

Α΄. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς τὸν ἀκούσωμεν, διότι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια λέγει εἴμπορεῖ νὰ ἦνε διὰ τὸν Καίσαρα.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ναί ἔτσι νὰ κάμωμεν, ἀλλ' αὐτὸς κοιμᾶται. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς λιποθυμᾷ, γιὰτὶ προσευχὴ τόσῳ κακῇ σὰν τῇ ἰδικῇ του, δὲν εἶνε γιὰ ὕπνο.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς πᾶμε κοντὰ του.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εὐπνα, ζύπνα, κύριε μίλησέ μας.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Δὲν ἀκοῦς κύριε;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τὸ χέρι τοῦ θανάτου εἶνε ἐπάνω του. Ἀκούσατε! (ἀκούεται κρότος τυμπάνων μακρόθεν). Τὰ τυμπανὰ ζυπνοῦν μεγαλοπρεπῶς τοὺς στρατιώτας. Ἄς τὸν φέρωμεν εἰς τὸ φυλακεῖον. Εἶνε ἄνθρωπος σπουδαῖος· ἡ ὄρα μας ἐπέρασε μὲ τὸ παραπάνω.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐμπρὸς λοιπὸν· εἰμπορεῖ ἀκόμα νὰ γλατρευθῇ. (Ἐξέρχονται φέροντες τὸ σῶμα).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων.

Εἰσέρχεται ὁ **ΑΝΤΩΝΙΟΣ**, ὁ **ΣΚΑΡΡΟΣ** μετὰ στρατιωτῶν βαδίζόντων ἐν τάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σήμερον ἐτοιμάζονται πρὸς ναυμαχίαν· δὲν τοὺς ἀρέσκομεν κατὰ ξηράν.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Ἐτοιμάζονται καὶ κατὰ ξηράν καὶ κατὰ θάλασσαν, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπεθύμουν νὰ ἐπολέμουν καὶ εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἤθελον τοὺς προσβάλλει. Ἰδοὺ πῶς διέταξα τὰ πράγματα. Τὸ πεζικὸν θὰ καταλάβῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου τοὺς παρὰ τὴν πόλιν λόφους, ὅπουθεν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν.—Διαταγαὶ ἐδόθησαν διὰ τὴν ναυμαχίαν καὶ ὁ στόλος αὐτῶν ἐξῆλθε τοῦ λιμένος (ἐξέρχονται. Εἰσέρχεται ὁ Καίσαρ ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ).

ΚΑΙΣΑΡ. Κατὰ ξηράν θὰ μείνωμεν ἀκίνητοι, ἐκτὸς ἐὰν προσβληθῶμεν, ὅπερ ὄμως, νομίζω, δὲν θὰ συμβῇ, διότι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν δυνάμεών του ἐστάλη εἰς τὰ πλοῖα· σπεύσωμεν εἰς τὰς κοιλάδας διὰ νὰ καταλάβωμεν τὰς μάλιστα ἐπικαίρους θέσεις (ἐξέρχονται. Εἰσέρχεται πάλιν ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Σκάρρου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν συνεπλάκησαν ἀκόμη. Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ὑφούται ἡ πεύκη ἐκείνη θὰ δυνηθῶ νὰ διακρίνω τὰ πάντα· θὰ σοὶ εἴπω ταχέως πῶς φαίνονται τὰ πράγματα (ἐξέρχεται).

ΣΚΑΡΡΟΣ. Χελιδόνες ἔκτισαν τὰς φωλεάςτων ἐπὶ τῶν πλοίων τῆς Κλεοπάτρας· οἱ οἰωνοσκοποὶ λέγουσιν ὅτι δὲν ἤξεύρουσι — δὲν δύνανται νὰ εἴπωσι — φαίνονται ἄθυμοι, δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσιν ὅ,τι γνωρίζουσιν.

Ὁ Ἀντώνιος εἶνε καὶ σφριγῶν καὶ ἐνταυτῷ φαίνεται καὶ καταβεβλημένος, ἡ δὲ τεταραγμένη τύχη του δίδει αὐτῷ ἐκ δικλειμμάτων ἐλπίδας καὶ φόβους δι' ὅ,τι ἔχει καὶ δι' ὅ,τι δὲν ἔχει. (εἰσέρχεται πάλιν ὁ Ἀντώνιος).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπόλετο τὸ πᾶν! Ἡ βδελυρὰ αὕτη Αἰγυπτία μὲ ἐπρόδωκε· ὁ στόλος μου παρεδόθη εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἐκεῖ κάτω ἀνευφημοῦσι καὶ ὀργιάζουσιν, ὡς φίλοι πρὸ πολλοῦ χωρισθέντες. Σὺ, τριχῶς ἑταίρα, μὲ ἐπώλησες εἰς τὸν ἀρχάριον τοῦτον, καὶ μόνον κατὰ σοῦ ἐξάνισταται ἡ καρδία μου.— Διάταξον αὐτοὺς νὰ φύγωσι, διότι ὅταν ἐκδικηθῶ τὴν μάγισσαν, θὰ τελειώσωσιν ὅλα δι' ἐμέ· διάταξον αὐτοὺς νὰ φύγωσι· πῆγαινε (ἐξέρχεται ὁ Σκάρρος). ὦ ἦλιε, δὲν θὰ ἴδω πλέον τὴν ἀνατολήν σου. Ἐδῶ ἡ τύχη ἀποχωρίζεται τοῦ Ἀντωνίου· ἐδῶ ἀποχαιρετιζόμεθα. Οὕτω λοιπὸν ἀπέληξεν ὅλα; Αἱ καρδίαι, αἵτινες μὲ ἠκολούθουν ὡς κυνάριον, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐχορήγουν ὅ,τι ἐπεθύμουν, διαλύονται καὶ σταλάζουσι τὸ μέλι των ἐπὶ τοῦ εὐδαίμονος Καίσαρος. Ἀπεφλοιώθη δὲ ἡ πάντας σκιάζουσα γηραιὰ πεύκη. Ἐπροδόθη. ὦ, ἡ ψευδὴς αὕτη ψυχὴ τῆς Αἰγυπτίας! Ἡ ὀλεθρὴ ἐκείνη γόησσα, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα προεκάλει ἡ ἀνέστελλε τοὺς πολέμους μου, ὁ κόλπος τῆς ὁποίας ἦτο ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ βίου μου, μὲ ἐξηπάτησεν ὡς γνησίᾳ ἀθιγγανίς, καὶ μὲ ἐβύθισε μέχοι τοῦ πυθμένου τῆς καταστροφῆς. Ἐ! Ἐρωσ! Ἐρωσ! (εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα). Ἄ! ὀπίσω, ὀπίσω μάγισσα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Διὰτὶ ὁ σύζυγός μου μαινεται τόσον κατὰ τῆς ἀγάπης του;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἢ θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ὅπως σοῦ πρέπει καὶ ἀμαυρώσω τὸν θρίαμβον τοῦ Καίσαρος. Ἄς σὲ συλλάβῃ καὶ ἄς σὲ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ φωνασκοῦντος ὄχλου· ἀκολούθησον τὸ ἄρμά του, ὡς ἡ μεγίστη κηλὶς τοῦ φύλου σου, δεικνυομένη ὡς τέρας, ἀντὶ ὀλιγίστων χρημάτων, εἰς τοὺς βλακεστάτους καὶ χαμερπεστάτους θεατάς. Ἄς ξεσχίσῃ τὸ πρόσωπόν σου ἢ ὑπομονητικῇ Ὀκταβία διὰ τῶν δξέων ὀνύχων της. (ἐξέρχεται ἡ Κλεοπάτρα). Καλὰ ἔκαμες νὰ φύγῃς, ἀν τὸ ζῆν εἶναι κἀλόν· ἀλλὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπιπτες ὑπὸ τὴν ὀργὴν μου, διότι ὁ θάνατος θὰ σὲ ἀπήλλαττε πολλῶν ἄλλων.— Ἐρωσ. Ἐ! Ἐπ' ἐμοῦ φέρω τὸν χιτῶνα τοῦ Νέσου. Διδάξόν με τὴν ὀργὴν σου, ὃ πρόγονέ μου Ἀλικίδη, διὰ νὰ πετάξω τὸν Λύχαν ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης, καὶ διὰ χειρῶν ὁμοίων πρὸς ἐκείνας, αἵτινες ἐκράτησαν τὸ βρῦτερον ῥόπαλον, νὰ καταστρέψω ἐμαυτόν. Ὁ ἀποθάνῃ ἡ μάγισσα, μ' ἐπώλησεν εἰς τὸν ῥωμαῖον νεανίσκον καὶ πίπτω θῦμα τῆς συνωμοσίας της· θὰ τὸ πληρῶσῃ διὰ τοῦ θανάτου. Ἐρωσ. Ἐ!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βοηθήσατέ με, θεράπαιναι μου! ὦ! καὶ τοῦ Τελαμονίου ἢ μανία διὰ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως ἦτο μετριωτέρα τῆς ἰδικῆς του· οὔτε τῆς Θεσσαλίας ὁ Ταῦρος εἶχε ποτὲ τοιαύτην θηριωδίαν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πήγαινε εἰς τὸν τάφον, κλείσου ἐκεῖ καὶ μῆνυσέ του ὅτι ἀπέθανες. Δὲν δοκιμάζει μεγαλειτέραν ἀγωνίαν τὸ σῶμα ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει ὅταν χάνει τὸ μεγαλεῖον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄγωμεν εἰς τὸ μνημεῖον. Ὑπαγε νὰ τῷ εἴπῃς, Μαρδιανέ, ὅτι ἠτύχησάν σου, καὶ ὅτι ἡ τελευταία μου λέξις ἦτο «Ἀντώνιος»· σὲ παρκαλῶ δὲ νὰ τὸ προφέρῃς μὲ τρόπον, ὥστε νὰ τὸν συγκινήσῃς· πήγαινε, Μαρδιανέ, καὶ ἐπίστρεψον νὰ μὲ εἴπῃς πῶς ἐκλαμβάνει τὸν θάνατόν μου.— Ἄγωμεν εἰς τὸ μνημεῖον.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄

Ἄλλο δωμάτιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὲ βλέπεις ἀκόμη, Ἔρωσ;

ΕΡΩΣ. Ναί, γενναῖε στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐνίστε βλέπομεν νέφος ἔχον σχῆμα δράκοντος, ἄλλοτε πάλιν ἀτμὸν δμοιάζοντα πρὸς ἄρκτον, λέοντα, πυργοειδὲς φρούριον, πρὸς βράχον κρεμάμενον, πρὸς κωνοειδὲς ὄρος ἢ πρὸς κυανοῦν ἀκρωτήριον, φέρον ἐπ' αὐτοῦ δένδρον, ταῦτα δὲ πάντα κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἀπατῶντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Εἶδες τὰ σημεῖα ταῦτα; εἶνε τὰ ἀκαίσιμα θεάματα τῆς Ἑσπέρας.

ΕΡΩΣ. Ναί, στρατηγέ μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ ὁ στρατηγός σου, ἀγαπητέ μου Ἔρωσ, εἶνε τώρα ὅμοιος πρὸς τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα. Εἶμαι ἀκόμη ὁ Ἀντώνιος, δὲν δύναμικι ὅμως, φίλε μου, νὰ δικτηρήσω τὸ δρατὸν αὐτὸ σχῆμα. Τὸν πόλεμον τοῦτον ἐπεχείρησα χάριν τῆς βασιλείας τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ἡ βασίλισσα — τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἐνόμιζον ὅτι κατεῖχον, ὅπως αὕτη κατεῖχε τὴν ἰδικήν

μου, ἥτις ἐφ' ὅσον ἦτον ἰδική μου, προσήλωνεν εἰς ἑαυτὴν μυρίας ἄλλας, νῦν ἐξαφανισθείσας — αὕτη, Ἔρωσ, συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ Καίσαρος, ἐδολιεύθη τὴν δόξαν μου, χάριν τοῦ Ἰριάμβου τοῦ ἐχθροῦ μου. Ἔ! μὴ κλαίης, ἀγαπητέ Ἔρωσ, ἐμείναμεν ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς τὸν βίον μας — ὦ ἡ αἰσχρὰ κυρία σου! (εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός). Αὕτη μοὶ ἀφῆρπασε τὸ ζῆφος!

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ὅχι, Ἀντώνιε, ἡ κυρία μου σὲ ἠγάπα καὶ εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν συνδέσει τὴν τύχην της μετὰ τῆς ἰδικῆς σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, ἀναίσχυντε εὐνοῦχε! Σιώπα! Μ' ἐπρόδωκε καὶ θ' ἀποθάνῃ.

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ὁ θάνατος εἶνε χρέος, τὸ ὁποῖον ἀπαξ μόνον πληρώνεται. Τὸ χρέος τοῦτο τὸ ἐπλήρωσεν αὕτη. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελες νὰ κάμῃς, ἔγινε καὶ ἄνευ σοῦ. Αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον, ἦσαν «Ἀντώνιε, φίλτατε Ἀντώνιε». Σπεναγμοὶ ὀδύνης διέκοψαν τότε τὸ ὄνομα «Ἀντώνιος» καὶ διεσπάρθη μετὰ τῆς καρδίας καὶ τῶν χειλέων της· παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἔχουσα θαμιμένον ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄνομά σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανε λοιπόν;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ἀπέθανε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπόπλισόν με, Ἔρωσ· ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία τῆς μακρᾶς ἡμέρας καὶ πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν. Τὸ ν' ἀπέλθῃς σῶος, εἶναι γενναῖα ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἐργασίαν σου. Πήγαινε, κρημνίσου. (εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός). Οὔτε τοῦ Ἀἴαντος ἢ Ἐπταβόειος ἀσπίς θὰ δυνηθῇ νὰ περιστείλῃ τοὺς ἰσχυροὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου· ὦ, ἀνοίξατε πλευρά μου! ἀνάπτουζον ἔπαξ, καρδία μου, δύναμιν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὸ περικλειθὸν σε στῆθος, καὶ διάρρηξον τὸ εὐθραστον κιβώτιόν σου! — Σπεῦσον, Ἔρωσ, σπεῦσον.— Δὲν εἶμαι πλέον στρατιώτης· φύγετε ὦ τεθραυσμένα λείψανα τῆς πανοπλίας μου. Σὰς ἔφερα ἐντίμως (πρὸς τὸν Ἔρωτα)· ἄφες με ὀλίγον (εἰσέρχεται ὁ Ἔρωσ). Θὰ σὲ προφθάσω, Κλεοπάτρα, καὶ κλαίων θὰ ζητήσω συγγνώμην. Οὕτω πρέπει νὰ πράξω, διότι τώρα πᾶσα βραδύτης εἶνε βάσανος. Κατακλιθῶμεν καὶ μὴ χρονοτριβῶμεν πλέον, ἀφ' οὗ ἐσβέσθη ἡ λαμπράς. Πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει νῦν ἀνωφελής· ναί, καὶ αὕτη ἡ δύναμις περιέρχεται εἰς ἀμηχανίαν ἐκ τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς· ἀς θέσωμεν λοιπὸν τὴν σφραγίδα καὶ τὰ πάντα τετέλεσται.— Ἔρωσ! — Ἔρχομαι, βασίλισσά μου. Ἔρωσ! — περιμένε με. Ἐκεῖ, ὅπου αἱ ψυχαὶ ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν ἀνθέων θὰ βαινῶμεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ τοῦ φαίδρου ἡμῶν ὕφους θὰ ἐπισύρωμεν ἐφ' ἡμῶν τὰ βλέμματα τῶν φασμάτων. Καὶ ἡ Διδῶ καὶ ὁ Αἰνείας θὰ μείνωσιν ἄνευ συνοδείας, καὶ πάντες θὰ σπεύσωσι πρὸς ἡμᾶς. Ἐλθέ, Ἔρωσ, Ἔρωσ! (εἰσέρχεται ὁ Ἔρωσ).

ΕΡΩΣ. Τί θέλει ὁ στρατηγός μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τόσον ἄτιμος εἶνε ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγω ἀπὸ τοῦ θά-

νάτου τῆς Κλεοπάτρας, ὥστε οἱ θεοὶ βδελύσσονται τὴν χαμέρπειάν μου. Ἐγώ, ὁ διὰ τοῦ ξίφους μου διαχωρίσας τὸν κόσμον καὶ διὰ τῶν στόλων μου σχηματίζων πόλεις ἐπὶ τῆς κυανῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης νὰ καταδικάζω ἑμαυτὸν, κατώτερον γυναικός, ὡς πρὸς τὸ θάρρος; δὲν ἔχω τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν ἐκείνης, ἥτις διὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς λέγει πρὸς τὸν Καίσαρα «Ἐγὼ ἐνίκησα ἑμαυτὴν». Ὁρκίσθης Ἐρωσ, ὅταν ἐπέλθῃ ἀνάγκη (καὶ ὄντως ἦλθε νῦν) ὅταν δὲν θὰ ἡδυναίμην ν' ἀποφύγω τὸ αἶσχος καὶ τὸ θνείδος νὰ μὲ φονεύσῃς κατὰ διαταγὴν μου· πρᾶξον αὐτό. Ἐφθασεν ἡ ὥρα· δὲν κτυπᾶς ἐμὲ ἀλλὰ τὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποῦ καταστρέφεις τὰ σχέδια. Θάρρει, Ἐρωσ!

ΕΡΩΣ. Ὁ θεὸς φυλάξοι! Νὰ πράξω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄλα τὰ ἐχθρικὰ βέλη τῶν Πάρθων δὲν ἡδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσιν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦθελες, Ἐρωσ, νὰ ἴδῃς ἐκ τῶν παραθύρων τῆς Μεγάλης Ῥώμης, τὸν κύριόν σου βαδίζοντα μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας, κλινόντα τὸν καμφθέντα αὐχένα του καὶ μὲ πρόσωπον κατησχυμένον, τὸ δὲ προπορευόμενον ἄρμα τοῦ εὐτυχοῦς Καίσαρος νὰ στιγματίζῃ τὸ αἶσχος τοῦ ἀκολουθοῦντος;

ΕΡΩΣ. Δὲν ἤθελον νὰ τὸ ἴδω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθὲ λοιπόν, διότι πρέπει νὰ ἰαθῶ διὰ μιᾶς πληγῆς· σύρε τὸ ἔντιμον ἐκεῖνο ξίφος, τὸ ὁποῖον προσήνεγκε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα σου.

ΕΡΩΣ. ὦ, συγχώρησόν με, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ὠρκίσθης ὅταν σὲ ἠλευθέρωσα νὰ πράξῃς τοῦτο, ὅταν σὲ διατάξω; Πρᾶξον αὐτὸ παρεθύς, ἢ θὰ θεωρήσω ὄλας τὰς προτέρας ὑπηρεσίας σου ὡς ἀσκόπως καὶ κατὰ τύχην γενομένας. Σύρε καὶ πλησίασε.

ΕΡΩΣ. Στρέφον ἀπ' ἐμοῦ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην φυσιογνωμίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει ἡ μεγαλοπρέπεια κόσμου ὀλοκλήρου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Στρέφον τὸ πρόσωπον) Ἴδού!

ΕΡΩΣ. Ἐσυρα τὸ ξίφος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἄς ἐκτελέσῃ πάραυτα τὴν πρᾶξιν διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔσυρες.

ΕΡΩΣ. Ἀγαπητέ μου κύριε, στρατηγέ μου καὶ αὐτοκράτορ· ἄφες με νὰ σὲ εἶπω χαῖρε, πρὶν καταφέρω τὸ θανατηφόρον τοῦτο κτύπημα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ εἶπες, φίλε, χαῖρε.

ΕΡΩΣ. Χαῖρε ἔξοχε στρατηγέ. Νὰ κτυπήσω τώρα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κτύπα Ἐρωσ.

ΕΡΩΣ. Ἴδού λοιπόν· (πίπτει ἐπὶ τοῦ ξίφους του) τοιοῦτοτρόπως ἀποφεύγω τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντωνίου. (Ἀποθνήσκει).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ τρις εὐγενέστερε ἐμοῦ! Μὲ διδάσκεις, ὦ ἄνδρεῖς Ἐρωσ, ὅτι ἐγὼ ὄφειλον νὰ πράξω, καὶ ὕπερ σὺ δὲν ἡδυνήθης νὰ ἐκτελέσῃς. Ἦ ἰ Εἶγε ὦ Ἐρωσ ὅτι μὴ δυνῆθεις αὐτός, ἐμὲ ποιεῖν ὁ δεῖ διδάσκει. (Πλούταρχος).

βασίλισσά μου καὶ ὁ Ἐρωσ μὲ ὑπερέβησαν ἐγγράψαντες πρὸ ἐμοῦ διὰ τοῦ ἀνδρείου παραδείγματός των πρᾶξιν γενναίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἀλλὰ θὰ γίνω μνηστὴρ τοῦ θανάτου μου καὶ θὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς εἰς κλίνην ἐρωμένης. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐρωσ, ὁ κύριος σου ἀποθνήσκει μαθητῆς σου. Τὴν πρᾶξιν αὐτήν (πίπτει ἐπὶ τοῦ ξίφους του) ἐδιδάχθην παρὰ σοῦ. Πῶς; δὲν ἀπέθκνον ἀκόμη; Δὲν ἀπέθκνον; Ἐ! φύλακες! Ἐ! ἀποτελειώσατέ με. (Εἰσέρχεται ὁ Δερκέτας μετὰ φυλάκων).

Α'. ΦΥΛΑΞ. Τί τρέχει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ἔκαμα καλὰ τὴν ἐργασίαν μου. Φίλοι — τελειώσατε ὅ,τι ἤρχισα.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ἐδύσε τὸ ἄστρον.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Καὶ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΟΛΟΙ. ὦ συμφορὰ! ἀλλοίμονον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς με φονεύσῃ ὅστις ἀπὸ σᾶς μὲ ἀγαπᾷ.

Α. ΦΥΛΑΞ. Ὅχι ἐγώ.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Οὐτ' ἐγώ.

Γ'. ΦΥΛΑΞ. Οὔτε κανεῖς (ἐξέρχονται οἱ φύλακες).

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ὁ θάνατος καὶ ἡ τύχη σου τρέπουσιν εἰς φυγὴν τοὺς δπαδούς σου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ δεῖξω εἰς τὸν Καίσαρα τὸ ξίφος τοῦτο καὶ νὰ τῷ φέρω τὴν ἀγγελίαν, διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν εὐνοϊάντου. (εἰσέρχεται ὁ Διομήδης).

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀντωνίος;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ἐκεῖ Διομήδη, ἐκεῖ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ζῆ; δὲν ἀποκρίνεσαι ὡ ἄνθρωπε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὺ εἶσαι Διομήδη; σύρε τὸ ξίφος σου καὶ κτύπησόν με ἕως ὅτου ν' ἀποθάνω.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ὑπέρτατε κύριε, ἡ κυρία μου Κλεοπάτρα μ' ἔστειλε πρὸς σέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πότε σὲ ἔστειλε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Τώρα στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἶνε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Κλεισμένη εἰς τὸν τάφον τῆς. Εἶχεν ὀδυνηρὴν προαίσθησιν τῶν συμβάντων. Ὅταν εἶδεν ὅτι τὴν ὑπώπτευσας ὡς συνεννοουμένην μετὰ τοῦ Καίσαρος—πρᾶγμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ πράξῃ—καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατευνασθῇ ἡ ὀργή σου, σοὶ ἐμήνυσεν ὅτι ἀπέθκνεν, ἀλλὰ φοβουμένη τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀγγελίας, μ' ἔστειλε νὰ σοὶ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν, πλὴν φοβοῦμαι ὅτι ἔφθασα πολὺ ἄργα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ ἄργά, φίλτατε Διομήδη, κάλεσον τοὺς φύλακὰς μου.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ἐ! φύλακες τοῦ αὐτοκράτορος! φύλακες, τρέξατε, σᾶς ζητεῖ ὁ αὐτοκράτωρ (εἰσέρχονται οἱ φύλακες).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φέρετέ με, φίλοι, πλησίον τῆς Κλεοπάτρας. Εἶνε ἡ τελευταία ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν σᾶς διατάσσω.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Δυστυχία μας! Πόσον επιθυμούμεν νὰ ζήσῃ ὁ κύριός μας καὶ νὰ κηδεύσῃ πάντας τοὺς πιστοὺς ὑπηρετάς του!

ΟΛΟΙ. Ὡ! βραδείας συμφορᾶς ἡμέρα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ παρέχετε καλοὶ μου φίλοι, εἰς τὴν ἀδυσώπητον μοῖραν τὴν εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ λύπῃ σας. Δέχθητε ἀπαθῶς ὅ,τι ἔρχεται πρὸς τιμωρίαν μας! τιμωροῦμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ὅταν φαινώμεθα ὅ,τι φέρομεν αὐτὸ ἀλύπως. — Σηκώσατέ με! Πολλάκις σὰς ὠδήγησα· φέρετέ με καὶ σεῖς τώρα, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ δεχθῆτε ὅλοι τὰς εὐχαριστίας μου. (Ἐξέρχονται φέροντες τὸν Ἀντώνιον).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Τάφος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παρηγορήσου, ἀγαπητὴ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι! δὲν θέλω· δέχομαι μᾶλλον εὐχαρίστως τὰ φοβερώτατα καὶ μάλιστα ἀπροσδόκητα συμβάντα, ἀλλὰ περιφρονῶ τὰς παρηγορίας· τὸ μέγεθος τῆς λύπης μου, ἀνάλογον πρὸς τὴν αἰτίαν αὐτῆς, πρέπει νὰ ἦναι τοιοῦτον, ὅποιον εἶνε καὶ τὸ παράγον αὐτῆ αἰτίον. (Φθάνει ὁ Διομήδης) Λοιπόν; ἂ τέθνηκε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ὁ θάνατος ἐπίκειται αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπέθνηκε. Παρατήρησον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τάφου· φέρεται ἀπὸ τοὺς φύλακὰς του. (Φθάνει ὁ Ἀντώνιος φερόμενος ὑπὸ τῶν φυλάκων),

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καῦσον, ἦλιε, τὴν μεγάλην σφαῖραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεται! σκόπη καλύψατε τὴν ἄστατον παραλίαν τοῦ κόσμου! ὦ Ἀντώνιε! Ἀντώνιε! Ἀντώνιε! Βοήθησόν με Χάρμιον, βοήθησον Εἰράς, βοηθήσατε καὶ σεῖς φίλοι, διὰ νὰ τὸν σύρωμεν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιωπή. Δὲν κατέβαλε τὸν Ἀντώνιον ἡ ἀνδρεία τοῦ Καίσαρος, ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ἐνίκησεν ἑαυτὸν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ, μόνος ὁ Ἀντώνιος νὰ καταβάλλῃ τὸν Ἀντώνιον. Ἀλλ' ὁποία συμφορὰ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν οὕτω!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀποθνήσκω, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἀποθνήσκω· θὰ ἐνοχλήσω μόνον ὀλίγον τὸν θάνατον, ἕως ὅτου ἐπιθέσω τὰ τελευταῖον ἀσθενές μου φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μυριάκις ἐφίλησα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν τολμῶ, φίλτατέ μου (συγγνώμην, ἀγαπητέ μου σύζυγε) δὲν τολμῶ, φοβοῦμαι μὴ συλληφθῶ· δὲν θὰ κοσμήσω ποτὲ διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν δεσποτικὴν ἐπίδειξιν τοῦ εὐτυχοῦς Καίσαρος. Ἐάν τὸ

ἐγχειρίδιον, τὸ δηλητήριο, ὃ ὄφεις ἔχουσιν αἰχμὴν, ἐνέργειαν ἢ κέντημα, εἶμαι ἀσφαλής· ἡ σύζυγός σου Ὀκταβία, ἡ ψευδοσώφρων ἐκείνη καὶ ψυχρὰ, δὲν θὰ λάβῃ ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ με ὑβρίσῃ διὰ τῆς περιφρονησεῶς της. Ἐλθέ, ἐλθέ Ἀντώνιε, βοηθήσατέ με γυναϊκές μου, πρέπει νὰ τὸν ἀνασύρωμεν, βοηθήσατε καλοὶ μου φίλοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡ ταχέως, διότι ἀποθνήσκω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδου πραγματικὴ ἀσκησις! Πόσον βαρὺς εἶνε ὁ σύζυγός μου! Ἡ λύπη μας ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν καὶ τοῦτο αὐξάνει τὸ βάρος. Ἄν εἶχον τὴν δύναμιν τῆς μεγάλης Ἡρας, αἱ πτέρυγες τοῦ Ἑρμοῦ ἤθελον σὲ σηκώσαι καὶ τοποθετήσαι πλησίον τοῦ Διός. Ἀλλά, ἀκόμη ὀλίγη δύναμεις. — Παραλογίζεται πάντοτε ὁ ἔχων ἐπιθυμίας. — Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ, ἐλθέ. Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες! (ἀνασύρουσι τὸν Ἀντώνιον). Ἀπόθανε ἐκεῖ ὅπου ἔζησες, καὶ ἀνάζησον ὑπὸ τῶν φιλημάτων μου· ἂν τὰ χεῖλη μου εἶχον τοιαύτην δύναμιν, θὰ ἐφθείροντο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην.

ΟΛΟΙ. Ὡ ἄξιον οἴκτου θέαμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀποθνήσκω, Αἰγυπτία, ἀποθνήσκω· δός μοι ὀλίγον οἶνον καὶ ἄφες με νὰ ὀμιλήσω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφες με νὰ ὀμιλήσω καὶ νὰ ὑβρίσω τόσον, ὥστε ἡ ἐπίβουλος οἰκοδέσποινα τύχη, παροργισθεῖσα ἐκ τῶν ὑβρεῶν μου νὰ θραύσῃ τὸν τροχὸν της.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μίαν λέξιν, φιλτάτη βασίλισσα. Ζήτησον παρὰ τοῦ Καίσαρος τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀσφάλειάν σου. — Ὡ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε δύο πράγματα ἀτυμβίδιαστα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄκουσον, ἀγαπητὴ μου. Ἐκ τῶν περὶ τὸν Καίσαρα, ἐμπιστεύθητι μόνον εἰς τὸν Προκλήιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰς τὴν ἀπόφασίν μου μόνον καὶ εἰς τὰς χεῖράς μου θὰ ἐμπιστευθῶ. Εἰς οὐδένα ἐκ τῶν τοῦ Καίσαρος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ θρηνηῖς καὶ μὴ λυπηῖσαι διὰ τὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου μου ἐπελθοῦσαν μεταβολήν, ἀλλὰ καταπράυνε τὰς σκέψεις σου, ἀναπολοῦσα εἰς τὴν μνήμην τὴν προτέραν τύχην, ὅτε ἤμην ὁ μέγιστος καὶ ἐπιφανέστατος ἡγεμὼν τοῦ κόσμου. Καὶ νῦν δὲ ἔτι δὲν ἀποθνήσκω ἀγενῶς, οὔτε παραδίδω ἀνάνδρως τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὸν συμπολίτην μου, ἀλλὰ Ῥωμαῖος ὑπὸ Ῥωμαίου ἀνδρείως νικηθεῖς. Ἡ ψυχὴ μου μὲ καταλείπει, δὲν δύναμαι πλέον (ἀποθνήσκει).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀποθνήσκεις λοιπόν, ἀνδρῶν ἀπάντων εὐγενέστατε; Δὲν φροντίζεις περὶ ἐμοῦ; Θὰ μείνω λοιπόν εἰς τὸν βρούθυμον τοῦτον τόπον, ὅστις ἄνευ σοῦ εἶνε καὶ σταύλου χειρότερος; Ὡ ἰδέτε γυναϊκές μου! διαλύεται τὸ διάδημα τοῦ κόσμου. Σύζυγέ μου! Ἐμαράνθη τοῦ πολέμου ὁ στέφανος, ἔδυσσε τοῦ στρατιώτου ὁ πολικὸς ἀστὴρ· παῖδες καὶ

κοράσια ἐξισοῦνται τώρα πρὸς ἄνδρας· ἀπέθανεν ἡ ἐξοχότης καὶ οὐδὲν ἀ-
ξιοσημείωτον ἔμεινεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης (λιποθυμει).

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ, ἡσύχασε. κυρία!

ΕΙΡΑΣ. Ἀπέθανε καὶ αὐτή, ἀπέθανεν ἡ βασίλισσά μας.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΕΙΡΑΣ. Κυρία.

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ κυρία, κυρία, κυρία!

ΕΙΡΑΣ. Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, αὐτοκράτειρα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιωπή, σιωπή, Εἰράς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀπλή γυνή, ἔχουσα τ' αὐτὰ πάθη
μὲ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία ἀμέλγει καὶ ἐκτελεῖ τὰς βαναυσοτάτας ἐργα-
σίας. Πρὶν ἢ ἀφαιρῶσάσι τὸν ἀδάμκντά μου, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ρίψω
τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὑβριστῶν θεῶν καὶ νὰ εἶπω εἰς αὐτοὺς
ὅτι ὁ κόσμος οὗτος ἦτον ἴσος πρὸς τὸν ἰδικόν των. Ὅλα εἶνε μηδέν, ἡ
ὑπομονὴ εἶνε ἀνοησία, ἡ δὲ ἀνυπομονησία ἀρμύζει εἰς λυσαλαέον κύνα.
Εἶνε ἀμάρτημα λοιπὸν νὰ ριφθῇ τις εἰς τὸ ὑπόγειον οἴκημα τοῦ θανάτου.
πρὶν τολμήσῃ ὁ θάνατος νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς; Πῶς εἴσθε ἀγαπηταί μου;
τί τρέχει; τί τρέχει; θάρρος! λοιπὸν Χάρμιον! ἀγαπηταί μου κόραϊ! ὦ
ἴδετε, κατηναλώθη, ἐσβέσθη ἡ λαμπάς! Θάρρος φίλοι μου (πρὸς τοὺς κάτω
φύλακας) Θὰ τὸν ἐνταφιάσωμεν, καί, κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν συνήθειαν, θὰ
πράξωμεν ὅ,τι εὐγενές καὶ γενναῖον, ὥστε καὶ ὁ θάνατος νὰ ὑπερηφα-
νευθῇ καλῶν ἡμᾶς πλησίον αὐτοῦ. Ἄς ἐξέλθωμεν· ἐψυχράνθη τὸ κ.βῶτιον
τῆς εὐρείας ταύτης ψυχῆς. ὦ, ἔλθετε, γυναῖκες μου, ἔλθετε. Οἱ μόνοι ἡμῶν
φίλοι εἶνε ἡ ἀπόφασις καὶ τάχιστος θάνατος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἔμπροσθεν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Εἰσέρχονται ὁ ΚΑΙΣΑΡ, ὁ ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ὁ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ, ὁ ΜΑΙΚΗΝΑΣ,
ὁ ΓΑΛΔΟΣ, ὁ ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ καὶ ἄλλοι.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὑπαγε πρὸς αὐτὸν Δολοβέλλα, καὶ προσκάλεσέ τον νὰ παρ-
δοθῇ. Εἰπέ αὐτῷ ὅτι εἰς τὴν εὐρίσκειται ἐλεεινὴν κατάστασιν, πᾶσα χρονο-
τριβὴ ἐπισπᾶται τὴν ἡμετέραν χλεύην.

ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Ἀπέρχομαι Καίσαρ. (Ἐξέρχεται ὁ Δολοβέλλας.—Εἰσέρχεται ὁ
Δερκέτας κρατῶν τὸ ξίφος τοῦ Ἀντωνίου).

ΚΑΙΣΑΡ. Τί σημαίνει τοῦτο; καὶ τίς εἶσαι σὺ ὁ τολμῶν οὕτω νὰ ἐμφα-
νισθῆς ἐνώπιόν μου;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ὀνομάζομαι Δερκέτας· ὑπηρετήσα δὲ τὸν Μάρκον Ἀντώ-
νιον, ὅστις κάλλιον παντὸς ἄλλου ἦτον ἄξιος πιστοτάτης υπηρεσίας. Ἦτο
δὲ κύριός μου ἐφ' ὅσον ἔζη καὶ ὠμίλει, καὶ διήνυσα τὸν βίον πολεμῶν
τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἄν εὐαρεστῆσαι νὰ μὲ προσλάβῃς εἰς τὴν υπηρεσίαν
σο, θὰ εἶμαι καὶ πρὸς τὸν Καίσαρα ὅ,τι ἤμην πρὸς ἐκεῖνον· ἂν δὲ δὲν
θέλῃς, τότε παραδίδω τὴν ζωὴν μου.

ΚΑΙΣΑΡ. Τί λέγεις;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Λέγω ὃ Καίσαρ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἀντώνιος.

ΚΑΙΣΑΡ. Πῶσις τοιαύτη ἔπρεπε νὰ παραγάγῃ κρότον μεγαλείτερον.
Ἦ ὑδρόγειος σφαῖρα ἔπρεπε νὰ τινάξῃ λέοντας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων,
καὶ πολίτας εἰς τὰ σπήλαια τῶν λεόντων. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀντωνίου δὲν
εἶνε θάνατος ἰδιώτου· ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ ἐμπεριέχεται τὸ ἥμισυ τοῦ
κόσμου.

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ἀπέθανε, Καίσαρ, ὄχι ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς δικαιοσύνης
ἢ ὠνητοῦ ἐγχειριδίου, ἀλλ' αὐτὴ ἐκείνη ἡ χεὶρ ἣτις ἐνεχάραξε τὴν τιμὴν
αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πράξεών της, διέσχισε τὴν καρδίαν του μὲ τὸ θάρρος ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον ἦνται ἐκ τῆς καρδίας του. Ἰδοὺ τὸ ξίφος του· τὸ ἐξέλκυσα ἐκ
τῆς πληγῆς του· παρατήρησον αὐτό, εἶνε αἱματόφυρτον ἐκ τοῦ εὐγενοῦς του
αἵματος.

ΚΑΙΣΑΡ. Σὰς βλέπω σκυθρωποὺς φίλοι· ἀλλὰ μὰ τοὺς θεοὺς, ἡ ἀγγελία
αὕτη πρέπει ν' ἀποσπᾶσῃ δάκρυα καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βασιλέων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἶνε δὲ παράδοξον ὅτι ἡ φύσις μᾶς ἀναγκάζει νὰ θρηνή-
σωμεν τὰς πράξεις ἐκείνας ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιδιώκομεν μετὰ καρτερίας.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Τὰ ἐλαττώματά του ἀντεσταθμίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρετῶν
αὐτοῦ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐξοχώτερον
φρόνημα· ἀλλὰ σεῖς, ὦ θεοί, μᾶς ὑποβάλλετε εἰς σφάλματα ἵνα μᾶς ὑπο-
μιμνήσκῃτε ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι. Συνεκινήθη ὁ Καίσαρ.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ὅταν τόσον εὐρὺ κάτοπτρον τίθεται ἐνώπιόν του, πρέπει
κατ' ἀνάγκην νὰ κατοπτρισθῇ.

ΚΑΙΣΑΡ. ὦ Ἀντώνιε. Ἐγὼ σὲ ἔφερα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, πλὴν ἀπο-
κόπτομεν τὰ γαγγραινώδη μέρη τοῦ σώματος. Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην ἢ
νὰ σοὶ προξενήσω τοιαύτην πτώσιν ἢ ἐγὼ νὰ πέσω ὑπὸ σοῦ. Δὲν ὑπῆρχε
χῶρος δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ σὲ θρηνῶ μὲ δάκρυα
πολύτιμα ὡς τὸ αἶμα τῆς καρδίας, σέ, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν συναγωνιστὴν
εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, τὸν συνάρχοντα, φίλον καὶ σύντροφον εἰς τοὺς
πολέμους, τὸν βραχίονα τοῦ σώματός μου, καὶ τὴν καρδίαν ἐξ ἧς ἐνε-
πνέετο ἡ ἰδική μου.—Σὲ θρηνῶ, διότι οἱ ἀσυμβίβαστοι ἀστέρες μας, ἐνῶ
εἴμεθα ἴσοι, ἐπέφερον ἐπὶ τέλους διχασμὸν μεταξὺ ἡμῶν.—Ἀκούσατέ με,
φίλοι μου,—ἀλλὰ θὰ ὀμιλήσω περὶ τούτου εἰς ἀρμολιωτέραν στιγμὴν.

(Εισέρχεται ἀγγελιαφόρος). Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, φαίνεται ἀνυπόμονος νὰ ἀναγγεῖλῃ τὰς εἰδήσεις του· ἄς ἀκούσωμέν τί θὰ εἴπῃ.—Πόθεν ἔρχεσαι;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Εἶμαι κ' ἐγὼ δυστυχῆς Αἰγύπτιος. Ἡ βασιλίςσα καὶ κυρία μου, κεκλεισμένη εἰς τὸν τάφον τῆς, τὸ μόνον κτῆμα τὸ ὁποῖον τῇ ἀπέμεινεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τοὺς σκοπούς σου, διὰ νὰ διαθέσῃ ἑαυτὴν πρὸς ὅ,τι μέλλεις νὰ τῇ ἐπιβάλλῃς.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἰπέ αὐτῇ νὰ λάβῃ θάρρος· θὰ μάθῃ μετ' ὀλίγον δι' ἐνὸς τῶν ἡμετέρων, πόσον ἐντίμως καὶ εὐμενῶς ἀπεφασίσκαμεν νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν, διότι ὁ Καῖσαρ εἶνε πάντοτε γενναῖόφρων.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Οἱ θεοὶ νὰ σέ προστατεύωσι! (Ἐξέρχεται).

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐλθέ Προκλήσιε. Ὑπάγε νὰ τῇ εἴπῃς, ὅτι οὐδόλως προτιθέμεθα νὰ ταπεινώσωμεν αὐτήν· δὲς αὐτῇ οἰανδήποτε παρηγορίαν ἀπαιτήσῃ ἢ φύσις τῆς ὀδύνης, μὴ, ἐν τῷ μεγαλείῳ τῆς μᾶς διαφύγῃ διὰ θανατηφόρου καταστροφῆς, διότι ἡ παρουσία τῆς ἐν Ῥώμῃ θὰ δικαιώνει τὸν θρίαμβον ἡμῶν. Ὑπάγε καὶ ἐπίστρεψον ὅσῳ δύνασαι ταχύτερον, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃς τί λέγει, καὶ εἰς ποῖαν κατάστασιν εὔρεσ αὐτήν.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ἀπέρχομαι· Καῖσαρ. (Ἐξέρχεται ὁ Προκλήσιος).

ΚΑΙΣΑΡ. Συνόδευσέ τον Γάλλο.—Ποῦ εἶνε ὁ Δολοβέλας, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Προκλήσιον;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ καὶ **ΜΑΙΚΗΝΑΣ.** Δολοβέλα!

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀφετέ τον, ἐνθυμοῦμαι τώρα εἰς τί ἐνασχολεῖται· θὰ ἐπανέλθῃ ἐγκαίρως. Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν ὅπου θὰ ἴδῃτε μετὰ πόσης ἀποστροφῆς παρεσύρθη εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, καὶ πόσην μετριότητα καὶ πρᾶξιον μετεχειρίσθη εἰς τὰς ἐπιστολάς. Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε τὰς ἀποδείξεις τῶν ὅσα σὰς λέγω (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωματίον ἐν τῷ τάφῳ.

Εἰσέρχονται ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἡ ΧΑΡΜΙΟΝ καὶ ἡ ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἡ θλίψις μου ἀρχίζει νὰ διασκεδάζηται. Εἶνε εὐτελές νὰ εἶνε τις Καῖσαρ. Δὲν εἶνε ἡ Τύχη, ἀλλὰ δούλος αὐτῆς καὶ ὑπέρτης τῆς θελήσεώς τῆς. Εἶνε μέγα τι ἡ ἐκτέλεσις τῆς πράξεως ἐκείνης ἣτις, θέτουσα τέρμα εἰς πάσας τὰς λοιπὰς, δεσμεύει τὰς συμφορὰς, καὶ κλείει τὴν θύραν εἰς τὰς περιπετείας· τῆς πράξεως ἐκείνης ἣτις ἀποκοιμίζει, καὶ αἶρει διὰ παντός τὸν βόρβορον ἐκεῖνον, ἐκ τοῦ ὁποῖου λαμβάνει τὴν τροφήν καὶ ἐπαίτης καὶ Καῖσαρ. (Πλησιάζουν εἰς τὰς θύρας ταῦ τάφου ὁ Προκλήσιος, ὁ Γάλλος καὶ στρατιῶται).

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ὁ Καῖσαρ στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ σοὶ παρκαγγέλλει νὰ σκεφθῆς περὶ τῶν δικαίων ἀπαιτήσεων τὰς ὁποίας προτίθεσαι νὰ τοῦ ζητήσῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Ἐσωθεν). Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ὀνομάζομαι Προκλήσιος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Ἐσωθεν). Ὁ Ἀντώνιος μοὶ ὠμίλισε περὶ σοῦ, καὶ με εἶπε νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ· ἀλλὰ δὲν με μέλει πολὺ ἂν ἀπατηθῶ, ἀφοῦ ἡ πίστις δὲν μοὶ χρησιμεύει πλέον. Ἄν ὁ κύριός σου ἐπιθυμῇ νὰ ἴδῃ βασίλισσαν ἐπαίτουσαν παρ' αὐτοῦ, πρέπει νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ἡ Μεγαλειότης, διὰ νὰ εἶνε ἀξιοπρεπής, πρέπει νὰ αἰτήσῃ ὄχι ὀλιγώτερον βασιλείου. Ἄν εὐχρεστεῖται νὰ παρκαχωρήσῃ χάριν τοῦ υἱοῦ μου τὴν κυριευθεῖσαν Αἴγυπτον, θὰ μοὶ δώσῃ τόσα ἐκ τῶν ἐμῶν, ὥστε θὰ εὐχαριστήσω αὐτὸν γονυκλινής.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Λάβε θάρρος. Ἐπεσεσ εἰς χεῖρας ἡγεμόνος γενναίου· μὴ φοβοῦ· ἀποτάθητι ἐλευθέρως εἰς τὸν κύριόν μου, οὐτινος ἢ ἀπειρος γενναιοφροσύνη ἐπιδικαλεύεται ἄφθονος εἰς πάντας τοὺς εἰς αὐτὴν καταφεύγοντας. Ἐπίστρεψόν μοι νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν εὐγενῆ ὑποταγήν σου, καὶ θὰ εὖρης νικητὴν συγχωροῦντα προθύμως πάντα ἐπικαλούμενον τὴν ἐπιείκειάν του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Ἐσωθεν). Εἰπέ αὐτῷ σέ παρακαλῶ, ὅτι εἶμαι ὑποτελής τῆς τύχης του, καὶ ὅτι παραδίδω εἰς αὐτὸν τὸ μεγαλεῖον οὗ ἐγένετο κύριος. Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν μακθάνω τὸ μάθημα τῆς ὑποταγῆς, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Θὰ τῷ ἀναγγείλω ταῦτα, ἀγαπητῇ κυρία. Παρηγορήθητι, διότι γνωρίζω ὅτι ἡ κατάστασις σου συνεκίνησε καὶ τὸν πταίστην αὐτῆς.

ΓΑΛΛΟΣ. Βλέπεις πόσον εὐκολον εἶνε νὰ τὴν συλάβωμεν.

(Ὁ Προκλήσιος καὶ οἱ δύο φύλακες ἀναβαίνουν εἰς τὸν τάφον διὰ κλίμακος στηριχθείσης ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καταβάντες δὲ ἔρχονται ὀπισθεν τῆς Κλεοπάτρας. Τινὲς τῶν φύλακων ἀποβοῶσι τοὺς μογλοὺς καὶ ἀνοίγουσι τὰς θύρας).

ΓΑΛΛΟΣ. Φυλάξατέ την ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Καῖσαρ. (Ἐξέρχεται).

ΕΙΡΑΣ. Ὡ βασίλισσα!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὡ Κλεοπάτρα! Σὲ συνέλαβον, βασίλισσά μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Γρήγορα, καλαὶ μου χεῖρες. (Σύρει ἐγχειρίδιον).

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Στάσου, εὐγενῆς κυρία στάσου. (Συλλαμβάνει καὶ ἀφοπλίζει αὐτήν). Μὴ πράξης τοιαύτην ἀδικίαν· ἡ παρουσία μας σοὶ παρέχει σωτηρίαν οὐδένα δὲ κίνδυνον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς, δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε οὔτε τὸν θάνατον ὅστις καὶ τοὺς κύνας ἀπαλλάττει ἀπὸ τὰ δεινά;

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Κλεοπάτρα, μὴ ὀνειδίζῃς τὴν ἀγαθότητα τοῦ κυρίου

μου καταστρέφουσα ἐαυτήν· ἄφες τὸν κόσμον νὰ ἰδῆ αὐτὸν ἐξασκοῦντα τὴν γενναιοδωρίαν του, καὶ μὴ ἐμποδίζης αὐτὴν διὰ τοῦ θανάτου σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶσαι θάνατε! Ἐλθέ, ἔλθε νὰ λάβῃς βασιλίссαν πολυτιμότεραν πολλῶν νηπίων καὶ ἐπακτιῶν!

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. ὦ, ἡσύχασον, κυρία!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὔτε θὰ φάγω, οὔτε θὰ πῖω, κύριε, ἀλλ' οὔτε θὰ κοιμηθῶ, ἂν ἦνε ἀνάγκη νὰ προφέρω πλείονας περιττοὺς λόγους δικηρύττουσα τὴν ἀπόφασίν μου.¹ Θὰ καταστρέψω τὸ θνητὸν τοῦτο οἶκημα, καὶ ἄς πράξῃ ὅ,τι δύναται ὁ Καῖσαρ. Μάθε κύριε ὅτι δὲν θὰ παρυσιασθῶ μὲ δαμέναις χεῖρας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δεσπότη σου, οὔτε θὰ ὑποφέρω τὰς ἐπιπλήξεις τῶν ψυχρῶν βλεμμάτων τῆς εὐήθους Ὀκταβίας. Νομίζουσιν ὅτι θὰ μὲ σηκώσωσι διὰ νὰ μὲ ἐπιδείξωσι εἰς τὸν φωνασκοῦντα ἔχλον τῆς σαρχαστικῆς Ῥώμης; Προτιμότερον νὰ ταφῶ εἰς τάφρον τῆς Αἰγύπτου! Προτιμότερον νὰ κεῖμαι ὀλόγυμνος ἐπὶ τῆς ἰλύος τοῦ Νείλου, καὶ τῶν ἐντόμων βορὰ γινομένη νὰ καταντήσω θέαμα εἰδεχθῆς! Ναι, προτιμότερον αἰ ὑψηλαὶ πυραμίδες τῆς χώρας μου νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς ἀγχόνη καὶ ἀλυσσόδετον νὰ μὲ κρεμάσουν ἐπ' αὐτῶν!

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Εἶνε ὑπερβολικὸς ὁ τρόμος σου· οὐδὲν θὰ εὕρης εἰς τὸν Καῖσαρα δικαιολογοῦν τὸν φόβον σου. (Εἰσέρχεται ὁ Δολοβέλας).

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Προκλήϊε, γνωρίζεις ὁ Καῖσαρ τί ἐπραξες καὶ σὲ διατάσσει νὰ μεταβῇς πρὸς αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν βασίλισσαν, θὰ λάβω αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Τοῦτο μὲ εὐκρεστεῖ πολὺ, Δολοβέλα· ἔσο εὐγενῆς πρὸς αὐτὴν. (Πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Θὰ ἀναφέρω εἰς τὸν Καῖσαρα ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἂν θέλῃς νὰ μοὶ ἀναθέσῃς τὴν ἐντολήν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ αὐτῶν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε ὁ θάνατος.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἦκουσες περὶ ἐμοῦ εὐγενεστάτη αὐτοκράτειρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Βεβχίως μὲ γνωρίζεις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ὠφελεὶ κύριε, ἂν σὲ γνωρίζω, ἢ ἤκουσα περὶ σοῦ. Γελάξω ὅταν ἀκούῃς παιδίκα ἢ μητέρας διηγουμένης τὰ ὄνειρά των. Δὲν ἔχεις αὐτὴν τὴν συνήθειαν;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Δὲν ἐννοῶ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδον καθ' ὕπνον ὅτι ὑπῆρχεν αὐτοκράτωρ ὀνομαζόμενος Ἀντώνιος.— ὦ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ παρκαδοθῶ καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοιοῦτου ὕπνου διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἰδῶ παρόμοιον ἄνδρα!

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἐπίτρεψόν μοι κυρία . . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὡς ὁ οὐρανός· ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν

προσκεκολλημένοι ἥλιος καὶ σελήνη, οἵτινες περιστρέφόμενοι, ἐφώτιζον τὸ μικρὸν τοῦτο Ὀ, τὴν γῆν μας.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Μεγαλειοτάτη. . . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Αἱ κνημίδαι του διεσκέλιζον τὸν Ὀκεανόν· ὁ βραχίον αὐτοῦ ὑφόμενος ἐσκέπαζε τὸν κόσμον· ὅταν ὠμίλει εἰς φίλους, ἡ φωνή του ἦτο μελωδικὴ ὡς ἐναρμόνιος σφαῖρα, ἀλλ' ὅταν ἤθελε νὰ ἐκφοβίσῃ καὶ συνταράξῃ τὴν οἰκουμένην, ὠμοίαζε πρὸς κρότον βροντῆς. Ἡ γενναιοδωρία του δὲν εἶχε χειμῶνα· ἦτο διαρκῆς ὥρα συγκομιδῆς, ἥς ἡ εὐφορία ἠῦξανε περισσότερο διὰ τοῦ θερισμοῦ. Αἱ διασκεδάσεις του ὠμοίαζον πρὸς τὰς τοῦ δελφίνου, ἀνασκιωτῶντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὴν συνοδείαν του ἀπετέλουν βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες. Βασίλεια καὶ νῆσοι ἦσαν ὡς νομίσματα, ἐκβαλλόμενα ἐκ τοῦ θυλακίου του.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Κλεοπάτρα. . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Νομίζεις ὅτι ὑπῆρξεν, ἢ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος τοιοῦτος ὡς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶδον κατ' ὄναρ;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ὁχι, εὐγενῆς δέσποινα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ψεύδασαι, καὶ σὲ ἀκούουν οἱ θεοί. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχη, ἢ ὑπῆρξε ποτὲ τοιοῦτος, τοῦτο ὑπερβαίνει καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὄνειρου· δὲν ἔχει ἀρκετὴν ὕλην ἢ φύσιν ὅπως διαγωνισθῇ πρὸς τὴν φαντασίαν εἰς τὰ παραδόξα ταῦτα ἰνδάλματ' καὶ ὅμως, τὸ νὰ φαντασθῇ τις ἕνα Ἀντώνιον, θὰ ἦτο τεχνουργημα τῆς φύσεως, κατὰ πολὺ ἀνώτερον τῶν φανταστικῶν ἰνδάλματων.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἄκουσόν με κυρία. Ἡ συμφορὰ ἦν ὑπέστης εἶνε μεγάλη ὡς σύ, ἀνάλγος δὲ πρὸς αὐτὴν, καὶ ἡ λύπη σου. Νὰ μὴν ἰδῶ ποτὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων μου, ἂν ἐκ συμπαθείας δὲν αἰσθάνομαι λύπην ἐγκάρδιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εὐχαριστῶ κύριε. Γνωρίζεις τί σκέπτεται νὰ μὲ κάμῃ ὁ Καῖσαρ;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν ν' ἀναγγείλω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄλλως ἐπεθύμουν νὰ μάθης.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ το σὲ παρκαλαῶ, κύριε.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Μολονότι εἶνε γενναιοφρων. . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θὰ μὲ ἐπεδείξῃ ὡς τρόπαιον τῆς νίκης του;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ναι, κυρία, τὸ γνωρίζω (φωναὶ ἐξωθεν Σταθῆτε μακρὰν, ὁ Καῖσαρ). (Εἰσέρχ. ὁ Καῖσαρ, ὁ Γάλλος, ὁ Προκλήϊος, ὁ Μακίνας, ὁ Σέλευκος καὶ ὕπην.)

ΚΑΙΣΑΡ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ὁ αὐτοκράτωρ κυρία (ἡ Κλεοπάτρα γονατίζει).

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐγέρθητι, μὴ γονατίζης.— Ἐγέρθητι σὲ παρκαλαῶ, ἐγέρθητι βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

¹ Οὕτως ἐρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Johnson.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τοιοῦτον εἶνε, αὐτοκράτωρ, τὸ θέλημα τῶν θεῶν· ὀφείλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν δεσπότην καὶ κύριόν μου.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ ἀνησυχεῖ τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρὸς ἡμᾶς ὕβρεών σου, καὶ τοῖς γεγραμμένῃν διὰ τοῦ αἵματός μας, θέλομεν θεωρεῖ ὡς τυχαῖον συμβάν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπόλυτε κύριε τοῦ κόσμου· δὲν δύναμαι νὰ συνηγορήσω ἀρκετὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς δικαιολόγησίν μου, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὑπέπεσα καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ἀδυναμίας ἐκείνας αἵτινες κατήσχυναί πολλακίς τὸ ἡμέτερον φύλον.

ΚΑΙΣΑΡ. Μάθε, Κλεοπάτρα, ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συγχωρήσωμεν μάλλον ἢ νὰ τιμωρήσωμεν. Ἄν ἀφεθῆς εἰς ἡμᾶς—οἷτινες διακείμεθα λίαν εὐμενῶς πρὸς σε—θὰ ὠφελήθῃς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης· ἀλλ' ἂν ζητήσῃς νὰ μοὶ προσάψῃς σκληρότητα, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀντωνίου, θὰ ἀποβάλῃς τὴν ἡμετέραν εὐμένειαν, καὶ θὰ ἐπιφέρῃς τὸν ὄλεθρον τῶν τέκνων σου, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προφυλάξω αὐτά, ἂν ἐπ' ἐμὲ στηρίξῃς τὰς ἐλπίδας σου. Σὲ προσκυνῶ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δύνασαι νὰ διέλθῃς τὸν κόσμον, διότι ὅλος εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἡμεῖς δέ, θεοὶ καὶ σύμβολα τῆς νίκης σου, θ' ἀναρτηθῶμεν εἰς οἰονδήποτε μέρος θελήσῃς. Λάβε αὐτό, αὐτοκράτωρ; (τῷ ἐγχειρῆει σημείωσιν).

ΚΑΙΣΑΡ. Σὺ θὰ μὲ συμβουλευῆς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Κλεοπάτραν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ἡ σημείωσις τῶν χρημάτων, τῶν σκευῶν, καὶ κοσμημάτων τὰ ὁποῖα ἔχω· εἶνε ἀκριβῶς καταγεγραμμένα, ἐκτὸς ὀλίγων ἀσημάντων πραγμάτων.—Ποῦ εἶνε ὁ Σέλευκος;

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Ἐδῶ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ὁ θησαυροφύλαξ μου. Ἄς εἴπῃ αὐτοκράτωρ ἐπὶ ἰδίῳ αὐτοῦ κινδύνῳ, ἐὰν ἐκράτησά τι δι' ἐμαυτήν. Εἶπέ τὴν ἀλήθειαν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Θὰ προστίμων νὰ σφραγίσω τὰ χεῖλη μου, παρὰ μὲ κίνδυνόν μου νὰ εἶπω ὅ,τι δὲν εἶνε ἀληθές.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐκράτησα;

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Τοσαῦτα ὅσα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξαγοράσουν ὅσα ἐφάνέρωσες.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴν ἐρυθρίξῃς Κλεοπάτρα· ἐπιδοκιμάζω τὴν σύνεσίν σου εἰς τὴν πράξιν ταύτην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδὲ, Καῖσαρ! Ὡ παρατήρησον πῶς παρακολουθεῖται τὸ μεγαλεῖον! Μετ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι μοὺ θὰ ἦνε ἰδιοὶ σου, ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξωμεν τύχας, οἱ ἰδιοὶ σου θὰ ἤρχοντο μετ' ἐμοῦ. Μὲ ἐξαγγρόνοι ἢ ἀχαριστία τοῦ Σελεύκου τούτου. Δοῦλε ἀπιστε ὡς μισθωτὸς ἔρως. Ἄ, ὑποχωρεῖς ματαίως, διότι σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ συλλάβω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ πτέρυγας ἂν εἶχον. Δοῦλε, ἀψυχε κακοῦργε, σκύλε, τέρας χαμερπείας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπίτρεψόν μοι βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶνε δεινὸν ὄνειδος δι' ἐμέ, ὦ Καῖσαρ, σὺ μὲν νὰ καταδεχθῆς νὰ μὲ τιμήσῃς ἐν τῇ ταπεινώσει μου ταύτῃ, ὁ δὲ ὑπηρέτης μου νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς συμφορὰς μου διὰ τοῦ φθόνου του; Ἀλλ' ἄς παραδεχθῶμεν, γενναίε Καῖσαρ, ὅτι ἐφύλαξα εὐτελεῖ τινα γυναικεῖα κοτήματα ἢ ἀσήμαντα ἀθυρμάτια, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δίδομεν εἰς στενοὺς φίλους· ἄς παρδεχθῶμεν ὅτι ἐφύλαξα καὶ πολυτιμότερα ἀκόμη διὰ νὰ τὰ προσφέρω εἰς τὴν Λιβίαν καὶ τὴν Ὀκταβίαν, καὶ παρακινήσω αὐτὰς νὰ μεσιτεύωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ καταγγεληθῶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸν ὁποῖον διέθρεψα; ὦ θεοί! Τοῦτο μοὶ εἶνε ὀδυνηρότερον καὶ τῆς πτώσεώς μου (πρὸς τὸν Σέλευκον) Φύγε, σὲ παρακαλῶ, μὴ οἱ σπινθῆρες τοῦ πνεύματός μου ἀναπληθῶσιν ἐκ τῆς τέφρας τῆς δυστυχίας μου. Ἄν ἦσο ἄνθρωπος θὰ μὲ συνεπάθεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐξέλθε Σέλευκε. (Ἐξέρχεται ὁ Σέλευκος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι ἡμεῖς οἱ μεγάλοι κληρονομούμεθα πάντοτε διὰ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι πίπτοντες γινόμεθα αὐτοπροσώπως ὑπεύθυνοι διὰ τὰ σφάλματα αὐτῶν! Εἴμεθα τῶντι ἀξιοὶ οἴκτου!

ΚΑΙΣΑΡ. Κλεοπάτρα, δὲν συμπεριελάβομεν μεταξὺ τῶν κατακτηθέντων οὔτε ὅσα ἐφύλαξες, οὔτε ὅσα ἐφάνέρωσες· πάντα ταῦτα εἶνε ἰδικὰ σου καὶ διάθεσον αὐτὰ κατ' ἀρέσκειαν· πιστεύσον δὲ ὅτι ὁ Καῖσαρ δὲν εἶνε ἔμπορος διὰ νὰ συναλλαγῇ μετὰ σοῦ περὶ πραγμάτων πωλουμένων ἐν τῇ ἀγορᾷ· παρηγορήθητι λοιπόν, καὶ μὴ ἀφίσσῃς εἰς ἀλλοκότους φόβους· ὄχι, ἀγκνητὴ βασίλισσα, διότι προτιθέμεθα νὰ φροντίσωμεν περὶ σοῦ καθ' οἰονδήποτε τρόπον συμβουλεύσῃς ἢ ἰδικά. Τρῶγε λοιπόν καὶ ὑπνωττε. Τοιαύτη εἶνε ἡ περὶ σοῦ μέριμνα ἡμῶν καὶ συμπάθεια, ὥστε θὰ εἴμεθα πάντοτε φίλοι σου. Χαῖρε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κύριέ μου, δεσπότα!

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι τοιοῦτον τίτλον, χαῖρε. (Ἐξέρχεται ὁ Καῖσαρ μετὰ τῆς συνοδείας του).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὲ κολακεύει κόρη μου, μὲ κολακεύει διὰ νὰ θαυμάσιον τὸ φρόνημά μου, ἀλλ' ἄκουσον Χάρμιον (Ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς τοῦ Χαρμίου)
ΕΙΡΑΣ. Ἐτελείωσαν ὅλα κυρία. Ἐπέρασεν ἡ λαμπρὰ ἡμέρα καὶ μᾶς ἔρχεται σκότος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πήγαινε ταχέως· ἔδωκα ἤδη διαταγὰς, καὶ ὅλα εἶνε ἔτοιμα· πήγαινε νὰ εἴπῃς νὰ σπεύσουν

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πηγαίνω κυρία. (Ἐισέρχεται πάλιν ὁ Δολοβέλας).

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νὰ τὴν, κύριε (Ἐξέρχεται ὁ Χάρμιον).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δολοβέλα.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Συμφώνως πρὸς τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ὤμοσα κατὰ διαταγὴν σου, καὶ τὸν ὁποῖον ἢ πρὸς σὲ ἀγάπη μου μοὶ ἐπιβάλλει νὰ τη-

ρήσω μετά θρησκευτικής εὐλαβείας, σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι ὁ Καῖσαρ θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς Συρίας, καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ σὲ προαποστείλῃ μετὰ τῶν τέκνων σου. Ὁφελήθητι ὅσῳ δύνασαι πλείοτερον ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης. Ἐξεπλήρωσα τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ τὴν ὑπόσχασίν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως, Δολοβέλας.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Καὶ ἐγὼ δοῦλός σου. Χαῖρε, ἀγαπητὴ βασίλισσα. Πρέπει νὰ συνοδεύσω τὸν Καῖσαρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χαῖρε. Σὲ εὐχαριστῶ. (ἐξέρχεται ὁ Δολοβέλας). Τί φρονεῖς τώρα, Εἰράς; Αἰγυπτιακὸν νευρόσπαστον θὰ ἐπιδεικνύσῃς εἰς Ῥώμην ὅπως κ' ἐγώ. Τεχνίται βάνουσοι μὲ ῥυπαρὰ περιζώματα, μὲ στάθμην καὶ σφυρίον εἰς τὰς χεῖρας θὰ μᾶς σηκώνωσιν διὰ νὰ μᾶς βλέπῃ τὸ πλῆθος· καὶ βυθισμένοι εἰς τὴν πνιγρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀναπνοῆς των, δυσώδους ὡς ἐκ τῆς ἀκαθάρτου τροφῆς των, θ' ἀναγκαζώμεθα ν' ἀναπνέωμεν τὰς ἀναθυμιάσεις ταύτας.

ΕΙΡΑΣ. Ὁ θεὸς φυλάξοι!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ ὁμως εἶνε βεβαιότατον, Εἰράς. Ῥαβδοῦχοι ἀναιδεῖς θὰ μᾶς μεταχειρισθῶσιν ὡς ἑταίρας· ἀγενεῖς στιχουργοὶ θὰ μᾶς ψάλλωσι παράφωνα ἄσματα· εὐφρεῖς κωμωδοποιοὶ θὰ μᾶς ἀναβιδιάσωσιν αὐτοσχέδιως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ θὰ παριστάνωσι τὰ ἀλεξάνδρινά ἡμῶν συμπόσια. Ὁ Ἀντώνιος θὰ ἐμφανισθῇ οἰνοδαρής, ἐγὼ δὲ θὰ ἴδω νεανίσκον τινὰ παρφοδῶντα τὸ μεγαλεῖόν μου ἐν τῇ στυγνῇ αὐτοῦ φωνῇ, καὶ ὡς πόρνην παριστάνοντα τὴν Κλεοπάτραν.

ΕΙΡΑΣ. ὦ θεοί!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε βεβαιότατον.

ΕΙΡΑΣ. Ποτὲ δὲν θὰ το ἴδῃ, διότι εἶμι βεβία ὅτι τὰ νύχια μου, εἶνε δυνατώτερα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ ματαιώσωμεν τὰς προπαρσκευάς των, καὶ νὰ καταστρέψωμεν τὰ παραλογώτατα σχέδιά των. — (εἰσέρχεται ἡ Χάρμιον). Λοιπὸν Χάρμιον; Στολίσάτέ με ὡς βασίλισσαν, γυναικῆς μου. Φέρετε τὰ ωραιότερά μου ἐνδύματα. — Θὰ μεταβῶ καὶ πάλιν εἰς τὸν Κῦδνον πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀντωνίου. — Ἔλα, πῆγαινε Εἰράς. — Τώρα πρέπει νὰ τελειώσωμεν πλέον, γενναίκα μου Χάρμιον· ἀφοῦ δὲ μοι προσφέρῃς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, θὰ σὲ ἀφήσω ἐλευθέραν νὰ διασκεδάσῃς μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Φέρετε τὸ στέμμα, τὰ πάντα. Πόθεν ὁ κρότος οὗτος; (ἐξέρχεται ἡ Εἰράς· κρότος· ἐξωθεν. Εἰσέρχεται φύλαξ).

ΦΥΛΑΞ. Ἐνας χωρικός ἐπιμένει νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός σου; Σοῦ φέρει σῦκα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς εἰσέλθῃ (ἐξέρχεται ὁ φύλαξ). Πόσον γενναίαν πράξιν δύναται νὰ πράξῃ ἐλάχιστον ἐργαλεῖον! Μοὶ φέρει τὴν ἐλευθερίαν. Ἐλήθη ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ οὐδὲν γυναικεῖον ὑπάρχει ἐν ἐμοί. Τώρα εἶμαι

ἀκαμπτος ὡς μάρμαρον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Δὲν εἶνε πλέον πλανήτης μου ἡ ἄστατος σελήνη. (εἰσέρχεται πάλιν ὁ φύλαξ μετὰ τοῦ γελωτοποιοῦ φέροντος καλάθον).

ΦΥΛΑΞ. Αὐτὸς εἶνε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐξέλθε καὶ ἀφῆσέ τον. (ἐξέρχεται ὁ φύλαξ). Μήπως ἔχεις ἐκεῖ τὸν εὐμορφον ἐκεῖνον σκώληκα τοῦ Νεῖλου, ὁ ὁποῖος φονεύει χωρὶς νὰ προξενῇ πόνον;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μάλιστα, τὸν ἔχω, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐσυμβούλευα ποτὲ νὰ τὸν ἐγγίξῃς, διότι τὸ δάγκμαξ του εἶνε ἀθάνατον· οὐδέποτε ἢ σπανίως ἀναλαμβάνουν ὅσοι ἀποθνήσκουν ἀπ' αὐτό.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνθυμεῖσαι κανένα νὰ ἀπέθανεν ἀπ' αὐτό;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πολλοὺς καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Χθὲς ἀκόμη ἤκουσα γὰρ μιὰ· μιὰ τίμια γυναῖκα, ἀλλὰ ὀλίγον ψεύτρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ κἀν τίμια γυναῖκα ἐκτὸς μόνον μὲ τρόπον τίμιον· ἔλεγαν λοιπὸν πῶς ἀπέθανε, τί πόνους ἠσθάνθη, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν παρίστανε τὸ φίδι πολὺ καλὰ· ἀλλὰ ὁποῖος πιστεύῃ ὅλα ὅσα λέγουν αὐταῖς δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀν κἀμὴ τὰ μισὰ ἀφ' ὅσα κἀνουν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ σκουλίμι εἶνε πολὺ παράδοξο¹.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Φύγε τώρα ἀπ' ἐδῶ· χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Εὐχομαι νὰ εὐχαριστηθῆς πολὺ ἀπὸ τὸ φίδι (ὁ γελωτοποῖος ἐναποθέτει τὸ κἀνιστρον).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πρέπει νὰ μὴ λησμονῆς, ὅτι τὸ φίδι θὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ φυσικὸ του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ναί, καί· χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μάθε ὅτι μόνον εἰς φρονίμους ἀνθρώπους πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς τὸ φίδι, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχει μεγάλην καλωσύνην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὴ σὲ μέλλει, θὰ φροντίσωμεν.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πολὺ καλὰ· μὴ τοῦ δώσης τίποτε νὰ φάγῃ σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν εἶνε ἄξιο νὰ τὸ θρέψῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θὰ μὲ φάγῃ;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μὴ μὲ νομίζεις τόσῳ κουτό, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω ὅτι οὔτε ὁ διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ φάγῃ γυναῖκα· γνωρίζω ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε φαγητὸ γὰρ τοὺς θεοὺς, ὅταν δὲν τὸ μαγειρεύῃ ὁ διάβολος. Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτοὶ οἱ παραλυμένοι διάβολοι κἀμουν πολὺ κακὸ εἰς

¹ Ὁ γελωτοποῖος παίζει μὲ τὴν λέξιν lie ὅπερ σημαίνει ψεῦδεσθαι καὶ κατακλίνεσθαι. Something given to lie, κἀπως ἀγαπῶσαν νὰ κατακλίνεται, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ κἀμὴν τίμια γυναῖκα, ἐκτὸς μόνον ἐντίμως, ἤτοι μετὰ τοῦ συζύγου της.

τὰς γυναῖκας τῶν θεῶν, διότι ἂν οἱ θεοὶ κάμουν δέκα, οἱ δαίμονες χαλοῦν τὰ πέντε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλά, πήγαινε, χαῖρε.

ΓΕΛΩΓΟΠΟΙΟΣ. Ναί, μὲ τὴν πίστι μου· σοῦ εὐχομαι νὰ περάσης καλὰ μὲ τὸ φίδι. (εἰσέρχεται ἡ Εἰλὰς φέρουσα ἐσθῆτα, στέμμα κτλ.).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὸς μου τὸ φόρεμά μου· φόρεσέ μου τὸ στέμμα μου. Αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ πόθον ἀθανασίας. Δὲν θὰ ὑγράνη πλέον τὰ χεῖλη μου ὁ χυμὸς τῶν σταφυλῶν τῆς Αἰγύπτου. — Σπεῦσον, σπεῦσον, καλὴ μου Εἰράς· γρήγορα. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸν Ἀντώνιον νὰ μὲ φωνάζῃ τὸν βλέπω ἐγειρόμενον διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὴν εὐγενῆ μου πράξιν· τὸν ἀκούω σκώπτοντα τὴν εὐτυχίαν τοῦ Καίσαρος, εὐτυχίαν ἣν οἱ θεοὶ παρέχουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κακῶν ὅσα ἡ ὄργῃ αὐτῶν τοῖς προξενεῖ βραδύτερον. Ἔρχομαι, σύζυγε. Ἄς ἀποδείξω τῶρα διὰ τοῦ θάρρους μου τὰ ἐπὶ τοῦ τίτλου τούτου δικαιώματά μου! Ἦν εἶμι τῶρα καὶ ἀήρ· ἀφίνω εἰς χαμερπεστέρως ὑπάρξεις τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῦ σώματος. — Καλά.— Ἐτελείωσες; Ἐλθέ λοιπόν, ἔλθε νὰ λάβῃς τὴν τελευταίαν θερμότητα τῶν χειλέων μου. Χαῖρε, καλὴ Χάρμιον. — Χαῖρε πάντοτε Εἰράς. (φιλεῖ αὐτάς. Ἡ Εἰράς πίπτει καὶ ἀποθνήσκει). Μήπως ἔχω τὴν ἀσπίδα εἰς τὰ χεῖλη μου; Πῶς, πίπτεις; Ἄν τόσο ἡσύχως χωρίζεσαι ἀπὸ τὴν φύσιν, τὸ κτύπημα τοῦ θανάτου, εἶνε ὡς τσιμπημα ἐραστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιθυμητὸν, μολονότι προξενεῖ πόνον. Πῶς, μένεις ἀκίνητος; Ἄν οὕτω πως ἐξαφανίζεσαι, λέγεις εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον οὔτε νὰ τὸν ἀποχαιρέτῃ τις.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐσέπασε, σύννεφο πυκνὸ, καὶ βρέξε, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ εἰπῶ ὅτι κλαίου καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τοῦτο μὲ κατασχύνει. Ἄν αὕτη συναντήσῃ πρώτη τὸν βοστρυχῶδη Ἀντώνιον, θὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ ἐμοῦ, καὶ θὰ τῇ δώσῃ τὸ φίλημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡς ἄλλος οὐρανὸς δι' ἐμέ. (πρὸς τὴν ἀσπίδα ἣν θέτει ἐπὶ τοῦ στήθους). Ἐλκ ἄθλιε ἀνθρωποκτόνε. Λύσε παρθευθὺς μὲ τοὺς δξείς ὀδόντας σου τὸν περιπεπλεγμένον τοῦτον δεσμὸν τοῦ βίου. Ὁργίσου καὶ σπεῦσον, κουτὲ φαρμακερὲ. Εἶθε νὰ ἡδύνασο νὰ δμιλῆς, καὶ νὰ σὲ ἤκουον νὰ ὀνομάζῃς τὸν μέγαν Καίσαρα ἀγροῦκτον ὄνον!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὡ ἄστρον τῆς ἀνατολῆς!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σιωπῆ, σιωπῆ! Δὲν βλέπεις ὅτι τὸ βρέφος μου τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ στήθος, θηλάζει τὴν τροφὸν διὰ νὰ τὴν ἀποκοιμήσῃ;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄς δοθῇ τέλος, ἄς δοθῇ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦδὺ ὡς βάλσαμον, γλυκὺ ὡς αὔρα, τερπνὸν ὡς . . . Ὡ Ἀντώνιε! — Ἐλα καὶ σύ, ἔλα (θέτει ἄλλην ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ βραχίονος). Διατί νὰ βραδύνω (πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποθνήσκει).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον κόσμον; Χαῖρε λοιπόν! — Καυχῆ-

σου τῶρα θάνατε! Τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ κόσμου ἔχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. — Κλεισθῆτε ὠραῖα βλέφαρα, καὶ ἄς μὴ ἴδουν ποτὲ τὸν χρυσοῦν Φοῖβον βασιλικώτερα μάτια! Εἶνε στραβὸν τὸ στέμμα σου· θὰ τὸ διορθώσω· καὶ ἔπειτα θὰ διασκεδάσω. (εἰσέρχεται δραμαῖος ὁ φύλαξ).

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιγὰ, σιγὰ μὴ τὴν ἔξυπνήσης.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ὁ Καῖσαρ ἔπεμψε.—

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολὺ ἀργὸς ταχυδρόμος. (θέτει τὴν ἀσπίδα). Ἐλα γρήγορα; μόλις σὲ αἰσθάνομαι.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Πλησιάσετε! Δὲν τὰ βλέπω καλὰ. Ἡπατήθη ὁ Καῖσαρ.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ἦλθεν ὁ Δολοβέλας ἐκ μέρους τοῦ Καίσαρος· φωνάζετε τον.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Τί εἶν' αὐτά; Εἶνε καλὰ αὐτά, Χάρμιον;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολὺ καλὰ καὶ ἀρμόζοντα εἰς βασίλισσαν ἢ ὁποῖα κατάγεται ἀπὸ τόσοις μεγάλους βασιλεῖς. Ἄχ, στρατιώτῃ (ἀποθνήσκει).

(εἰσέρχεται ὁ Δολοβέλας)

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Τί συμβαίνει ἐδῶ;

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ὅλοι ἀπέθανον.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Αἱ προκισθήσεις σου Καῖσαρ, πραγματοποιοῦνται. Ἐρχεσαι νὰ ἴδῃς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης πράξεως τὴν ὁποῖαν προσεπάθεις τόσῳ νὰ ἐμποδίσῃς (φωναὶ ἐξωθεν ὁ Καῖσαρ, ὁ Καῖσαρ, σταθῆτε μακρὰν). (εἰσέρχεται ὁ Καῖσαρ μετὰ τῆς συνοδείας του). Εἶσαι μάντις ἀψευδῆς, Καῖσαρ· ἔγεινεν ὅτι ἐφοβεῖσο.

ΚΑΙΣΑΡ. Γενναιοτάτη μέχρι τέλους· ἐνόησε τὰ σχέδιά μας καὶ ὡς βασίλισσα ὑπερήφανος ἐξέλεξε μόνῃ τὸν θάνατόν της. — Τίνοι τρόπῳ ἀπέθανον; Δὲν βλέπω αἷμα ἐπ' αὐτῶν.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ποῖος ἦτο τελευταῖος μαζί των;

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ἐνας χωρικὸς ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερε σῦκα. Νὰ τὸ καλᾶθι.

ΚΑΙΣΑΡ. Λοιπὸν ἐδηλητηριάσθησαν;

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ἡ Χάρμιον αὐτὴ Καῖσαρ, ἔζη πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ἦτον ὀρθία, καὶ ὠμίλει· εὗρον αὐτὴν διορθόνουσαν τὸ διάδημα τῆς νεκρᾶς κυρίας της· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ παρθευθὺς ἔπεσε.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅποια εὐγενῆς ἀδυναμία! Ἄν εἶχον καταπίει δηλητήριο θὰ ἐφαινετο ὑπὸ ἐξωτερικοῦ τινος ἐξογκώματος, ἀλλ' αὕτη φαίνεται ὡς κοιμωμένη, καὶ οἶονεὶ θέλουσα νὰ συλλάβῃ ἄλλον Ἀντώνιον, διὰ τῆς ἀκατασχέτου αὐτῆς χάριτος.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπάρχει κηλὶς αἱματος, καὶ μικρὸν ἐξόγκωμα· τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος.

ΦΥΛΑΞ. Εἶνε ἔχνος ἀσπίδος, αὐτὰ δὲ τὰ φύλλα τῶν σύκων φέρουν τὸ σίαινον ἐκεῖνο τὸν ὁποῖον ἀφίνουν αἱ ἀσπίδες εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Νείλου.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ ἀπέθανε διὰ τοῦ τρόπου τούτου, διότι

ὁ ἰατρός της μὲ εἶπεν ὅτι εἶχε κάμει ἀπείρους ἐρεύναις ὡς πρὸς τὸν εὐκολώτερον τρόπον τοῦ θανάτου. — Σηκώσατε τὴν κλίνην της· καὶ φέρετε τὰς γυναῖκάς της ἔξω τοῦ τάφου. — Θὰ ἐνταφιασθῇ πλησίον τοῦ Ἀντωνίου της. Οὐδεὶς ἐπὶ γῆς τάφος θὰ ἐφικλείη ὀνομαστότερον ζεῦγος. Γεγονότα τόσῳ σπουδαῖα καταπλήττουσι καὶ τοὺς αὐτουργοὺς αὐτῶν· ὁ δὲ οἶκος ὃν ἐμπνέει ἢ ἀφήγησις αὐτῶν δὲν εἶνε κατώτερος τῆς δόξης ἐκείνου ὅστις κατέστησε τὸ τέλος αὐτῶν ἀξιοθρήνητον. Ὁ στρατὸς ἡμῶν θὰ ἀκολουθήσῃ μετὰ πομπῆς τὴν κηδείαν ταύτην, καὶ εἶτα θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς Ῥώμην. Ἐλθε, Δολοβέλα, φρόντισον ὥστε νὰ τελεσθῇ μετὰ πολλῆς τάξεως ἡ μεγάλη αὕτη τελετή. (ἐξέρχονται).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
